

**UNIVERSITY
OF MALAYA**

Jilid/Vol. 13

2020

**JURNAL PENGAJIAN
INDIA**

இந்திய ஆய்விதழ்

**JOURNAL OF INDIAN
STUDIES**

Jurnal Pengajian India
இந்திய ஆய்வுதழ்
(Journal of Indian Studies)

Jilid / Vol. XIII

2020

Editor-in-Chief:

Dr. Mohana Dass Ramasamy

Department Editors:

Professor Dr M. Rajantheran (Malaysia)
Associate Professor Dr. Krishanan Maniam (Malaysia)
Dr. Maniyarasan Muniady (Malaysia)

Editorial Advisory Committee

Dr Riaz Mangrio (Pakistan)
Dr Jeevan Chemeen (Mauritius)
Dr Murugaiyan (Paris)

2020

Department of Indian Studies
Faculty of Arts and Social Sciences
University of Malaya
50603 Kuala Lumpur
Malaysia

This journal is published annually

ISSN: 1675-171X/
e-ISSN: 2735-0037

Url: <https://ejournal.um.edu.my/index.php/JIS>

Jurnal Pengajian India

இந்திய ஆய்விதழ்

(Journal of Indian Studies)

தலைமைப் பதிப்பாசிரியர் முனைவர் மோகன தாஸ் இராமசாமி

மலாயாப் பல்கலைக்கழக இந்திய ஆய்விதழ் துறையின் வருடாந்திர வெளியீடு இந்திய ஆய்விதழ். இவ்வாய்விதழ் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரியும் விரிவுரைஞர்கள் தங்களது படைப்புகளை வெளிப்படுத்த ஒரு வாய்ப்பளிக்கும் தடமாக அமைகின்றது. சிறந்த ஆய்வு மனப்பாங்கோடு உருவாக்கப்பட தரமிக்க கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து பதிவுசெய்து, கல்வி உலகில் அவற்றைப் பதிவுசெய்யும் முயற்சிக்கு இவ்வாய்விதழ் வழிவகுத்துக் கொடுக்கின்றது. மலேசிய மண்ணிலும், பிற இடங்களிலும் இந்தியர், தமிழர், அவர்தம் வாழ்வியல் அமைப்பு, மாற்றம், எழுச்சி ஆகிய நுண்ணிய பார்வையினை வெளிக்கொணரும் நல்ல கட்டுரைகளைப் பிரசுரிப்பது இவ்வாய்விதழின் முதன்மை நோக்கமாகும். தேசிய மொழியான மலாய், ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழ் மொழிகளில் எழுதப்பட்ட அத்தகைய தரமிக்க கட்டுரைகள் இவ்வாய்விதழில் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன.

இந்திய ஆய்விதழ் துறையின் கல்வி வளர்ச்சிப்பணியில் ஒரு மைல்கல் இந்திய ஆய்விதழ் இதழ். கல்விமான்களும் துறையில் கல்விபயிலும் ஆய்வுமாணவச் செல்வங்களும், பிறரும் தமது சிந்தனைக்கருவில் உதித்த உயர்சிந்தனைகளைப் பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்ள தற்போது தடம் வழங்கும் இடமிதுவாக அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. சிந்தனைமடல்களில் மலர்ந்த அச்சிந்தனைக்கருக்கள் தம்மையும், தம் சமுதாயத்தையும், தம் தேசத்திற்கும் நன்மையைப் பயக்கும் வண்ணம் அமைந்திருவது மிகைமுக்கியமாகிறது. இக்கருத்துகள் பொதுவில் இரு பணிகளைச் செய்யும்; ஒன்று, தமது கருத்துகளைப் பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்ள உதவுதல்; மற்றொன்று, தமது கருத்துகளைப் பதிவுசெய்து அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கொண்டுசெல்லுதல். இவ்விரண்டு செயல்களும் கல்வியுலகில் காலங்காலமாக நடந்துகொண்டு வருகின்றன. இம்முயற்சி தடைபடுமாயின், சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியும் ஏதோ ஒரு வகையினில் தடைபடுவதாகவே பொருளாகும்.

இந்த இதழ் 11 ஆய்வுக் கட்டுரைகளுடன் மலர்ந்துள்ளது. இவ்விதழில் காணப்படும் 11 கட்டுரைகளும் 10 ஆய்வுப்புலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த வரிசையில் காப்பியம், நவீன இலக்கியம், மொழி, கல்வியியல், பண்டைத் தமிழர் தொடர்பு, உய்யச் சிந்தனையியல், சமயம், நாட்டுப்புறவியல், மற்றும் ஒரு நினைவஞ்சலி என பலவகைத் தலைப்புகளில் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

முதலாவது கட்டுரை **மணிமேகலையில் காணப்படும் மனித நேயம்** எனும் கட்டுரையாகும். இதன் ஆசிரியர் முனைவர் குமரன் சுப்பிரமணியம் ஆவார். ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான மணிமேகலையில் காணப்படும் மனித நேயம் பற்றிய கருத்துகளை முன்வைக்கின்றது. மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள, குறிப்பாக, பாத்திரம் பெற்ற காதையில், பசிப்பிணியின் கொடுமைகள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டதோடு, அப்பிணியைப் போக்கும் செயல் மேன்மையானது என்றும் வலியுறுத்தி அதன்வழி மனித நேயம் எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது என விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதேவேளையில், இக்காதையில் பல அறக்கருத்துகள் இன்றைய வாழ்க்கை முறையோடு நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளதைக் காண இயலுகிறது. மணிமேகலை வெறும் காலத்தால் அழியாத காப்பியமாகத் திகழாமல், இக்காப்பியத்தில் போதிக்கப்பட்டுள்ள அறக்கருத்துகளும் மனிதநேயக் கருத்துகளும் இன்றும் நாம் அனைவராலும் பின்பற்றக் கூடியதாகவே உள்ளன என வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றது இக்கட்டுரை.

இரண்டாம் கட்டுரையின் தலைப்பு, **அண்மைக்கால மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் செல்நெறிகள்**. இந்தக் கட்டுரையின் ஆசிரியர் முனைவர் கிருஷ்ணன் மணியம் ஆவார். மலேசியத் தமிழ்ப் படைப்புலகம் 1800 தொடங்கி, கவிதை, சிறுகதை, நாவல், புதுக்கவிதை, ஹைக்குக் கவிதை, எனப் இன்றும் பல போக்குகளை உள்வாங்கித் தொடர்ச்சியாகத் தனது பயணத்தைத் தொடர்கின்றது. தொடக்கக் காலங்களில் தெய்வம் மற்றும் ஆலயங்கள் முதலானவை கருப்பொருள்களாகக் கொண்டு கவிதைகள் பெருமளவில் பாடப்பட்டன. அதே வேளையில் சமகாலத்தில் நடந்த சில நிகழ்வுகளையும், சமூகத்தின் அவலங்களையும் சமூகச்சவால்களையும் கவிதைகளின் பாடுபொருளாக கவிதைகளுக்குள் கொண்டுவரத் தவறவில்லை. மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய வரலாற்று ஆவணமாகவே சிறுகதைகளை ஏற்றுக்கொள்ள அளவிற்கு எல்லாச் சூழல்களிலும் சமூகம் கடந்து வந்த பாதையைச் சிறுகதைகள் தங்கள்

கருப்பொருள்களாகக் கொண்டுள்ளன; அவற்றுள் முக்கியமாக ஜப்பானியர் ஆட்சிக்கால கொடுமைகள், தோட்டங்களில் வேலை இழந்த குழுவும் நிருகதியற்ற வாழ்க்கையும், குடியரிமை சிக்கல்கள், தமிழ்க்கல்விப் பிரச்சினைகள், கள்ளச்சாராயத்தின் கொடுமைகள், சிவப்பு அடையாளயட்டைப் பிரச்சினைகள், மேம்பாட்டுத் திட்டங்களால் தோட்டங்கள் எடுக்கப்பட்டு தொழிலாளர்கள் புறம்போக்குக் குடியிருப்புகளுக்கு விரட்டப்பட்ட நிலை, இன்றைய அடுக்குமாடி வீட்டு புறாக் கூண்டு வாழ்க்கை என மலேசியத் தமிழர்கள் கடந்து வந்த பாதையை நிரலாக சிறுகதைகள் பேசி வருகின்றன. தோட்டப்புறங்களில் சிக்கலான கட்டுக்குள் சிக்கி, வறுமைச் சூழலுக்குள் அகப்பட்டு வெளிவர முடியாமல் வாழ்ந்து வந்த சமுதாயம் அடைந்த மாற்றங்கள் பற்றியும் பின்னை நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளை ஒட்டியும் இவை பேசுகின்றன.

மூன்றாவது கட்டுரையான, **REACT செயல்முறையில் தொடக்கநிலை மாணவர்களுக்குக் கட்டுரை எழுதப் பயிற்றல்** எனும் தலைப்பினில் மணியரசன் முனியாண்டி அவர்களின் கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது. குழு விசாரணை அல்லது குழு பாத்திரங்களின் கீழ் கூட்டுறவு கற்றல் உத்திகளில் ஒன்றாக REACT அணுகுமுறை கருதப்படுகிறது. REACT என்பது தொடர்பு, அனுபவம், விண்ணப்பித்தல், ஒத்துழைத்தல் மற்றும் இடமாற்றம் ஆகியவற்றின் சுருக்கமாகும். இது 6 படிநிலைகளின் அடிப்படையில் போதிக்கப்படுகின்றது: ஒரு கதைக்களத்திற்கு 20 முழுமையான வாக்கியங்களை உருவாக்கும் போது, மாணவர்கள் மொழி கலைகள் மற்றும் வாய்மொழி மொழியியலை செயல்படுத்துவார்கள். படி 6: யோசனையை ஒரு வாக்கிய வடிவில் எழுத மாணவர் திறனை மாணவர் நிரூபிக்கிறார். (இடமாற்றம்). ஒரு கதைக்களத்தை உருவாக்க ஆரம்பம், உச்சம், முடிவு மற்றும் பாடம் ஆகியவற்றைச் செருகுவதன் மூலம் மாணவர்கள் ஒரு பத்திக்கு 5 வாக்கியங்களை தனித்தனியாக உருவாக்குவார்கள் என புது முறைமையை அறிமுகம் செய்கின்றது. இந்தப் புதுமை முயற்சி ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் பேருதவியாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை எனலாம்.

அண்ணாதுறை முருகையா மற்றும் முனைவர் மோகன தாஸ் அவர்களின் கைவண்ணத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கட்டுரை, **மலேசிய தமிழ் நாவல்களின் வளர்ச்சி** எனும் கட்டுரையாகும். இக்கட்டுரை தொன்னூறுகளிலிருந்து இன்றுவரையில் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தில் நாவல் பற்றிய பொதுவான vஅரலாற்று அடைவநிலையினை விளக்கிச் செல்கின்றது. நாவல் இலக்கியம் என்பது மனித நாகரிகத்தின் பாரம்பரியத்தில் ஓர் அழகியல் இலக்கியக் கலை. ஆகவே, நாவலின் இலக்கிய வளர்ச்சியின் கலந்துரையாடல் வெறும் வரலாற்று எழுத்தாக மட்டுமல்லாமல், கலை மற்றும் சமூக அறிவியலின் தனித்துவமான கலவையாகவும், வரலாற்றை எழுதும் ஒரு தனித்துவமான வழியாகவும் அமைகிறது. மனித வரலாற்றைக் காலவரிசைப்படிப் பார்க்காமல் காரண-விளைவு நிகழ்வுகள் அடிப்படையில் பார்க்க வழி செய்யும் உன்னத துறையாகும்; இருப்பினும், கலை உருவாக்கத்தின் வரலாற்று துல்லியம் மற்றும் உண்மையை பிரதிபலிக்கும் ஒரு சமூக நிகழ்வாக இதைப் பார்க்கவும் வழி செய்கிறது. ஆரம்பத்தில் இருந்தே மலேசிய இலக்கிய மரபில் நாவல்களின் இலக்கிய பாரம்பரியம் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதனை விவரிக்கும் பாங்கினில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கட்டுரை மலேசிய நாவல் இலக்கிய தொடக்கம், அதன் முன்னேற்றம் மற்றும் சாதனைகளின் வரலாற்றை ஆராய்கிறது. கூடுதலாக, இது மலேசிய பின்னணியுடன் நாவல்களில் விவாதிக்கப்பட்ட பிரச்சினைகள் குறித்த குறிப்பிட்ட ஆராய்ச்சியையும் வழங்குகிறது. சுருக்கமாகக் கூற வேண்டின், இந்த ஆய்வு 70, 80, 90 மற்றும் 2000-2010 ஆகிய காலக்கட்டங்களில் மலேசியத் தமிழ் நாவல்களின் பட்டியல் மற்றும் அவற்றுள் நாவலாசிரியர்கள் விவாதித்த சிக்கல்கள் அகியவற்றையும் விவரித்துச் செல்கின்றது.

ஐந்தாவது கட்டுரை, **மெக்லீன் (1938) மற்றும் லாபோரன் கார்-சாண்டர்ஸ் (1948) ஆகியோரின் ஆய்வறிக்கையின் அடிப்படையில் மலாயாவின் உயர்கல்வி** எனும் கட்டுரை ஆகும். இதன் ஆசிரியர்கள் ஷமலா கிருஷ்ணன், இணைப் பேராசிரியர் சிவச்சந்திரலிங்கம் சுந்தர ராஜா மற்றும் முனைவர் நோரைனி முகமது ஹாசன் ஆவர். உயர்கல்வி என்பது அனைத்து மாணவர்களுக்கும் ஒரு கனவு. மலேசிய மண்ணில் அத்தகைய உயர்கல்வி வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க ஏதுவான இரண்டு கமிஷன் அறிக்கைகளைப் பற்றி விவாதிக்கிறது. மலாயாவில் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவுவதற்கான அடிப்படை அடித்தளமாக அமைந்திருக்கும் மெக்லீன் கமிஷன் அறிக்கை (மலாயாவில் உயர்கல்வி) மற்றும் கார்-சாண்டர்ஸ் கமிஷன் அறிக்கை (மலாயாவில் பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான ஆணையத்தின் அறிக்கை) ஆகும். மலாயாவில் ஒரு பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படுவதை உணர்ந்து கொள்வதில் அறிக்கைகளின் கீழ் அடையாளம் காணப்பட்ட பலவீனங்களை அங்கீகரிப்பதே இந்த விவாதத்தின் நோக்கமாகும். தவிர, மலாயாவில் உள்ள ஒரு பல்கலைக்கழகத்தின் வளர்ச்சி குறித்த ஆழமான புரிதலுக்கான இரு கமிஷன் அறிக்கைகளுக்கும் இடையே ஓர் ஒப்பீட்டு பகுப்பாய்வையும் இந்த கட்டுரை வழங்குகிறது. இக்கட்டுரை மலாய் மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

தொடர்வது, **நாலடியாரில் உள்ள உய்யச் சிந்தனை** எனும் தலைப்பிலான கட்டுரை. இதன் முனைவர் மு.சங்கர் அவர்களது கட்டுரை ஆகும். நாலடியாரில் உய்யச் சிந்தனை எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வு, சங்கம் மருவிய கால நூலான நாலடியாரில் காணப்படும் உய்யச் சிந்தனையை ஆய்வுசெய்து வெளிக்கொணர்கிறது. நாலடியார் பாடல்கள் வழியாக, நாலடியார் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடையே விரவியிருந்த உய்யச் சிந்தனையை அடையாளம் கண்டு; வெளிப்படுத்துவதே இந்த ஆய்வின் முதன்மை நோக்கம். தமிழர்கள் உய்யச் சிந்தனையை பயன்படுத்திய உலகின் முதல் குடிகள் என்ற முடிவுக்கும் இந்த ஆய்வு இட்டுச் செல்கிறது. நூலகப் பயன்பாட்டின் வழி இலக்கிய உட்கிடக்கையைப் பகுத்தாய்ந்து முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. உய்யச் சிந்தனை வெளிப்பாட்டில் நாலடியார் 'விழிப்புணர்வு' என்ற

கூறுக்கும் மிக முக்கிய இடமளித்திருப்பது இந்த ஆய்வில் தெரியவந்துள்ளது. இந்த ஆய்வு முடிவுகள் அடுத்தக்கட்டமாக செய்யப்படும் பல ஆய்வுகளுக்கு தொடக்கமாகவும், முன்னோடியாகவும் அமையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

ஏழாவது கட்டுரையாக அமைந்திருக்கும், **ஹியோ ஹ்வாங்-ஓக் அலியாஸ் செம்பவலம் வழியாக பண்டைய கொரிய தமிழ் இணைப்பு** எனும் கட்டுரையின் ஆசிரியர் முனைவர் கண்ணன் நாராயணன் ஆவார். கொரியாவின் மக்கள் சரிதம் என்றும் கொரியாவின் விவிலியம் என்று பேசப்படும் "மூவேந்தர் கதை" (Samguk Yusa) ஒரு இந்தியத் தொடர்பைச் சொல்கிறது. இதன்படி இந்தியாவிலிருந்து வந்த ஓர் இளவரசி, கொரிய இளவலான கிம் சுரோவை மணந்து காயா எனும் அரசை நிறுவினாள் என்று வருகிறது. இந்தப் பெண் அயோத்தியைச் சேர்ந்தவள் எனும் தவறான ஒரு கணிப்பு ஒரு சரித்திரப் பிழைக்கு வித்திட்டிருக்கிறது. ஆயின், மொழி ஆய்வு, சரித்திரக் குறிப்புகள், செவி வழிச் செய்திகள், அகழ்வாய்வுகள் என பல தரப்பட்ட தரவுகள் அவள் தென் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஆய் குலப்பெண் என்று சுட்டுகின்றன. அது பற்றிய தகவல் பகிர்வும், விளக்கமும் இக்கட்டுரையின் இடம்பெற்றுள்ளன.

எட்டாவது கட்டுரையின் தலைப்பு, **தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் ஆரம்பகால கோயில் கலாச்சாரம்** என்பது ஆகும். இதன் ஆசிரியர் முனைவர் நா.கந்தசாமி ஆவார். கோயில் கலாச்சாரம் பண்டைய காலங்களிலிருந்து தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. கோயில்களின் பரிணாமம் இந்து மதத்தையும் அதன் வழிபாட்டு முறையையும் முன்னேற்றியுள்ளது. மர வழிபாட்டிலிருந்து தொடங்கி, மதத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப கட்டப்பட்ட கோவிலுக்கு நீண்ட தூரம் முன்னேறியுள்ளது. ஒரு கோயில் தொடர்பான பல்வேறு சொற்களின் பொருளை தெளிவுபடுத்துவதும், கோவில் வழிபாட்டின் ஆரம்ப பரிணாமத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் பகுப்பாய்வு செய்வதே இந்த ஆய்வின் நோக்கங்களாக அமைந்துள்ளன. கோயில்களின் ஆரம்ப பரிணாம வளர்ச்சியும், தமிழர்களின் கலாச்சார வாழ்க்கை தொடர்பான வழிபாட்டு முறைகளும் சொற்களையும் அதே கருப்பொருளின் சூழலையும் பயன்படுத்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது. கோயில் கலாச்சாரம் தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது என்பதை முடிவுகள் காட்டுகின்றன.

ஒன்பதாவதாக இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரையின் தலைப்பு, **சிங்கப்பூரில் தமிழ் மொழியின் நம்பிக்கையான பேச்சாளர்களை உருவாக்குதல்** ஆகும். இக்கட்டுரையின் ஆசிரியர்கள் ஷமிரா பானு அலி-சாஃபிரி மற்றும் முனைவர் சீதா லட்சுமி ஆவர். பாரம்பரிய மதிப்புகளைப் பாதுகாப்பதன் பங்கு காரணமாக தாய்மொழி மொழியைப் பெறுவதில் சிங்கப்பூர் நிறைய வலியுறுத்துகிறது. இருப்பினும், தாய்மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்தை நோக்கி நடைபெறும் மொழி மாற்றம் அனைத்து இனத்தவர்களிடையேயும், குறிப்பாக தமிழ் பேசும் இந்தியர்களிடையே காணப்படுகிறது. இந்த மொழி மாற்றம் சிங்கப்பூரில் தமிழ் மொழியின் பிழைப்புக்கு தீங்கு விளைவிக்கும். எனவே, இந்த ஆய்வானது வீடு, பள்ளி மற்றும் சமூகம் போன்ற பல்வேறு சமூக கலாச்சாரக் காரணிகளையும், இளைஞர்களிடையே தமிழ்ப்புலமை மீதான பற்றினையும், அவற்றின் விளைவுகளையும் ஆராய்வதை நோக்கங்களாகக் கொண்டு இக்கட்டுரை உருவாக்கம் கண்டுள்ளது. இளைஞர்களிடையே 1) அடையாளம் மற்றும் கலாச்சாரம், 2) நிகழ்வுகள் மற்றும் கொண்டாட்டங்கள், 3) ஊடகம், 4) உந்துதல் மற்றும் ஊக்கம் மற்றும் 5) ஸ்டிரியோடைப்ஸ் மற்றும் மதிப்புகள் ஆகியவை எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பவை ஆராயப் பட்டுள்ளன. பெற்றோர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்க மிகவும் ஆதரவளிக்கும் குழந்தைகள், நம்பிக்கையுள்ள தமிழ் பேசுபவர்களாக வளர்வார்கள் எனவும் மிகவும் ஆதரவான தமிழ் ஆசிரியர்களைக் கொண்ட குழந்தைகள் நம்பிக்கையுள்ள தமிழ் மொழி பேசுபவர்களாக வளர்வார்கள் எனவும், ஊடகங்கள் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகள் போன்ற சமூக காரணிகளின் மூலம் குழந்தைகள் தமிழ் மொழியை அதிகம் வெளிப்படுத்தும்போது அவர்கள் நம்பிக்கையுள்ள தமிழ்ப் பேசுபவர்களாக மாற வாய்ப்புள்ளது எனவும் ஆய்வு முடிவுகள் வழங்குகின்றன.

முத்தாளம்மனின் கதை பாடலின் விமர்சன மதிப்பீடு எனும் பத்தாவது கட்டுரை முனைவர் கண்மணி அவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. ஏழு சகோதரிகளின் கதையை விவரிக்கும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் படிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட முத்தாளம்மனின் கதை பாடலின் விமர்சன மதிப்பீட்டினை இக்கட்டுரை வழங்குகின்றது. இப்பாடல்கள் நாட்டுப்புற பாடல்களின் கூறுகளைத் தாங்கி, இலக்கியத்தின் அழகை சித்தரிக்கும் சான்றுகளாக விளங்குகின்றது, இது பதினொரு பிரிவுகளுடன் பாடலாட்டின் கட்டமைப்பில் உள்ளது. சக்த சைவம் வைணவத்திற்கும் சமமானது என்பதை நிரூபிப்பதே இப்பாடல்களின் நோக்கம். பெண் கடவுள்கள் ஆண் கடவுள்களை விட தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல என்றும் இப்பாடல்கள் மறைமுகமாகப் பேசுகிறது. தவிர, பாடல்களில் நிறைய சமூகப் பிரச்சினைகளும் பாடப்பட்டுள்ளன. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் உள்ளூர் சமூகத்திற்கு தகவல் மற்றும் செய்தி நிறைந்தவை என்பதை ஆய்வு காட்டுகிறது.

இந்தப் பதிப்பு ஒரு சிறப்பு **நினைவஞ்சலிப் படைப்பினையும்** ஏந்தி வெளிவருகின்றது. முதுநிலை பேராசிரியர் முனைவர் சிங்கரவேலு சச்சிதானந்தம் (22.12.1936-13.1.2020) அவர்களது சேவையினைப் போற்றும் வகையில் இக்கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது. மலாயாப் பல்கலைக்கழக இந்திய ஆய்வியல் துறை சிங்கப்பூரில் நிலைநிறுத்தப்பட்டபோது, அங்குக் கல்வியினைத் தொடங்கிய முதல்கட்ட மாணவர்களுள் ஒருவர் இவராவார். பின்னர், இந்தத் துறை கோலாலம்பூருக்கு மாற்றம் செய்தபோது, அதனோடு பயணித்து, இங்குக் கல்வியைத் தொடங்கினார். இத்துறையில் படித்து, பட்டம்பெற்று, பின்னர் இத்துறையிலேயே விரிவுரையாளராக பணியில் அமர்ந்து தனது கல்வித்திறத்தால் போதனாமுறை, ஆய்வேடுகள், புத்தகங்கள் எனத் தனது படைப்பு

எல்லைகளை விரிவாகிக் கொண்டு, பேராசிரியர் தகுதியினை அடைந்து தன்னை வளர்த்துக் கொண்டதோடு, துறையினையும் வளர்ச்சிப் பாதையில் இட்டுச் சென்றார். இந்தத் துறையில் சுமார் 18 ஆண்டுகள் தலைவர் பொறுப்பில் இருந்த ஒரே பேராசிரியர் இவரே. தனது சேவையினை முழுமையாக ஆற்றிய பின்னர், பதவி ஓய்வுபெற்று, பின்னர் முதுநிலைப் பேராசிரியர் தகுதியைப் பெற்று, இத்துறையிலேயே தனது முழுச்சேவையை வழங்கிய பிதாமகர் இவராவார். இவரது இழப்பு இத்துறைக்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய இழப்பாகும். அவரது அபார ஆய்வுப்பார்வையும் ஆழமான ஆய்வுச்சாரங்களும் அவரது நுண்மான்புலத்திற்கு அடிப்படையாகும். அன்னாரின் நினைவுகள் இத்துறையோடு என்றென்று நிலைத்திருக்க வேண்டுமெனும் நோக்கினில் இவரது நிலைவஞ்சலி இக்கண் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய ஆய்விதழ் புதிய உத்வேகத்துடன் வளர, இந்த 13-ஆவது ஆய்விதழ் தடம் அமைத்துள்ளது. தமிழ்ச் சிந்தனைகளுக்கும் இந்தியச் சிந்தனைகளுக்கும் இடமளிக்கும் வண்ணம் இவ்விதழ் தமிழ்-மலாய்-ஆங்கிலம் என மும்மொழிகளிலும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. தமிழர் மற்றும் இந்திய வம்சாவளியினர் என இருசாராரது மொழி, இலக்கியம், கலைகலாச்சாரம், சமயம், பண்பாடு, நாகரிகம், அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகவியல், சித்தவைத்தியம், ஆயுர்வேதம் என எல்லைக்குட்பட்ட சிந்தனைகளையும், உலக நாகரிகங்கள் பிறவற்றுடன் இணைத்தும் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இவ்விதழ் பிரசுரிக்கும். தமிழரின் சிந்தனைச் சிறப்புகளையும் சித்தாந்தங்களின் சிறப்புகளையும் வெளியுலகிற்குக் காட்டும் வண்ணம் இவ்விதழில் இடம்பெறும் கட்டுரைகள் இருப்பதனையும் ஆற்றின் ஆய்வுத்தரமும் இனிவரும் காலங்களில் மிகுவாக உறுதிசெய்யப்படும்.

இக்காலப்பகுதியில் உலகெங்கும் பல பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்-இந்திய சார்பு ஆய்வுகள் நடந்த வண்ணமாக உள்ளன; அவற்றையும் நம்மோடு இணைத்து வளர இவ்விதழ் வாய்ப்பளிக்கும். ஆசிய-ஐரோப்பியப் பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றும் தமிழ்-இந்தியத்துறை அறிஞர்களின் கருத்துகளையும் பதிவுசெய்யும் தடமாக உருமாற்றிட முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்வழி உலகெங்கும் நடைபெறும் தமிழ்த்தொடர்பான ஆய்வுகள் நடைபெறுவதற்கும் தமிழறிஞர்கள் கருத்துப்பரிமாற்றங்கள் செய்வதற்கும் நல்லதொரு களம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது எனப் பெருமைகொள்ளலாம். தமிழறிஞர்களிடையே ஆக்ககரமான கலந்துரையாடல் நடைபெறுவதற்கு இத்தடம் வலிமைசேர்க்கும் என்பது திண்ணம்.

இந்திய ஆய்வியல் துறையின் பாரம்பரியத்தில் இவ்விதழ் மிக முக்கியமானதாக கருதப்படுகின்றது. 1980-களில் முதல் இதழ் வெளியீடு கண்டது முதல் இன்றுவரை (37 ஆண்டுகள்) 10 இதழ்களே வெளிவந்துள்ளன. தடைகள் பலவற்றை உடைத்தெறிந்து, இவ்விதழ் 7 சிறப்புப்படைப்புகளை ஏந்தி வெளிவரும் ஓர் இதழாக அமைந்துள்ளது. இவ்விதழில் 10 ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன; மொழி, இலக்கியம், சமயம், மொழியியல் எனப் பன்முக ஆய்வுப்படைப்புகளின் முக்கியக் கண்டுபிடிப்புகள் இவ்விதழின் மூலம் பதிவுசெய்யப்பட்டு, வெளியுலகிற்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்திய ஆய்வியல் துறையில் ஆய்வுப்பாரம்பரியத்தில் பாதைநெறிகளையும் காட்டும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது என்பதும் திண்ணம்.

இவ்விதழில் வெளிப்படுத்தப்படும் கட்டுரைக் கருத்துகள் பதிப்பாசிரியர் குழுவின கருத்துகளாகவோ இந்திய ஆய்வியல் துறையின் கருத்துகளாகவோ இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

மலாயாப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் மேற்பார்வையில் இயங்கும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் அறக்கட்டளை வாரியம் இவ்விதழ் வெளிவருவதற்கான மானியத்தினைக் கடந்த காலங்களில் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளது. எனினும், அத்துணைமைச் செயல்பாடு கிடைக்கப் பெறாத நிலையில் இவ்வாய்விதலின் வெளியீடு தடைபெறா வண்ணம் மின்னிதழாக மறுபிரவாகம் பெற்றுள்ளது. இம்முயற்சி இவ்வாய்விதல் பரந்த தமிழ் உள்ளங்களைச் செவ்வனே சென்றடையுமென நம்புகின்றேன்.

இக்கண்,

முனைவர் மோகன தாஸ் ராமசாமி

தலைமைப் பதிப்பாசிரியர்

இந்திய ஆய்வியல் துறை

மலாயாப் பல்கலைக்கழகம்

ஜூலை 2020.

Jurnal Pengajian India
இந்திய ஆய்விதழ்
(Journal of Indian Studies)

Chief –in- Editor
Dr Mohana Dass Ramasamy

Jurnal Pengajian India merupakan sebuah jurnal tahunan yang diterbitkan oleh jabatan Pengajian India, Universiti Malaya.

Jurnal ini bertujuan untuk menyediakan wadah bagi menerbitkan hasil penyelidikan yang dijalankan oleh barisan tenaga pengajar di Jabatan Pengajian India.

Jurnal ini menerima artikel berbentuk ilmiah ditulis dalam Bahasa-bahasa Tamil, Bahasa Malaysia dan Inggeris untuk penerbitan.

Harus ditegaskan bahawa dapatan dan pandangan dikemukakan dalam bentuk artikel-artikel yang diterbitkan tidak semestinya merupakan pendapat editor mahupun barisan pengarang atau Jabatan Pengajian India.

Penerbitan jurnal ini dibiayai oleh peruntukan dari Tabung Amanah All-Malaya Nattukkottai Chettiyar yang diselenggara di bawah Timbalan Naib Canselor (Akademik & Antarabangsa) Universiti Malaya.

Journal of Indian Studies is an annual journal published by the Department of Indian Studies, University of Malaya.

The aim of the journal is to provide a channel for the publication of research works carried out by the teaching staff in the Department of Indian Studies.

Language used in this journal are Bahasa Malaysia, Tamil and English.

Views expressed in the articles are not necessarily the view of the Editorial Board or the Department of Indian Studies.

Publications of this journal is financed by a grant from the *All-Malaya Nattukkottai Chettiyar Endowment Fund*, administered by the University of Malaya in the past.

Jurnal Pengajian India
இந்திய ஆய்வுதழ்
(Journal of Indian Studies)

Jilid/Vol. XIII

2020

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

ஆசிரியர் உரை

i-vi

உள்ளடக்கம்

vii

மணிமேகலை உணர்த்தும் மனிதநேயம்

1

- குமரன் சுப்பிரமணியன்

அண்மைக்கால மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் செல்நெறிகள்

6

- கிருஷ்ணன் மணியம்

REACT செயல்முறையில் தொடக்கநிலை மாணவர்களுக்குக் கட்டுரை எழுதப் பயிற்றல்

20

- மணியரசன் முனியாண்டி

Sejarah Perkembangan Novel Tamil Malaysia

25

- Annathurai Murugoiyah & Mohana Dass Ramasamy

Kajian Pendidikan Tinggi di Tanah Melayu Berdasarkan Laporan McLean (1938) dan Laporan Carr-Sauders (1948)

41

- Shamala Krishnan Sivachandralingam Sundara Raja & Noraini Mohamed Hassan

Pemikiran Kritis Dalam Teks Naladiyar

49

- M.Sangar

The Ancient Korean Tamil Connection via Heo Hwang-Ok Alias Chempavalam

60

- Kannan Narayanan

The Early Temple Culture in the Life of the Tamils

66

- Kanthasamy Nallusamy

Developing Confident Speakers of Tamil Language in Singapore

77

- Shamira Banu d/o Ali-Saafri, Seetha Lakshmi

Critical Evaluation of the Narrative Song of *Muthalamman*

93

- S.Kanamani Ganesan

Special Tribute to Emeritus Professor Dr.S.Singaravelu - In Memoriam

104

- Associate Professor Dr. Sivachandralingam Sundara Raja

மணிமேகலை உணர்த்தும் மனிதநேயம்

குமரன் சுப்பிரமணியன்

Jabatan Pengajian India, Universiti Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia
இந்திய ஆய்வியல் துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகம், கோலாலம்பூர், மலேசியா
s.kumaran@um.edu.my

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இக்கட்டுரை மணிமேகலையில் காணப்படும் மனித நேயம் பற்றிய கருத்துகளை முன்வைக்கின்றது. மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள, குறிப்பாக, பாத்திரம் பெற்ற காதையில், பசிப்பிணியின் கொடுமைகள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டதோடு, அப்பிணியைப் போக்கும் செயல் மேன்மையானது என்றும் வலியுறுத்தி அதன்வழி மனித நேயம் எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது என விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதேவேளையில், இக்காதையில் பல அறக்கருத்துகள் இன்றைய வாழ்க்கை முறையோடு நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளதைக் காண இயலுகிறது. மணிமேகலை வெறும் காலத்தால் அழியாத காப்பியமாகத் திகழாமல், இக்காப்பியத்தில் போதிக்கப்பட்டுள்ள அறக்கருத்துகளும் மனிதநேயக் கருத்துகளும் இன்றும் நாம் அனைவராலும் பின்பற்றக் கூடியதாகவே உள்ளன என வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றது இக்கட்டுரை.

Abstract

This article presents the humanities ideas that found in the ancient epic, *Manimekalai*. In this epic, especially in the *paattiram perra kaathai*, the atrocities of the pacifist were clearly explained. It also has touched about and the way in which humanity is manifested and emphasized through the acts of superior pacifism. At the same time, it is possible to see that many of the theories in this epic are closely related to today's way of life. This article stresses that *Manimekalai* is not just an epic that is immortalized by time, but that the principles and humanitarian teachings taught in this epic are still applicable to all of us even today.

Keywords: மணிமேகலை, மனிதநேயம், மனிதகுலத்திற்கான சேவை, தமிழக காவியங்கள்

Manimekalai, Humanity, Service to Mankind, Tamil Epics

முன்னுரை

மனித வாழ்க்கை என்பது தலைமுறைகள் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்துவரும் நெடுங்கதை. மனித இனத்தின் ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முந்தைய தலைமுறையைவிட வளர்ச்சி பெற்றதாகவும் உயர்வு பெற்றதாகவும் விளங்க வேண்டும். சமுதாயத்தையும் மனிதனையும் நேர்வழிபடுத்தும் ஒழுக்க நெறியே அறமாகும். அறவழியில் நின்று மாந்தர் யாவரும் தமது கடமைகளைச் சீராக, செம்மையாக நிறைவேற்ற வேண்டும்.

நேயம் என்பது அன்பு. அன்புதான் நாம் வாழ்வதற்கும் பிறரை வாழ்விப்பதற்கும் அடிப்படையான பண்பு. இந்த மனிதப்பிறவி எடுத்ததன் பயன் நாம் பிறரிடம் அன்பு காட்டுவதற்கும் பிறரால் அன்பு காட்டப்படுவதற்கும் தான். அன்பில்லையேல் அகிலமே இல்லை. அதனால் தான் வள்ளுவர் 'அன்புடையார் எல்லாம் உடையார்' என்றும் 'அருளுடையார்க்கு அவ்வுலகம் உண்டு' என்றும் அறிவுறுத்துகிறார்.

தன்னைப் போல் பிறரையும் நேசித்தல் என்பதே மனிதநேயம். வாடிய பயிரைக் கண்டு அழுத இராமலிங்கரின் மனம் அறம் சார்ந்தது. மனித ஒழுக்கத்தின் மிகச் சிறந்த பண்பே மனிதநேயம். மனிதநேயம் தன்னலம் அற்றது. பிறர் பசித்திருக்க தான் பசிக்காது.

மணிமேகலை

மணிமேகலை ஊழ்வினையையும் மறுபிறப்பையும் வலியுறுத்துகிறது. இவ்விரண்டையும் மக்கள் உள்ளத்திலே பதியும்படி உரைப்பதே இக்காப்பியத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. பண்டைக் காலத்தில் ஊழையும் மறுப்பிறப்பையும் பல மதங்களும் ஏற்று வலியுறுத்தியதற்கான காரணம், மக்கள் அறநெறி தவறாமல் அன்புநெறியில் வாழவேண்டும் என்பதற்காகவே. மற்றவர்களிடம் அன்புகாட்டி துன்பத்திலிருந்து காப்பது தமது கடமை என்று எண்ணுவர். மக்கள் நல்லொழுக்கத்தைப் பின்பற்றி வாழ்வர். இத்தகைய நல்லொழுக்கத்தை வலியுறுத்தவே ஊழையும் மறுபிறப்பையும் மணிமேகலை அதன் காப்பியப் பாத்திரங்களின் மூலமாக வலியுறுத்துகிறது.

மணிமேகலையில் மனிதநேயம்-எஸ்.குமரன்

மணிமேகலை கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தும் அத்தொழிலை அவள் செய்யவில்லை. சுகபோக வாழ்க்கையை விரும்பாமல் துறவு மேற்கொள்கிறாள். பசியால் வருந்தும் உயிர்களுக்கு உணவளித்துக் காக்கும் உயர்ந்த அறநெறியினைக் கைக்கொண்டாள். மக்களின் பசியைப் போக்குவதற்காக அறவணஅடிகள் என்னும் துறவியிடம் அறிவுரைகேட்டு ஆதிரை என்னும் கற்புக்கரசியிடம் அமுதசுரபியில் முதன்முதலில் பிச்சைபெற்றாள். அன்று முதல் அந்தப் பாத்திரத்தில் அள்ள அள்ள அன்னம் குறையாமல் வந்தது. மணிமேகலை காயசண்டிகை வடிவம் எடுத்து சிறைச்சாலையில் பணிசெய்து சிறைச்சாலையை அறச்சாலையாக்கினாள். சிறையில் மணிமேகலை,

*இளமை நிலையாமை
செல்வம் நிலையாமை
யாக்கை நிலையாமை*

என்று உலக வாழ்வில் இளைமையோ செல்வமோ நிலையில்லாதவை. வீடுபேறு என்னும் மோட்சத்தை பிள்ளைகளாலும் பெற்றுத்தரமுடியாது. அறம் என்னும் தர்மசிந்தனை ஒன்று மட்டுமே நமக்குச் சிறந்த துணை என்பதை வலியுறுத்துகிறாள் மணிமேகலை. இக்காப்பியத்தில் அறத்துடன் அறம் செய்வோரின் தகுதியும் வரையறுக்கப்படுகிறது.

பசிப்பிணி போக்குதல்

மணிமேகலை பௌத்த சமயத்தைப் பரப்ப எழுந்த காப்பியந்தான். ஆயினும், அது கூறும் சமயக் கோட்பாடுகள் மனித சமுதாயத்திற்குப் பொதுவானவை என்பதை மறுக்க இயலாது. உண்மையில் அனைத்துச் சமயங்களின் கோட்பாடுகளும் அப்படித்தான். எனினும், மணிமேகலை பசியின் கொடுமையை விளக்கிப் பசிப்பிணி தீர்ப்பதே விழுத்துணையான அறம் என்று அழுத்தமாகப் பேசுவது மிகச் சிறந்த கோட்பாடாகும். எல்லாச் சமயங்களும் அன்னதானத்தைப் பெரிதும் போற்றுகின்றன. தானத்தில் அன்னதானமே சிறந்தது என்று மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றன; ஏனென்றால், மக்களின் பசியைப் போக்கவில்லை என்றால் மக்கள் மக்களாக இருக்க மாட்டார்கள். இருக்க முடியாது என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர்; அதனால்தான், அன்னதானத்தை முதன்மைப்படுத்தினர்.

பாரதியாரும் பசியைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து,

*வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும்
இங்கு வாழும் மனிதருக் கெல்லாம்
பயிற்றிப் பலகல்வி தந்து இப்பாரை
உயர்த்திட வேண்டும்*

(முரசு 23)

என்று பசியைப் போக்குவதற்கே முதலிடம் தருகிறார்.

பசித்தவனுக்கு உணவுதான் கடவுள். உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோராவர். உயிர் வளர்க்க ஊன் வளர்க்க வேண்டும். அந்த ஊன் வளர உணவு வேண்டும். இல்லையேல் பசிக்கொடுமை தாளாமல் சமூக விரோதிகளாக மாறுவதற்கான சூழல்தான் உருவாகும். மனிதருக்கு மட்டுமன்றி மற்ற உயிர்களுக்கும் உணவே முதல் தேவையாகிறது. உறுபசி இல்லாத நாடே நல்ல நாடு என்கிறார் வள்ளுவர். உலகம் முறையாகச் செயல்பட பசிப்பிணி முற்றுமாக அகலவேண்டும். அப்போதுதான் சிந்திக்க முடியும். செயலாற்றவும் முடியும். இல்லையேல் மனித வாழ்க்கை விலங்கு வாழ்க்கையாகவே அமைந்துவிடும்.

சமண சமயம் நான்கு வகை தானங்களை வலியுறுத்துகிறது. அவற்றுள் முதன்மையானது அன்னதானமே. வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடிய இராமலிங்கர் (வள்ளலார்) அறச்சாலைகள் அமைத்து, ஏழை எளியவருக்கு உணவிடச் செய்தமையை இங்கு சான்றாகக் கொள்ளலாம்; எனவேதான், சாத்தனார் மணிமேகலை கரங்களில் அமுதசுரபி என்ற பாத்திரத்தைத் தந்து, பசிப்பிணிப் போக்கும் அறச்செயலைச் செய்ததாகக் காப்பியம் படைக்கிறார்.

பொறுக்கும் ஆற்றலுடையோர்க்கு அளிப்பவர்கள் அறத்தை விலை கூறி விற்பவராவர். ஏழைகளின் பசியைப் போக்குவோரிடத்தில்தான் மேலான அறநெறி வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது. இந்த உலகில் வாழ்பவருக்கு எல்லாம் உணவு கொடுத்தோரே உயிர் கொடுத்தவராவர்.

*ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறம்விலை பகர்வோர்
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்*

மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண் திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே

(பாத்திரம் பெற்ற காதை 92-96)

என்று பசியைப் போக்குதல் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் பழி

(குறள் 226)

இக்குறளில் செல்வம் பெற்றவர்கள் தம் எதிர்காலத்துப் பயனுக்கென அதனைச் சேமித்து வைப்பதற்குரிய நல்ல இடம் பசியால் வாடும் மக்களின் வயிறு என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். இதனை மணிமேகலை இவ்வாறு வலியுறுத்துகிறது,

பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி
வசியும் வளனும் சுரக்கென வாழ்த்தி
அணிவிழா அறந்தான் (விழா வறைகாதை 70-72)

ஒரு நாட்டில் முதலாவது களையப்பட வேண்டியது பசி என்பதையும் பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துபோகும் என்பதையும் மணிமேகலை

குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடீஉம்
நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி என்னும் பாவி

(பாத்திரம் பெற்ற காதை 76-80)

என்றும் பசியின் கொடுமையால் மனிதன் அடையும் துன்பத்தை அறிந்து பசியைப் போக்கும் நல்லறத்தை மேற்கொண்டாள் மணிமேகலை. தனியொரு மனிதனுக்கு உணவில்லையெனில் சகத்தினை அழித்திடுவோம் என்றார் பாரதியார். மணிமேகலை மண்தனி ஞாலத்து வருவோருக்கு எல்லாம் உண்டி கொடுத்தார் உயிர்கொடுத்தோரே என்று ஆதரவு அற்றவர், காலில்லார், கண்ணில்லார், காதுகேளாதவர் முதலியோர்க்கு உணவழித்து மனிதநேயத்தோடு அறப்பணியைத் தொடர்ந்தாள்.

அறம் செய்தல்

அறமெனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்
மறவா திதுகேள், மண்ணுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது
கண்டது இல்

(ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்த காதை 228-230)

உயிர்களுக்குள் யாதும் வேறுபாடு கருதாது உயிர்கள் யாவும் உண்டி, உடை, உறையுள் ஆகிய இம்மூன்றையும் பெறச்செய்வதே உண்மையான அறம் என்று உணர்த்துகிறது.

இதனையே திருவள்ளுவரும் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீ துடைத்து

(குறள் 221)

இல்லாதவர்களுக்கு வழங்குவதே ஈகைப் பண்பாகும். மற்றவர்களுக்கு வழங்குவது என்பது ஏதோ ஓர் ஆதாயத்தை எதிர்பார்த்து வழங்கப்படுவதாகும். எனவே, பசியால் வாடும் மக்களுக்கு உதவி செய்து நல்லறத்தை மேற்கொள்ளும் கடமையாகும். இவ்வாறு செய்யப்படும் அறமானது, இவ்வுலகில் நிலைத்து நிற்கும் தன்மையுடையது.

அன்பு செலுத்துதல்

அன்பு என்பது நெருக்கமான உள்ளப் பிணைப்பு தொடர்பான ஓர் உணர்வும் அனுபவமும் ஆகும்.

ஈன்ற குழவி முகங்கண் டிரங்கித்
தீம்பால் சுரப்போள் தன்முலை போன்றே
நெஞ்ச வழிப்படு

(பாத்திரம் பெற்ற காதை 113-115)

என்ற வரிகளின் வழி, ஈன்ற குழந்தையின் முகம் கண்டு, பெற்ற தாய்க்குப் பால் சுரப்பதைப் போல், பசியால் வாடி, அயர்ந்து, சோர்ந்திருக்கும் வரியோர்களைக் கண்டவுடன் அன்பால் கிரங்கி அமுதசுரபி அமுதத்தைச் சுரக்கும் என மணிமேகலை தீவதிலகையிடம் கூறுகிறாள். இங்கு உயிர்கள் பால் மணிமேகலை கொண்டிருக்கும் அன்பு வெளிப்படுகிறது.

மூத்தோரை மதித்தல்

இக்காதையில் மணிமேகலை ஏழு நாட்கள் கழித்து, தீவதிலகையிடம் இருந்து விடைபெற்று தன் தாயையும் செவிலித் தாயையும் சந்தித்து அவர்களது பழம்பிறப்பை விளக்கிக் கூறி, பின் அவர்களது காலில் விழுந்து வணங்குமாறு பாடல் வரிகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இரவி வன்மன் ஒருபெரு மகளே
துர்கத் தானைத் துச்சயன் தேவி
அமுத பதிவயிற் றரிதில் தோன்றித்
தவ்வைய ராகிய தாரையும் வீரையும்
அவ்வைய ராயினீர் நும்மடி தொழுதேன்

(பாத்திரம் பெற்ற காதை 133-137)

பெரியோரையும் மூத்தோரையும் மதித்தல் என்பது மனிதநேயக் கொள்கையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பது இக்கால மாந்தருக்கு நினைவூட்ட வேண்டியதொன்றாக உள்ளது.

வினைக் கோட்பாடு

மணிமேகலையில் மனித வாழ்வில் வினைக்கோட்பாட்டின் செயல்பாடு குறித்து கூறப்பட்டுள்ளது.

நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து
வித்தி நல்லறம் விளைந்த வதன்பயன்
துய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சித ருடுத்து

(பாத்திரம் பெற்ற காதை 106-108)

நாவலந்தீவு எனும் பெரிய தீவில் நல்லறத்தை மேற்கொண்டதால், அதன் விளைவாகப் பெற்ற செல்வத்தை அனுபவிப்பவர்கள் வீடுகளில் மக்கள் பிச்சை எடுக்கின்றனர் என்று சீத்தலை சாத்தனார் கூறுகிறார்.

வினைகள் இருவகைப்படும். அவை நல்வினை, தீவினை என்பனவாகும். உயிர்கள் நல்வினை, தீவினை என்னும் இருவினைப் பயனால் தத்தமக்குரிய பிறவி எடுத்து, தம் வினைகள் பயனைத் தரும் காலத்தில் தாம் செய்த வினைக்கு ஏற்ப இன்பமும் துன்பமும் அடைகின்றன. அதாவது, பழம்பிறப்பில் நல்லறம் செய்தவர்கள் அதற்கு அடுத்த பிறவிகளிலும் அதன் பயனைத் தொடர்ந்து அனுபவிப்பர் எனவும், நாம் செய்த தீவினைகளும் நம்மை அடுத்தடுத்த பிறப்புகளில் துரத்தும் எனவும் இவ்வரிகளின் வழி அறிய முடிகிறது. ஒவ்வொரு வினைக்கும் எதிர் வினை நிச்சயம் உண்டு. அது நாம் செய்த வினையைப் பொறுத்தே அமையும். ஒவ்வொரு மனிதனும் இப்பூமியிலிருந்து உடன்கொண்டு போவது அவனவன் செய்த வினைப் பயன்கள் மட்டுமே.

நிலையாமை

உலக வாழ்வு நிலையில்லாதது. நிலையற்ற இவ்வுலகில் வாழ்வோர் தாம் வாழும் காலத்திலேயே தம்மால் இயன்றவரை பிறருக்கு உதவி செய்து வாழவேண்டும். மற்றவர்களிடம் அன்புகாட்ட வேண்டும். பிற உயிர்களுக்குத் தீங்குசெய்தல் கூடாது என்பன போன்ற மனிதநேயக் கருத்துகளை மணிமேகலை எடுத்துரைக்கிறது.

பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றது, உண்மையின்
நல்லறம் செய்வோர் நல்லக அடைதலும்
அல்லறம் செய்வோர் அருநரகு அடைதலும்
உண்டுஎன உணர்தலின் உரவோர் களந்தனர்

(ஆதிரை பிச்சை இட்ட காதை 86-90)

பிறந்தவர் இறப்பதும் இறந்தவர் பிறப்பதும் இயல்பு. இது உறங்குவது போலவும் விழிப்பது போன்றதுமாகும். நல்லறங்களைச் செய்து இறந்தபின் சுவர்க்கம் புகுவர், பாவம் செய்வோர் நரகம் செல்வர் என்பது நம்பிக்கை. ஆகவே, வாழும் காலத்திலேயே பாவம் ஒழித்து நல்லறம் செய்து புண்ணியம் காத்தல் அவசியம்.

இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா
புத்தேளுலகம் புதல் வருந்தாரார்
மிக்க அறமே விழுத்துணையாவது

(சிறைசெய் காதை 135-138)

இந்த உலக வாழ்வில் இளமை நிலையில்லாதது, யாக்கை (உயிர்) நிலையில்லாதது. மனிதன் தன் வாழ்நாளில் செய்யக் கூடிய அறமும் மனிதநேயமுமே என்றும் நிலைத்து நிற்கக் கூடியது.

முடிவுரை

மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரம் பெற்ற காதையில், பசிப்பிணியின் கொடுமைகள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டதோடு, அப்பிணியைப் போக்கும் செயல் மேன்மையானது என்றும் வலியுறுத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. அதே வேளையில், இக்காதையில் பல அறக்கருத்துகள் இன்றைய வாழ்க்கை முறையோடு நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளதைக் காண இயலுகிறது. மணிமேகலை வெறும் காலத்தால் அழியாத காப்பியமாகத் திகழாமல், இக்காப்பியத்தில் போதிக்கப்பட்டுள்ள அறக்கருத்துகளும் மனிதநேயக் கருத்துகளும் இன்றும் நாம் அனைவராலும் பின்பற்றக் கூடியதாகவே உள்ளன.

துணைநூல்கள்

சிதம்பரனார், சாமி. (1963). *மணிமேகலை காட்டும் மனித வாழ்வு*. சென்னை: ஸ்டார் பிரசுரம்.
சீனிவாசன், ரா. (1997). *மணிமேகலை மூலமும் திறனாய்வும்*. சென்னை: அணியகம் பதிப்பகம்.
சுத்தானந்த பாரதியார். (1959). *மணிமேகலை அமுதம்*. காரைக்குடி: செல்வி பதிப்பகம்.
தமிழ்த்துறை ஆசிரியர்கள். (1979). *மணிமேகலைச் சிந்தனைகள்*. சென்னை: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
துரைசாமிப் பிள்ளை, சு. (1942). *முப்பெருங் காவியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலை ஆராய்ச்சி*. சென்னை: தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
மணிமேகலை, ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

அண்மைக்கால மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் செல்நெறிகள்

கிருஷ்ணன் மணியம்

Jabatan Pengajian India, Universiti Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia

இந்திய ஆய்வியல் துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகம், கோலாலம்பூர், மலேசியா
krishanan@um.edu.my

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

மலேசியத் தமிழ்ப்படைப்புலகம் 1800 தொடங்கி, கவிதை, சிறுகதை, நாவல், புதுக்கவிதை, ஹைக்குக் கவிதை, எனப் இன்றும் பல போக்குகளை உள்வாங்கித் தொடர்ச்சியாகத் தனது பயணத்தைத் தொடர்கின்றது. தொடக்கக் காலங்களில் தெய்வம் மற்றும் ஆலயங்கள் முதலானவை கருப்பொருள்களாகக் கொண்டு கவிதைகள் பெருமளவில் பாடப்பட்டன. அதே வேளையில் சமகாலத்தில் நடந்த சில நிகழ்வுகளையும், சமூகத்தின் அவலங்களையும் சமூகச்சவால்களையும் கவிதைகளின் பாடுபொருளாக கவிதைகளுக்குள் கொண்டுவரத் தவறவில்லை. மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய வரலாற்று ஆவணமாகவே சிறுகதைகளை ஏற்றுக்கொள்ள அளவிற்கு எல்லாச் சூழல்களிலும் சமூகம் கடந்து வந்த பாதையைச் சிறுகதைகள் தங்கள் கருப்பொருள்களாகக் கொண்டுள்ளன. இதுவே, ஒரு செல்நெறியாகவும் உருவானது. தொடக்கக் காலங்களில் சஞ்சிக் கூலிகளாக வாழ்ந்த வாழ்க்கை, ஜப்பானியர் ஆட்சிக்கால கொடுமைகள், தோட்டங்களில் வேலை இழந்த சூழலும் நிருகதியற்ற வாழ்க்கையும், குடியரிமை சிக்கல்கள், தமிழ்க்கல்விப் பிரச்சினைகள், கள்ளச்சாராயத்தின் கொடுமைகள், சிவப்பு அடையாளயட்டைப் பிரச்சினைகள், மேம்பாட்டுத் திட்டங்களால் தோட்டங்கள் எடுக்கப்பட்டு தொழிலாளர்கள் புறம்போக்குக் குடியிருப்புகளுக்கு விரட்டப்பட்ட நிலை, இன்றைய அடுக்குமாடி வீட்டு புறாக்கூண்டு வாழ்க்கை என மலேசியத் தமிழர்கள் கடந்து வந்த பாதையை நிரலாக சிறுகதைகள் பேசி வருகின்றன. இதுபோன்றே, நாவல்களும் மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையை விரிவாக ஆய்ந்து பதிவுசெய்துள்ளன. அதே வேளையில் 1990-களில் மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறையானது ஒரு மாறுதல்களைச் சந்திக்க துவங்கியது. தோட்டப்புறங்களில் சிக்கலான கட்டுக்குள் சிக்கி, வறுமைச் சூழலுக்குள் அகப்பட்டு வெளிவர முடியாமல், ஒரு சுற்று வட்டத்தில் தமிழ்ச்சமூகம் வாழ்ந்து வந்தது. இதுவே, இன்றைய படைப்பிலக்கிய வடிவங்களின் பாடுபொருள்களாகவும் புதிய போக்குகளாகவும் அமைகின்றன. அதே வேளையில் இந்தப் புதிய வாழ்க்கைமுறைகளைப் பின்னை நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளை ஒட்டியும் படைப்புகள் படைக்கப்பட்டன. இக்கட்டுரையில் இந்தச் செய்திகளே சாரங்களாக அமைகின்றன.

Abstract:

The Malaysian Tamil creative field has continued its journey since 1800 by absorbing many trends in many forms such as poetry, short story, novel, renewal poem, haiku poetry. In the early days, poems were sung extensively on the theme of deity and temples etc. At the same time, it did not fail to bring into poetry to cover some of the events that took place in the contemporaries, especially to elaborate the social milieu and challenges that took place in the society. Short stories have touched these issues as well, widely. Short stories can be accepted as a historical document that reflects the life of Malaysian Tamils. Early day writers have touched about many issues as such, i.e. including the atrocities of the Japanese regime, the job losses on the plantations and the unsustainable living conditions, citizenship issues, Tamil education issues, the problems of counterfeit liquor, the problems with the red identity cards, the expulsion of workers from the plantations and the eviction of workers from the outlying settlements due to the development projects. Similarly, the novels also have extensively documented the lives of Malaysian Tamils. When way of life of Malaysian Tamils began to change in the 1990s, where the community once begun to live in the plantations under the bureaucracy, were forced into a new environment, in which no one had to lead a socially independent life. The Tamil community lived in a vicious circle, trapped in complex plantations and unable to escape poverty. This, in turn, forms the subject matter and new trends of today's creative forms. At the same time, works were created to adapt these new lifestyles to post-modernist principles. These were the topic that were touched in this article.

திறவுச் சொற்கள்: சிறுகதை செல்நெறிகள், அண்மைக்காலப் படைப்புலகம், மலேசியத் தமிழர், சமகாலம், பின் நவீனத்துவம்

Keywords: Short Story Cells, Recent Creative Field, Malaysian Tamil, Contemporary, Postmodernism

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புலகம் உண்மையில் தமிழகப் படைப்புலகத்தின் ஒரு நீட்சியேன்றே சொல்ல வேண்டும். இதையே முனைவர் இரா. தண்டாயுதம், மலேசியாவில் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் குறித்து வரையறை செய்யும் பொழுது, ரோஜாச் செடியின் ஒரு கிளையாக இருந்து, பின்னர் தனி ரோஜாச் செடியாவதுடன் இதனை ஒப்பிடலாம் என்று கூறுவார் (1983:111). அவ்வகையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலேசியாவிற்கு உழைப்பதற்காக இங்குக் குடியேறிய சமூகம் பல்வேறு தாய்மொழிச் சூழலைப் பெற்றிருந்தபோதும் யாவரும் தமிழ் மொழியைத் தங்களுக்கிடையிலான தொடர்புமொழியாக ஏற்றுக்கொண்டு தமிழ்ப்பள்ளிகளை ஆங்கிலேயத் தோட்ட நிருவாகத்தினரின் ஒத்துழைப்புடன் தோட்டங்கள் தோறும் நிறுவினர். மேலும், அக்காலப்பகுதியில் தமிழ்ப்பள்ளிகளில் தமிழ்மொழியுடன் தமிழ் இலக்கியத்தையும் ஏழாம் வகுப்பு வரையில் தமிழில் பயிற்றுவிக்கும் சூழல் அமைந்ததால், தமிழ் பயிற்றுவிப்பாளரும் தமிழ்க் கற்போறும் எண்ணிக்கையில் பெருகத் தொடங்கினர். தமிழ் மொழியின் பயன்பாடு இங்குப் பரவலானதுடன் நாளிதழ்கள் மற்றும் இதழ்கள் அச்சிடுதல் வெளியீடு முதலான நடவடிக்கைகள் கால்கோளத் தொடங்கின. இத்தகையப் போக்குப் புலம்பெயர் இடத்தில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நல்லதொரு சூழலை உருவாக்கியது என்பது கண்கூடு.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குச் செல்லப்பிள்ளையாக விளங்குவது சிறுகதையாகும். இந்தப் புதினம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து மிக வேகமான வளர்ச்சியைப் பெற்றது என்று சொன்னால் மிகையில்லை. தொடக்கக் காலத்திலேயே உள்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்ததுடன் மலேசிய நாட்டின் தன்மைகளின் தாக்கத்தைப் பெற்று வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றது. மேலும், மலேசியத் தமிழர்கள் வாழ்வியலையும் வாழ்க்கையில் அவர்கள் பெற்ற தாக்கங்களையும் இயல்பாக வெளிப்படுத்துவதில் மிகப்பெரிய வெற்றியைச் சிறுகதைத்துறை சாத்தித்துள்ளன என்பதும் மறுக்கவியலாத கூற்றாகும்; எனவே, சிறுகதை வடிவம் பெற்றுள்ள தாக்கத்தைச் சற்று விரிவான நிலையிலே ஆராய்வோமானால் மலேசியத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் கூறுகளைக் காண இயலும். மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளைப் பொறுத்த வரையில் அதனுடைய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியது நாளிதழ்கள் என்பதை மறுக்கவியலாது. அளவில் சிறியதாக இருக்கும் காரணத்தாலும் நாளிதழ்களின் பொறுப்பாசிரியர்களாக இருந்தவர்களின் தனிப்பட்ட ஆளுமையினாலும் சிறுகதையின் வளர்ச்சி நன்கு பேணப்பட்டது என்பது உண்மையாகும். அதே வேளையில், சிறுகதை வடிவத்திற்காக, நாளிதழ்களும் எழுத்தாளர் சங்கங்களும் சமூக அமைப்புகளும் பல்கலைக்கழக மாணவர் இயக்கங்களும் தனிநபர்களும் பல பரிசுப் போட்டிகளை நடத்தி எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்தது, சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு ஆக்ககரமான நடவடிக்கைகளாக அமைந்தன என்றால் மிகையாகாது.

சிறுகதைகளின் தொடக்கம்

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு 1930-களில் இருந்து தொடங்குகிறது. வெ. சின்னையாப் பிள்ளையின் 'நவரச கதா மஞ்சரி: இவை இனியக் கற்பிதக் கதைகள் என்ற ஐந்து கதைகள் கொண்ட தொகுப்பாக வெளிவந்தது (கிருஷ்ணன் மணியம், 1993,47). அதைத் தொடர்ந்து நாளிதழ்களின் செல்லப்பிள்ளையான சிறுகதை வடிவத்தை நாளிதழ்கள் அரவணைத்துக் கொண்டன. தொடக்கக்காலப் பகுதியில் நாவல்களைப் போலவே தமிழக மற்றும் இலங்கை எழுத்துப் படிவங்களின் தாக்கத்தில் சிறுகதைகள் வெளிவரத் துவங்கின; ஆனால், காலப்போக்கில் சமகால நிகழ்வுகள் எழுத்துகளில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியதால் இந்தத் தாக்கங்களிருந்து விடுபட்டு மலேசிய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. தொடக்கக் காலத்திலேயே 1930-களில் தோட்டப்புற வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் கதையாக 'மூக்கந்துரையைப் பாம்பு கடித்தது' என்ற தலைப்பில் கதை வெளிவந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் முழுக்க முழுக்க மலாய்க்கார வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் அமைந்த கதை 'வெல்வெட்டுக் குல்லாய்'. இக்கதையின் கரு, கட்டாயக் கல்யாணம் ஆகும். அக்காலப்பகுதியில் மலாய் இலக்கியங்களில் பிரபலமாக இருந்ததும் இந்த கட்டாயக் கல்யாணம் என்ற கருவேயாகும். அதே வேளையில் 'பாத்திமாவின தளக்கு' என்ற கதை மலாய்க்கார மாதுவை முக்கியப் பாத்திரமாகக் கொண்ட கதையாகும். 'கோலாலம்பூர் கோகுல விலாஸ்' போன்ற கதைகள் தமிழகத்திலிருந்து கடைகளில் வேலைசெய்யும் கடைச்சிப்பந்திகளின் கண்ணீர்க்கதைகள் பற்றியதாகும். இதை ஒட்டியே இப்ராஹிம் 'கடைச்சிப்பந்திகளின் கண்ணீர்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்டார். முப்பதுகளில் எழுதியவர்கள் எழுத்தில் புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கையைக் கிண்டல் செய்யும் செல்நெறியை காணப் பெற்றது; ஆனால், இது தொடரப்படவில்லை.

1940-களில் மலாயா ஜப்பானியர் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தபோது, ஊடகங்கள் யாவும் முடக்கப்பட்டன. ஆனால், சுபாஷ் சந்திர போஸ் ஜப்பானியர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்திருந்ததால் தமிழ் நாளேடுகள் பிரச்சாரத்திற்காகப் பயன்படும் என்றெண்ணி தமிழ்ப்பத்திரிகை மற்றும் இதழ்களுக்கு அனுமதி வழங்கினர். ஆனால், தமிழ் இதழாளர்கள் இந்தச் சூழலைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சிறுகதைகளையும் வெளியிடலாயினர். 'சுதந்திர இந்தியா', 'சுதந்திர உதயம்' மற்றும் 'யுவபாரதம்' முதலான பத்திரிகைகள் குறைந்தது

ஐம்பது சிறுகதைகளையாவது இக்காலப்பகுதியில் வெளியிட்டன. இக்காலப்பகுதியில் கதைப்பொருள்களாக அமைந்தவை இந்திய நாடு சுதந்திரம் பெறுவது, போர்ப்பின்னணியில் காதல், ஜப்பானியர் பிரச்சாரம் மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகளாகும்; ஆனால், போருக்குப் பின்னர் இந்த இதழ்கள் யாவும் நிறுத்தப்பட்டன.

ஐம்பதுகள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் மிகுந்த எழுச்சிக்காலம் என்றே சொல்ல வேண்டும். முதல் நிகழ்வாக அமைவது 'கதை வகுப்பாகும்'. சுப.நாராயணனும் பைரோஜி நாராயணனும் சேர்ந்து தமிழ் நேசனில் நடத்திய இவ்வகுப்பின்வழி ஒரு எழுத்துப் பரம்பரையை உருவாக்க முடிந்தது. இதில் எழுதத் துவங்கியவர்தான், மா.இராமையா ஆவார். அதனைத் தொடர்ந்து, கு. அழகிரிசாமி தமிழகத்திலிருந்து தமிழ் நேசனுக்குப் பணியாற்ற வந்தவர். இவர் ஒரு நல்ல சிறுகதை எழுத்தாளர். எனவே, 'நிலா வட்டம்' என்ற ஒரு இலக்கியக் கூடலை நிறுவி எழுத்தாளர்களை அழைத்துப் பயிற்சி கொடுத்து எழுதத் தூண்டினார். தன் நண்பர்களிடம் கூறி சிறுகதைப் போட்டிகளை நடத்துவதற்குப் பணித்தார். இவர் வழிகாட்டலில் இன்னொரு எழுத்துப் பரம்பரை உருவாகியது. பின்னர், கோ.சாரங்கபாணி 'மாணவர் மணிமன்றத்தை' தொடக்கி மாணவப் பருவத்திலேயே எழுதுவதற்கு ஊக்குவித்தார். இதன் பின்னர், முருகு சுப்பிரமணியம் தொடங்கிய பவன் பரிசுப் போட்டியை அடுத்து ஓர் எழுத்துப் பரம்பரை உருவாகியது. அதேவேளையில், இந்த நாளிதழ்கள் மற்றும் அதன் ஆசிரியர்களின் முனைப்பில் படைக்கப்படும் இலக்கிய முயற்சிகளின் ஆளுமையில் செல்நெறிகள் உருவாயின என்றும் அருத்தம் கொள்ளலாம். இன்று, மலாயாப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவை நடத்தும் சிறுகதைப் போட்டியில் எழுதிப் பரிசு பெறும் எழுத்தாளர்கள் இன்று புதிய எழுத்துப் பரம்பரையாக உருவாகியுள்ளனர். இவர்கள் மீண்டும் மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலைச் சித்திரிக்கும் படைப்புகளை பின்னை நவீனக் கோட்பாடுகளின் துணையுடன் படைக்கும் செல்நெறிகளை உருவாக்கியுள்ளனர்.

சிறுகதை செல்நெறிகள் காட்டும் மலேசியத் தமிழ்ச்சமூகம்

மலேசியா சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு, தமிழ் இலக்கியப்படைப்புகள் சகஜ நிலைமைக்குத் திரும்பின. இக்காலப் பகுதியில் மலேசியப் பிரஜைகள் ஆகிவிட்ட தமிழர்கள் ஏராளமான படைப்புகளைப் படைத்தனர். இவர்களுடைய படைப்புகளில் சமகாலப் பிரச்சினைகள் தெளிவாக அலசப்பட்டன. மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலைப் படைப்பிலக்கியங்களில் பேசுவதே செல்நெறியாகவும் உருவானது. தொடக்கக் காலத் துயரங்களான 'சஞ்சிக்கூலியாக' வந்து காடுகளான தோட்டப்புறங்களை வளமான பூமியாக்கிய நிகழ்வுகள் கதைகளில் பேசப்பட்டன. தொடர்ந்து, தோட்டப்புற வாழ்வியல் நிலைகள் விவாதிக்கப்பட்டன. குறைந்த அடிப்படை வசதிகள், குறைவான ஊதியம் என்ற நிலையில் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகி ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமாக வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளைத் தெளிவாகப் படைப்பாளர்கள் கதைகளுக்குள் கொண்டு வந்தனர். அதேவேளையில், ஜப்பானியரின் ஆட்சியில் பட்டதுயரங்களையும் அவலங்களையும் பேசியதுடன் சயாமிற்குச் சென்று இந்தியாவை இணைப்பதற்காக இரயில் தண்டவாளம் போடச் சென்றவர்களின் போராட்டங்களையும் படைப்பாளர்கள் முறையாகப் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

தொடர்ந்து, அறுபதாம் ஆண்டுகளில் ஐரோப்பிய முதலாளிகள் பெரிய இரப்பர் தோட்டங்களை விற்று விட்டு, தாயகம் திரும்பலாயினர். பெரிய தோட்டங்களை அப்படியே வாங்க முடியாத ஆசிய முதலாளிகள் தோட்டங்களைத் துண்டுபோட்டு வாங்க முற்பட்டனர். இதனால் ஆயிரக்கணக்கானத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் வேலையிழந்து வீடிழந்து வீதிக்கு வந்தனர். இது தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு மிகப்பெரிய சமூகப் பிரச்சினையாக உருவெடுத்தது. இந்தச் சூழலையும் படைப்பாளர்கள் தங்களுடைய கதைகளில் பேசியுள்ளனர்.

பின்னர் எழுபதுகளில் சிவப்பு அடையாள அட்டை வைத்திருப்பவர்கள் மலேசியப்பிரஜைகள் அல்லர். எனவே, அவர்கள் இந்நாட்டில் வேலை செய்யக் கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. 'ஜுசோலி' (Jusoli) என்ற முறையில் சுலபமாகக் கொடுக்கப்பட்ட குடியரிமையைப் பெற்றுக் கொள்ளாத தமிழ்ச்சமூகம் இந்தச் சட்டம் வந்ததும் பரிதவித்தது. சிலர் தாயகம் திரும்ப முற்பட்டனர். மலேசிய இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியின் மூலம் போராட்டங்கள் நடத்தி, தோட்டங்களில் மட்டும் வேலைசெய்யும் அனுமதியைப் பெற்றனர். ஆனால், இது 'வேலை பெர்மிட்' பெற்ற பின்னரும் அதைப் புதுப்பித்தப் பின்னரும் மட்டுமே முடியும் என்ற நிலை வந்தது. இந்தச் சூழல் தோட்ட மேலாளர்கள் தொழிலாளர்களை வஞ்சிப்பதற்கும் சுரண்டுவதற்கும் மிகவும் வசதியாகப் போனது. இத்துயரங்களும் கதைகளில் தவறாமல் இடம் பெற்றுள்ளன.

எண்பதுகள் தொடக்கம் மலேசிய நாடு மேம்பாட்டுத் திட்டங்களில் மிக வேகமான வளர்ச்சியைப் பெற்றது. தோட்டங்கள் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களினால் கையகப்படுத்தப்பட்டு மீண்டும் தமிழர்கள் வெளியே விரட்டப்பட்டனர். இம்முறை இவர்கள் புறநகர்களுக்கு இடம்பெயர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. புறம்போக்குக் குடியிருப்பு வாசிகளாக மாறிப் போயினர். இக்குடியிருப்புகளும் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களுக்காக எடுக்கப்படும் பொழுது, நீண்ட வீடுகளில் தங்க வைக்கப்பட்டனர்; அல்லது, மலிவு விலை அடுக்குமாடி வீடுகளைக் குறைந்த விலையில் வாங்கப் பணிக்கப்பட்டனர். இந்த வாழ்க்கை பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தமிழ்ச்சமூகம் எதிர்நோக்க வழி வகுத்தது. போதைப் பொருள் விநியோகம் மற்றும் குண்டர் கும்பல் ஈடுபாடு மற்றும்

கொலைகொள்ளைகளில் ஈடுபடுதல் என்று பல்வேறு சமூகச்சிக்கல்களில் தமிழ்ச்சமூகம் இன்று சிக்கிக்கொண்டு அல்லாடி வருகிறது. இந்நிலையைக் கதையாசிரியர்கள் தங்களுடைய கதைக்கருக்களாகப் படைத்து, சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்துள்ளனர். இதில் படைப்பாசிரியர்கள் பின்னை நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளையும் பயன்படுத்தி வாழ்வியலை அலசத் தொடங்கினர். இதுவே, செல்நெறையாகவும் உருவானது. அதேவேளையில், புதிய சூழலில் பெண்ணியக் கோட்பாடுகளிலும் சிறுகதைகளைப் படைத்து, இன்று பெண் என்பவர் எவ்வாறு பார்க்கப்படுகிறார் என்பது பற்றிய பிம்பங்களையும் உருவாக்கியுள்ளனர். சஞ்சிக் கூலிகள்

தென்கிழக்காசியாவிற்கு தமிழர்கள் பதினோராம் நூற்றாண்டிலேயே வந்த செய்திக்குறிப்புகள் இருந்தாலும் பெருமளவில் குடியேற்றம் ஏற்பட்ட காலப்பகுதி 1800-கள் என்றே கூறலாம். இக்காலப்பகுதியில் மலாயாவில் இரப்பர் தோட்டங்களை உருவாக்கத் தமிழர்களை ஆங்கிலேயர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வந்தனர். இவர்களைப் பல்வேறு முறைகளில் கொண்டுவந்தாலும் 'சஞ்சிக்கூலி' முறையே முதன்மையாக விளங்கியது. இந்த முறையிலே தொழிலாளர்கள் எவ்வாறு ஏமாற்றிக் கொண்டு வரப்பட்டனர் என்ற செய்தியைப் படைப்பாளர்கள் கதைகளில் பதிவு செய்துள்ளனர். சி. கமலநாதனின் 'சஞ்சிக்கூலி' என்ற கதையில் பின் வரும் வகையில் காட்டப்படுகிறது.

“பெரியசாமிக் கங்காணியோ இல்லாத சொர்க்கத்தை எல்லாம் அந்த வாயில்லாத கிராமப் பூச்சிகளுக்குச் சொல்லித் தங்களுக்கு தலைக்காசு என்ற மாதாந்திரப் போனசுக்காக, வெள்ளைக்காரத் துரைகளுக்குக் காட்டிக் கொடுத்த கருங்காலிக் கொடுமைகள், இன்றைக்கு நினைத்துக் கொண்டாலும் கர்ப்பம் கலங்கிவிடும். அந்த வழியில்தான் கிழவனை-அன்றைய பொடியனை-அவன் தாய்மாமனுக்கு தெரியாமல் சென்னைக்கு கொண்டு வந்து குடும்பத்தை இரண்டாகக் கலைத்துவிட்டு ஆவடியில் கிடைமடக்கி பின், நரகக் குழியான கப்பலில் ஏற்றி பின், பிணங்கு பிறை மலையில் தொழுவத்தில் இறக்கி விட்ட கொடுங்காட்சிகளோடு, தோட்டம் என்ற பெயரில் அழிக்கப்படாத பூச்சோங் காட்டில் கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டு மலேரியாவுக்கும் காய்ச்சல் கட்டிக்கும் காலராவுக்கும் பலியானவர்கள் போக எஞ்சியவர்களின் கூட்டத்தில் ஒருவனாக இருக்கிறான் கிழவன்.....”

இந்த வரிகள் மலேசியத் தமிழர்களின் தொடக்ககாலச் சம்பவங்களை நிரல்படுத்தியதுடன் ஒரு பதிவாகவும் விளங்குகிறது. எங்கே போகிறோம், எப்படி வாழப் போகிறோம் என்ற சிந்தனையே இல்லாமல் 'உணவு' மட்டுமே தங்களின் லட்சியம் என்ற ஏழைகளின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை மட்டுமே முன்வைத்து வாழ்ந்த தோட்டப்புற மக்களின் வாழ்க்கையை இக்கதை ஆவணப்படுத்துகிறது. அன்று பொடியனாக இருந்தவன் கிழவனாகிப் போனப்பின்னும் வாழ்க்கையில் மாற்றங்களைப் பார்க்கவில்லை என்ற உண்மையையும் ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார் (பீர் முகமது, 2000: 82). மலேசியத் தமிழர்கள் தோட்டப் புறங்களிலேயே சிறைப்பட்டுக்கிடக்க வேண்டிய சூழல் வெகுகாலமாக நிலவி வந்ததற்கு மிக முக்கியக் காரணம் அவர்களைக் கொண்டுவந்து அடர்ந்த காடுகளில் முடக்கிப் போட்டதுமல்லாமல் அவர்களுடைய உழைப்பை முழுவதுமாக உறிஞ்சி சக்கைகளாக்கினர் ஆங்கிலேய முதலாளிமார்கள்.

இக்கொடுமையான வாழ்க்கை முறையினைத் தொடக்கத்தில் வந்தவர்கள் மட்டுமே அனுபவித்தார்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை. இவர்களின் கட்டமைக்கப்பட்ட கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையானது தொடர்ந்து வந்த தலைமுறையையும் தொடர்ச்சியாகப் பாதிக்கச் செய்தது. தோட்டப்புறங்களில் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையைச் சி. வடிவேலுவின் 'இரட்டைப் பூட்டு' (சி.வடிவேல், 1967, பக். 24) என்ற கதையில் காண முடிகிறது. ஐந்து பிரிவுகளைக் கொண்ட விக்டோரியா மலைத் தோட்டத்தினை நிர்வாகி ஒன்றிணைக்கப் பார்க்கிறார்; ஆனால், முடியவில்லை. எனவே, ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தனித்தனி ஆயாக் கொட்டகை, தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம், மாரியம்மன் கோயில், ஆறாறு வீடுகள் கொண்ட இரண்டு 'ப்ளோக்கு' களுக்கு இடையே பொதுவாக ஒரு பீலி, மருந்து காமிரா (கிளினிக்) மூன்றாவது கிரேடில் தேர்ச்சியடைந்த மருத்துவ உதவியாளர், ஒரு கள்ளக்கடை போன்றவற்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, தமிழர்களைத் தங்களுடைய தேவைகளுக்காகச் சிந்திக்க விடவே இல்லை. தொடக்கக்காலப் பதிவின் அடிப்படையிலேயே ஒரு சில இடங்களை இன்றும் காண நேரிடும் பொழுது படைப்பிலக்கியங்களின் சமகாலப் பதிவுகள் ஒரு வரலாற்று ஆவணமாக மாறிவிடுவதை உணர முடிகிறது. தோட்டப்புறத்தில் தமிழர்களின் வாழ்வியலை மிகவும் துல்லியமாகப் படைப்பாளர்கள் பதிவுசெய்துள்ளனர் என்பதற்குச் சிறுகதைகள் சான்று பகர்கின்றன. அதேவேளையில், தமிழர்களின் அயராத உழைப்பினையும் தியாகங்களையும் சிறுகதைகளில் படைப்பாளர்கள் பேசத் தவறவில்லை என்பதை குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும்.

மேலும் இப்பதிவுகள் வழியாகத்தான் இன்றைய இளந்தலைமுறையினர் தங்களுடைய முந்தைய தலைமுறைகளான தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தை அறிந்துகொள்ள முற்படுகின்றனர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். ஜப்பானியர் கொடுங்கோல் ஆட்சி

ஆங்கிலே ஆட்சியிலே மிகுந்த துயரத்தை அனுபவித்து வந்த தமிழர்கள் ஜப்பானியர் வருகிறார்கள் என்று அறிந்தபோது மகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஜப்பானியர்கள் தங்களுக்கு நன்மை செய்வார்கள் என்று உண்மையாகவே நம்பினார்கள். சி. வடிவேலுவின் கதையான 'இருண்ட உலகம்' இந்த நிலையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இக்கதையில் வரும் முத்தாயி பாட்டி பின் வருமாறு கூறுகிறார்.

“எங்கப்பன் சப்பாங்காரன் வந்த பொறவுதான் இந்தப் பெனாங்குச் சீமை செளிப்படையப் போவது! அஞ்சி காசுக்கு விக்கிற சீனி மூனு காசுக்குக் கெடைக்கும். கந்தம் அரிசி பத்துக்காசுக்குக் கிடைக்கும். துணிமணியைக் கப்பல் கப்பலாக கொண்டாந்து எனாமா கொடுப்பான். ஆளுக சம்பளத்தை எல்லாம் ஒசத்திடுவான் பாருங்க.....”

இவ்வாறாக தங்களுடைய வாழ்க்கையை ஜப்பானியர் மாற்றியமைப்பர் என்று அவர்கள் பெரிதும் நம்பினர். ஆனால், ஜப்பானியர் ஆட்சியில் நடந்ததோ வேறு. உண்மையில், அப்போது ஜப்பானியர் தமிழர்களிடம் நேசமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் வெகுவாக இருந்தது. காரணம், அப்பொழுது உருவாகியிருந்த அச்ச நாடுகளான ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் முதலியவற்றோடு சபாஷ் சந்திர போஸ் நட்புப் பாராட்டியதோடு ஆங்கிலேய எதிர்ப்பையும் காட்டியதை ஜப்பானியர் பெரிதும் வரவேற்றனர். அதன் அடிப்படையிலே 'இந்திய தேசிய இராணுவம்' மற்றும் 'இந்திய சுதந்திர முன்னணி' அமைப்புகளை நிறுவி ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து இந்தியாவை மீட்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இதனால், ஜப்பானியர் சயாம் வழியாக பர்மாவிற் கு இரயில் தண்டவாளம் அமைக்கும் பணியை ஆரம்பித்தனர். இதற்காக ஏராளமான தமிழர்களைச் சயாமிற்குக் கொண்டு சென்றனர். இதில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட தமிழர்கள் மிகுந்த வேதனையை அனுபவித்தனர். அச்சுமுலைச் சி.வடிவேலுவின் 'முத்துசாமிக் கிழவன்' பின்வருமாறு விவரிக்கிறது.

“குளிராலும் கொசுக்கடியாலும் அட்டைக்கடியாலும் வருந்துவர் ஒரு புறம்; சியாம்காரர்கள் காய்ச்சிக் கொண்டு வந்து விற்கும் ஒரு விதச் சாராயத்தைக் குடித்துவிட்டுக் குடல் வெந்து அவதிப்படுவர் ஒரு புறம்; சரியாக வேகாத கல்லும் மண்ணும் கலந்த சோற்றையும் குழம்பு என்ற பெயரில் மிளகாய்த் தூளாகக் கொட்டி கிளறியதையும் தின்று வயிற்றோட்டங்கண்டு அவதிப்படுவோர் ஒரு புறம்; ஜப்பானியரிடம் அடி உதை பட்டு நலிந்தவர்கள் ஒரு புறம்; மலாயாவில் விட்டு வந்த குடும்பத்தாரை எண்ணி ஏங்கி மெலிந்தவர்கள் ஒரு புறம்; சாலையில் சென்று கொண்டிருக்கும் போதே லோரியில் தூக்கிக் கொண்டு போய் இரயிலில் ஏற்றி சியாம் கொண்டு வந்து தள்ளியமையால், குடும்பத்தவரிடம் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வந்து தவித்தவர்கள் ஒரு புறம். எத்தனையோ ரகம். மலாயாத் தமிழர்களில் சுமார் ஒரு லட்சம் பேர் இந்த சோக மரணரயில்வேக் குழியில் அகப்பட்டுத் தவித்தனர்.தமிழர்களின் இரத்தம் வியர்வையாகவும் கண்ணீராகவும் சீழாகவும் ஓடியது.....”

என்ற வரிகள் ஜப்பானியர் ஆட்சியில் தமிழர்கள் அனுபவித்த துயரங்களை வர்ணிக்கின்றன. ஜப்பானியர்கள் நன்மை செய்யப் போகிறார்கள் என்று காத்திருந்தவர்களுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. நேதாஜியின் முயற்சியும் அவருடைய அகால மரணத்துடன் கனவாகக் கலைந்து போனது. பஞ்சம், பசி, பட்டினி, நோய் மற்றும் போர் என்று அன்றைய காலக்கட்டத்தில் தமிழர்கள் துயரங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையைத்தான் அனுபவித்தார்கள். போர்க்காலம் தமிழர்களின் வாழ்க்கையைச் சிதைத்து மீண்டும் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டிய ஒரு சமுதாயமாக மாற்றிவிட்டது என்றே கூற வேண்டும்.

தோட்டத் துண்டாடல் கொடுமை

இருண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் ஆசிய நாடான ஜப்பான் ஆங்கிலக் காலணித்துவத்தை எதிர்த்த நிகழ்வானது ஆங்கில ஆட்சியையும் எதிர்த்துப் போராட முடியும் என்ற தைரியத்தை ஏனைய நாடுகள் பெற்றன என்றே கூறுதல் வேண்டும். எனவே, ஆசிய நாடுகள் ஆங்கில அரசிடமிருந்து சுதந்திரம் கேட்டுப் போராடத் தயாராகின. காலப்போக்கில், ஆங்கில அரசும் இந்நாடுகளுக்கு சுதந்திரம் கொடுத்தன. அவ்வகையில், 1957 இல் மலாயாவிற் குச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. இதனால், பெரிய தோட்டங்களுக்கு முதலாளியாக இருந்த ஆங்கிலேய நிறுவனங்கள் உள்நாட்டு முதலாளிகளிடம் தோட்டங்களை விற்றனர். ஆனால், உள்நாட்டு முதலாளிகளால் பெரிய

தோட்டங்களை வாங்க முடியாததால் தோட்டங்கள் துண்டாடப்பட்டு விற்கப்பட்டன. இதனால், அந்தத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்த தமிழர்கள் ஒரே நாளில் வேலை இழக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. அது மட்டுமல்லாது, தோட்டங்கள் கைமாறும்போது தொழிலாளர் வெளியேறும் போது அவர்களுக்கு குடியிருக்க ஒரு கூரையும் இல்லை; மேலும், அவர்களுடைய உடைமைப் பொருள்களையும் தோட்டங்களிலேயே விட்டு வரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இச்சூழலை முரசு நெடுமாறனின் 'துண்டாடல் கொடுமை' என்ற கதையில் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

"ஐயா, நானும் எனது மனைவியும், ஐந்து பிள்ளைகளும் 'டெலோக்' தோட்டத்தில் வாழ்ந்து வந்தோம். ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால் அந்தத் தோட்டத்தத் துண்டாக்கிட்டாங்க. நாங்க எல்லோரும் விரட்டப்பட்டோம். நாங்க ரத்த வேர்வை சிந்தி நட்ட ரப்பர் மரங்களையும், கண்ணு போலக் காப்பாத்தின செம்பனை மரங்களையும், எங்களுக்குச் சொந்தமான ஆடுகள் மாடுகள் எல்லாத்தையும் விட்டுவிட்டு நிர்க்கதியா வெளியேறினோம்....."

இவ்வரிகள் தமிழ்ச்சமுதாயம் சுதந்திர நாட்டில் அநாதையாக நின்ற சோகத்தைக் காட்டுகின்றது. 'எங்கத் தோட்டம்' என்று இதுநாள் வரையில் எண்ணியிருந்த தமிழ்ச்சமுதாயம் தங்களுக்கு எதுவும் சொந்தமில்லை, தங்களுடைய உழைப்பை மட்டுமே முதலாளிகள் உறிஞ்சினார்களே தவிர தொழிலாளர்களுக்கு எந்த நன்மையும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தனர்.

சிவப்பு அடையாள அட்டையும் வேலை 'பெர்மிட்'டும்

மலேசியத் தமிழ்ச்சமூகம் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னால் சிக்கிக்கொண்ட இன்னொரு பிரச்சினை சிவப்பு அடையாள அட்டை மற்றும் வேலை 'பெர்மிட்' ஆகும். சிவப்பு அடையாள அட்டை உள்ளவர்கள் இந்த நாட்டின் பிரஜை அல்ல என்று அரசாங்கம் கூறிவிட்ட பிறகு, பெரும்பாலான தமிழர்கள் நாடற்றவர்களாக மாறிப் போயினர். இவர்கள் முதலில் தோட்டங்களில் கூட வேலைசெய்ய முடியாது என்ற நிலைக்கு ஆளாகினர். பின்னர் இந்தச் சட்டம் தளர்த்தப்பட்டு, தோட்ட வேலை செய்யலாம் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால், இதற்கு முதலாளிமார்களின் கையொப்பம் அவ்வப்போது தேவைப்பட்டது. இத்தகைய நிலை, அதிகார வர்க்கத்தின் அத்துமீறல்களைத் தமிழ்ச் சமூகம் அனுபவிக்க வேண்டிய சூழலுக்கு ஆளாகியது. 'இரைகள்' கதையில் சீ.முத்துசாமி, தன்மானத்துடன் வாழத் துணிந்த இளம் விதவை எவ்வாறு வேலை பெர்மிட் பெறுவதற்காக தனது மேலதிகாரியிடம் விலை போவதைக் காட்டுகிறார்.

'வேலை பெர்மிட் கூட இந்த மாசத்தோட முடியரப்பல இருக்கே...! ஆமாங்க.. ஐயாதான் கொஞ்சம் தயவுசெய்து உதவனும்..' அதுக்கென்ன லட்சுமி.. ஒதவலாம். நான் சொன்னா மொதலாளி ஒன்னும் சொல்லப் போறதில்லை.. மொதலாளி சரின்னா பெர்மிட்லசாப்பு தொடர்ந்து குத்திக்கலாம். இல்லைன்னா கஷ்டந்தான்.. கிருஷ்ணனோட சேர்ந்துக்க போறதா தோட்டத்துல பேசிக்கிறாங்களாமே ஏதோ இரு...நம்மளையும் கவனிச்சுக்க..' என்று கண்களை நாலு பக்கமும் சுழல விட்டுத் தொடர்ந்தார். 'சாயங்காலம் சும்மாதான இருப்ப.. அப்படியே பங்களா பக்கம் வந்துட்டு போயேன்..'

இவ்வரிகள் அதிகார வருக்கம் தமிழ்ச்சமுதயத்தின் இயலாமையை எந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதை உணர முடிகிறது. இந்தச் சிவப்பு அடையாள அட்டை பெற்றவர்களை அதிகாரவருக்கத்தினர் தங்களுடைய உடைமைப் பொருளாகவே பார்க்கிறார்கள். ஆ.நாகப்பனின் படைப்பான 'இதுதான் வாழ்க்கை', ஒரு தந்தை தன் மகளின் வாழ்க்கையைச் சீரழித்த அதிகாரவருக்கத்தைச் சேர்ந்தவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்க முடியாமல் இந்த வேலைபெர்மிட் மற்றும் சிவப்பு அடையாள அட்டை கட்டிப்போட்டதை விவரிக்கின்றது.

'இதுநாள் வரையில் மானம் கெடாது உண்டு உரமேறிய அவன் உடல் நடுங்கியது. 'இதோ வரேன்' சர்ரென வெளியேறினான். வாசலில் கொடியில் காய்ந்து கொண்டிருந்த மனைவியின் சிவப்பு நிறக் கையிலியை ஒதுக்கக் கையைத் தூக்கினான். சிவப்பு பாஸ்போர்ட் வேலை பெர்மிட், இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்கே வேலை, நினைத்துக் கொண்டவனின் கால்கள் மரச்சட்டங்களாக விறைத்துப் போயின. நடக்கும் துணிவு கால்களுக்கு இல்லை..'

இந்த வரிகள் இயலாமையுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தின் அவலநிலையையும் அச்சமுதாயத்தைத் தனது அதிகாரத்தால் சுரண்டி ஒடுக்கி, சுகம் காணும் அதிகாரவருக்கத்தின் கொடூரத்தையும் காட்டுகின்றன.

அண்மைக்கால வாழ்வியல் கருப்பொருள்

அண்மைக்காலச் சூழல் என்று பார்க்கின்ற போதிலே படைப்பாளர்கள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் சமகாலப் பார்வைகள் என்ற போக்கிலிருந்து விடுபட்டு, கருப்பொருள்களில் விசாலமான பார்வையைக் கொண்டு வருவதற்கு முயற்சித்தனர் என்றே கூறுதல் வேண்டும். தமிழக எழுத்தாளர்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள புதிய எல்லகள் கடந்த பார்வைகள் மலேசியப் படைப்பாளர்களின் எழுத்திலும் வெளிப்பட்டன. எனவேதான், சில கருப்பொருள்கள் சமகாலத்திற்கான சூழலைப் படம்பிடித்துக் காட்டினாலும் அவை, சமூகத்தின் பிந்தங்கிய சூழலில் உள்ளவர்களைப் பற்றி இல்லாமல் மேல்தட்டு வருக்கத்தினர் பற்றிய செய்திகளாகவே இருக்கின்றன. உதாரணமாக, ரெ. கார்த்திகேசுவின் 'ஊசி இலை மரம்' என்ற கதை மேட்டுக் குடி குடும்பத்தார் எதிர்நோக்கும் ஓர் உலகமயமாதல் கொள்கையின் எதிரொலியாகும். தன் வீட்டு முற்றத்தில் வளர்ந்து நிற்கும் ஊசி இலை மரம் தனது பண்பாட்டிற்கு ஒத்து வரவில்லை என்று வெட்டி விடச் சொல்கிறார் ஓர் அம்மா. பின்னர் அதே அம்மா, வெளிநாட்டிற்குப் படிப்பதற்காக சென்றுள்ள தன் மகன் ஒரு கறுப்பினப் பெண்ணைத் திருமணம் புரியவுள்ளான் என்று அறிந்த பிறகு ஊசி இலை மரத்தை அப்படியே விட்டுவிடச் சொல்கிறார். இதன் வழி அந்த தாய் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் பல புதிய பரிமாணங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு தயாராகிறார் என்பதை உணர முடிகிறது. இது போன்றே ந.மகேசுவரியின் 'இலையுதிர் காலம்' என்ற கதையும் உலகத்தையே ஒரு வீடாகப் பார்க்கும் தலைமுறைக்கும் தாய்நாட்டுப் பற்றுடன் இருக்கும் முந்தைய தலைமுறைக்கும் நடக்கும் போராட்டத்தை விவரிக்கின்றது. மகன் முதலில் ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ள மெல்பெர்ன் நகருக்குக் கல்வி கற்கச் சென்ற பிறகு, அங்கேயே வேலை கிடைத்துத் தங்கிவிடுகிறான். மகளும் மேல்நாட்டிற்குக் கல்வி பயிலச் சென்ற பிறகு, பெற்றோர் மலேசிய நாட்டில் தனியே விடப்படுகின்றனர். கல்வி முடிந்த பிறகு மகள் மெல்பெர்ன் சென்றுவிட மகன் பெற்றோரையும் உடன் வந்து ஒரே குடும்பமாக தங்குவதற்கு அழைப்பு விடுக்கின்றான். தந்தை மறுத்தாலும் தாயின் முயற்சியில் அனைவரும் ஒரு குடும்பமாக மெல்பெர்னில் வீடு வாங்கப்பெற்றுக் குடியேறுகின்றனர். மலேசியாவில் உள்ள வீடு விற்கப்படுகின்றது. ஆனால், மகள் ஒரு ஹாலந்துக்காரரைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு ஹாலந்து நாட்டிற்குச் சென்று விடுகிறாள். ஒருநாள் வீடு திரும்பிய மகன்,

“எங்கள் கம்பெனியின் தலைமையகம் லண்டனில் இருக்கிறது. அங்கே என்னை அனுப்புகிறார்கள். எத்தனை நாள் களுக்கு சரண், அம்மா அவசரமாகக் கேட்டார். பதவி உயர்வு அம்மா! வேலை மாற்றலாகியுள்ளது. என் எதிர்கால கனவு லண்டன்தான். ஆஸ்திரேலியா அலுத்துப்போச்சம்மா. இனி நான் லண்டன்காரன்.”

மகன் லண்டனிற்கு வேலை மாற்றலாகிச் செல்கிறான். மீண்டும் தனிமையில் விடப்படும் பெற்றோரின் நிலை பரிதாபத்திற்குள்ளாகிப் போகிறது. தந்தை மீண்டும் மலேசியாவிற்கே திரும்ப முடிவெடுக்கின்றார்.

இம்மாதிரியான கதைப்பொருள்கள் மலேசியப் படைப்புலகிற்கு மிகவும் புதியவை என்றே கூறுதல் வேண்டும். தோட்டப்புற வாழ்வியலில் சிக்குண்ட மக்களின் போராட்டங்களையே கருக்காளாகக் கொண்டு இயங்கி வந்த சிறுகதைப் படைப்புலகம் தனது எல்லகளை உலகமயமாக்கல் என்ற கொள்கையின் பரவலாக்கலின் அடிப்படையில் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கையை அலச முற்பட்டுள்ளது என்பதைக் காண முடிகிறது.

பெண் பிம்பங்கள்

இன்றைய சூழலில் பேசப்பட்டு வரும் பெண்ணிய நோக்கில் இப்படைப்பிலக்கியங்களை ஆராய்வோமானால் பல்வேறு பெண் பிம்பங்களைப் படைப்பாளர்கள் படைத்திருப்பது தெரிய வருகின்றது. பொதுவாகத் தமிழ்ப்பண்பாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்பப் பெண் பாத்திரங்கள் தமிழரின் அடையாளங்களைச் சமந்து நிற்கிற ஒரு காவலாளியாகத்தான் பெண் படைக்கப்படுகிறாள். குடும்பத்திற்காக தியாகம் செய்பவள், பெற்ற பிள்ளைகளுக்காக தன் உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்காதவள், கணவனை எதிர்த்துப் பேசத் துணியாதவள், பொது வாழ்க்கைக்கு வரத் தயாராகாதவள் என்று புராண இதிகாசங்களில் காட்டப்பட்ட பெண்களின் பிம்பங்களாகவே பெரும்பாலும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். நோர்தொப் பிராய் (1986) இலக்கியத்தில் பிம்பங்கள் தொன்மங்களிலிருந்து பெறப்படுகின்றன என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், கல்வி பரவலாக வழங்கப்படும் மலேசியச் சூழலும் பல இனப் பெண்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய பார்வைகளின் ஊடுருவலும் மலேசியத் தமிழ்ப் பெண்களின் வாழ்க்கைச் சூழலை மாற்றியமைத்துள்ளது. அதன் அடிப்படையில் புதிய பரிமாணங்களில் பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாதையும் வாழ்க்கையைப் பற்றிய அலசல்களும் உருவாகியுள்ளன. இதில் உருவான புதிய பிம்பங்களும் இன்றைய

சிறுகதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன என்பது மறுப்பதற்கு இல்லை. புராணப் பெண்களின் கொள்கைகள் இன்றைய படித்த பெண்களிடம் எடுபடவில்லை; மாறாக, இன்றைய படித்த பெண்கள் ஏற்கனவே கட்டமைக்கப்பட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றனர்.

ஆனாலும் படைப்பாளர்கள் தங்களுடைய புதிய பெண் பிம்பங்களை உருவாக்கும் பொழுது காலங்காலமாகப் பேசப்பட்டுவரும் பெண் பிம்பங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் வகையில் புதிய வார்ப்புகள் பழமையுடன் தோற்றுப் போவது போன்றே அமைக்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்கே தள்ளப்படுகின்றனர். புதிய சிந்தனையில் நவீன வாழ்க்கைப் பாதையில் செல்லக் கூடிய பெண்கள் இறுதியில் கண்ணீர் வடிக்கும் சூழ்நிலையில் காட்டப்படும் அதே வேளையில் இவர்கள் மரபுரீதியிலான பெண் பிம்பங்களை உயர்த்திப் பிடிக்கும் படைப்பாளர்களாகவே உள்ளனர். பெண் படைப்பாளர்களும் இதற்கு விதிவிலக்காக இல்லை என்றே கூற வேண்டும். ஒரு பெண் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் சமூகம் அவளுக்கென விதித்து வைத்த சட்டகத்திற்குள்ளேயே வாழ வேண்டும் என்ற அழிக்க முடியாத பிம்பத்தை ஒவ்வொரு படைப்பாளரும் சுமந்து கொண்டிருப்பதை அவர்களுடைய படைப்புகள் வழி பார்க்க முடிகிறது. புதிய மாறுபட்ட சிந்தனையுடன் கூடிய பெண் பிம்பங்களை பெரும்பாலான படைப்பாளர்களால் உருவாக்க முடியவில்லை என்றே அறிய முடிகிறது; ஆனாலும், அம்முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

பெண் தியாகத்தின் சின்னம்

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரையில் உழைக்கும் வருக்கத்தைனரையே அதிகமாக காட்டும் போக்கினைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதிகமாக இருக்கும் ஒரு மக்கள் தொகுப்பையும் அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைப் படைப்பாளர்கள் பேசுவதும் நேர்மையான குணமாகும். அவ்வகையில், இளஞ்செவ்வன் தன்னுடைய 'பாக்கி' (1978, பக்.28) என்ற சிறுகதையில் தோட்டப்புறப் பெண்ணின் ஒரு நாள் வாழ்வைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார். இந்த சமூகத்தைச் சார்ந்த பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சரிநிகராக உழைக்கின்றனர் ஆனால், அவர்களுக்கு உரிய அங்கீகாரம் வழங்கப்படுவதில்லை. தோட்டப்புறக் குடும்பங்களில் ஆணாதிக்கம் நிறைந்த அதிகாரங்கள்தான் குவிந்து கிடக்கின்றன. இங்கே ஆண்களின் சுயவிருப்புகளும் சுயநலப் போக்குகளும் தான் ஆட்சிசெய்யும் வகையில் குடும்பக் கட்டமைப்புகள் இருப்பதை உணரலாம்.

“மரம் வெட்டிப் பாலெடுத்து ஆம்பளப்போலத் தூக்கிட்டு வந்து ஸ்டோர்ல ஊத்திட்டு ஊட்டுக்குத் திரும்புறப்ப இன்னொரு தோள்ல, காத்தில உழுந்து கிடந்த கிளைகளை வெறகாகுமுன்னு தூக்கிட்டு வந்து ஊட்டு வாசல்ல போட்டுட்டு, ஆயாக் கொட்டாயிலிருந்து புள்ளைங்கள தூக்கிட்டு வந்தா. அதுங்களுக்கு பாலடிச்சிக் குடுத்துட்டு பழயகறியச் சுடவச்சிக்கிட்டு அரிசிய கலைஞ்சி அடுப்பல போட்டுட்டு ஊட்டக் கூட்டிட்டிச் சுத்தம் பண்ணிக்கிட்டிருந்தப்ப கோயிந்தன் தார் தோம்பிலிருந்து தண்ணிய வாரி வாரி தலையில் ஊத்திக்கிட்டுத் தொவட்டிக்கிட்டிருந்தான்...”

இந்த வரிகள் வழி ஒரு குடும்பத் தலைவி எவ்வாறு தன்னுடைய கடமைகளைத் தன் குடும்பத்திற்காகச் செவ்வனே செய்கிறாள். தன்னுடைய கணவன் கோயிந்தன் போலவே வேலைக்குச் செல்கிறாள். திரும்பி வருகின்ற வேளையில் வீட்டிற்குத் தேவையானதை உணர்ந்து கொண்டு வருகிறாள். பிள்ளைகளை அழைத்து வருகிறாள். பிள்ளைகளுக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் சமைக்கின்றாள். வீட்டையும் சுத்தம் செய்கிறாள். ஆனால் அவளுடைய கணவனோ வேலை முடிந்து வந்ததும் மனைவி சேகரித்து வைத்த நீரில் சுகமாகக் குளித்துவிட்டு ஓய்வெடுத்துக் கொள்கிறார். மேலும், அக்குடும்பச் சூழலை விவரிக்கும் பொழுது,

“மங்கு கொவளியெல்லாம் கழுவி எடுத்துக் வச்சிட்டு எறைஞ்சிகெடந்த சோத்தக்கூட்டி மூலையிலிட்டு கதவையெல்லாம் தாப்பா போட்டுட்டு 'அப்பாடா... ஒரு அஞ்சாறு மணி நேரம் நிம்மதியாகத் தூங்கலாம்'ன்னு நெனைச்சிக்கிட்டு களைப்போட பாயில ஒடம்பக் கவலையத்துச் சாய்ச்சா தெய்வான. பேசாம படுத்துக் கிடந்த கோயிந்தன் மெதுவா தெய்வான பக்கமா நெருங்கி வந்து அவளோட உடம்ப சீண்டினான். 'தெய்வான'ன்னிட்டு அவள தன் பக்கமா இழுத்தான். தூக்க கலக்கத்தில சொருகிக்கிட்டு இருந்த இமையை கசக்கிக்கிட்டு முழிச்சா தெய்வான, 'உம்... இன்னும் இது பாக்கி இருக்குதுல்ல...'

இவ்வரிகள் தெய்வானை என்ற பெண் தனக்கென வாழாமல் தன்னுடைய சொந்தங்களுக்காக வாழும் மெழுகுவர்த்தியாகவே இருக்கிறாள். பகலெல்லாம் இரப்பர் காடுகளில் உழைத்து விட்டு, பின்னர் குடும்பத்திற்கான

அனைத்துத் தேவைகளையும் செய்துவிட்டு, இறுதியில் கணவனின் தேவையையும் நிறைவேற்றும் ஒரு தியாக வடிவிலேயே பெண்படைப்புகளில் படைக்கப்படுகிறாள். தன்னுடைய கணவன் வீட்டுவேலைகளில் பங்கெடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் தன்னுடைய உடலுக்கு ஓய்வு தேவை என்ற உண்மையைக் கணவனிடம் கூறுவதற்கான உரிமையையும் பெண் எடுத்துக்கொள்வதே கிடையாது. அது தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமை என்றே ஏற்றுக்கொள்கிறாள். கற்புநெறி தவறாமல் கணவனின் சொல் பேச்சுக் கேட்டு அவர்களுக்கு எந்நேரமும் தொண்டு செய்த கண்ணகியும் சீதையும் ஒவ்வொரு தமிழ்ப் பெண்ணின் உள்ளத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது.

சாதாரண உடலுழைப்புத் தொழிலாளர் குடும்பங்களில் மட்டும் பெண்களின் உழைப்பை உழைப்பாகப் பார்க்கவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. கல்வி கற்ற மேட்டுக் குடியிலும் இதே நிலைதான் இருக்கின்றது. ஒரு பெண் தன்னுடைய உழைப்பினை நேர்மையாகக் குடும்பத்திற்கு வழங்கினாலும் அவள் ஆண்வழிச் சமூகத்தின் பார்வையால் பார்க்கப்படும்போது அதற்கு அங்கீகாரம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்பதே உண்மை. ந. மகேசுவரியின் 'வீட்டிலே சும்மாதான்' (2003, பக்.75) என்ற சிறுகதையில் வீட்டில் இருக்கும் தன்னுடைய மனைவியைப் பற்றி யாவரிடமும் மிகவும் தாழ்வாகவே பேசுகிறார்; ஆனால், மனைவி அத்தகைய விமர்சனங்களை மிகச் சாதாரணமாகவே எடுத்துக் கொள்கிறார். உண்மையில் ஒரு பெண், ஒரு குடும்பத்தில், 'ஒரு வேலைக்காரியாக, சமையல்காரியாக, பிள்ளைகளை கவனித்துக் கொள்ளும் ஆயாவாக, கணவனைக் கவனிப்பதில் ஒரு அந்தரங்க செயலாளினியாக, தோட்டத்தை அழகுப்படுத்தும் தோட்டக்காரியாக, இன்னும் வீட்டை நிருவகிக்கும் நிர்வாகியாக, கணவனும் பிள்ளைகளும் வெளியே சென்றுவிடும் பகல் முழுவதும் விசுவாசமுள்ள காவலாளியாகப் பொறுப்பேற்று நாள் முழுவதும் பாடு படும்' ஒரு தியாகச் சின்னமாகவே வாழ்கிறாள். சமூகமும் அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை இதுதான் என்ற நியதியை மறக்காமல் அதையே ஏற்றுக்கொள்ள நிர்வந்தம் செய்கிறது.

அரு.ச.ஜீவானந்தனின் 'ஒரு நிர்வாணமான மனம்' (1994, பக்.96) என்ற கதையில் ஒரு பெண் தனக்குத் துரோகம் செய்த கணவனுடன் வாழப்பிடிக்காமல் திருமணப் பந்தத்திலிருந்து வெளியேற முடிவுசெய்து விவாகரத்துப் பெறுகிறாள். பின்னர், தனக்கென்று ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொண்டு தன்னுடைய மகனுடன் புதுவாழ்வு தொடங்குகிறாள். ஒரு நாள் தனது முன்னாள் கணவனை ஒரு பேரங்காடியில் சந்தித்தபோது அவளது தோற்றத்தைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைகிறாள். காரணம், அவள் விதவைக் கோலத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள். இது மணிமேகலையையே நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது. தான் ஏற்றுக்கொண்ட கோலத்தைப் பற்றி அவள் குறிப்பிடும்பொழுது,

“நானாகத் தேடிக் கொண்ட, தேர்ந்தெடுத்த கோலம், இந்தக் கோலத்திற்கு அடிப்படையே தியாகம்தானே. உங்களுக்குக்காக இழந்தேன் என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். இந்தக் கோலத்திற்கு மாறுபட்ட கோலத்தில் நான் வேறு உள்ளங்களைத் தூண்டிவிடக்கூடும் அல்லவா?... நீங்கள் என்னோடு இருந்த போது உங்கள் அன்பைத்தாங்கிய உடலை அலங்கரித்துப் போற்றி வந்தேன். நீங்கள் இல்லாதபோது உங்கள் நினைவாகவே வாழ்கிறேன். மலர் இல்லாமல் என் கூந்தல் மட்டும் நிர்வாணமாய் இல்லை. பொட்டு இல்லாமல் என் நெற்றி மட்டும் நிர்வாணமாய் இல்லை. வண்ண வண்ண நிறங்கள் இல்லாமல் என் சேலை மட்டும் நிர்வாணமாய் இல்லை. என் மனங்கூடத்தான்...”

என்று கூறுகிறாள். கணவன் தனக்காக வாழாமல் கற்புநெறி தவறி, வேறு பெண்ணை திருமணம் புரிந்துகொண்ட போதிலும் தான் இறுதிவரையில் தன் கணவனுக்காக கற்புநெறி தவறாமல் வாழ வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் இருக்கிறாள். ஓளவை, காரைக்கால் அம்மையார், திலகவதியார் போன்ற புராணப் பாத்திரங்கள் எவ்வாறு பிறரைத் தப்பான பார்வை பார்க்க வைக்கக் கூடாது என்று துறவு பூண்டார்களோ அதைப் போன்றே இக்கதையின் நாயகியும் துறவு பூணுகிறாள். விவாகரத்துப் பெற்றுத் திருமணத்திலிருந்து விடுதலை பெருமளவிற்குத் தைரியம் கொண்ட பெண் கற்புநெறிக்குப் பங்கம் வருதல் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருப்பது புராணப் பிம்பங்களிலிருந்து வெளிவரவில்லை என்பதே உண்மை. இது போன்றே ந. மகேசுவரியின் 'மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகி' (2003, பக்.8) என்ற சிறுகதையில், குடிப்பழக்கமும் அடிக்கடி வேலையை இழந்து விடும் போக்கையும் கொண்ட தன் கணவனுக்குப் பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தனக்கு வேலை மாற்றல் வாங்கிக் கொண்டு தன் குழந்தைகளுடன் புதிய ஊருக்குச் செல்லத் தயாராகிறாள். மற்றவர்கள் தூற்றுவார்களே என்று அண்ணன் எச்சரித்தபோது, அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை என்று கூறுகிறாள். கணவனே இப்பொழுது மாற்றலுக்கு என்ன அவசியம் என்று கேட்டபோது அரசாங்க உத்திரவு என்று கூறுகிறாள். ஆனால், பிள்ளைகள் அப்பா உடன் வரமாட்டாரா என்று கேட்டபோது உடைந்து போய், “நிச்சயம் அப்பாவும் நம்முடன் வருவாரம்மா!

இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இறுதிவரை கைவிடமாட்டேன் என்று பெரியோர்கள் முன்னிலையில் கடவுள் சாட்சியாகக் கைப்பிடித்து அக்கினிசாட்சியாக வலம்வந்து எனக்கு உறுதி கொடுத்தவர்! நிச்சயமாக வருவாரம்மா!” என்று கதறுகிறார். இதில், எப்படியாவது குடிபோதை என்ற எமனின் பிடியிலிருந்து மீட்டுவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலே வேலை மாற்றலைக் கருவியாகக் கொண்டு மனைவி செயல்படுகிறார். இது எமனின் பிடியிலிருந்து கணவனின் உயிரை மீட்ட சாவித்திரியின் பிம்பமாகவே உள்ளது. கணவனை எவ்வகையிலாவது திருத்தி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தும் தியாகங்களைப் பெண் செய்ய வேண்டும் என்றே சமூகம் எதிர்பார்க்கின்றது.

புதிய வார்ப்புகளிலும் பழமையின் செல்வாக்கும்

மலேசியாவில் பல்லினச் சூழல் இருப்பதால் புதிய நோக்குகள் பெண்களுக்குக் கிடைப்பது எளிதாக உள்ளது. வீட்டைவிட்டே வெளியே வருவதற்குத் தயங்கிய பெண்கள் பிற இனப் பெண்கள் சுதந்திரமாக இருப்பதைப் பார்த்த பிறகு வெளிவரத் தயங்க வில்லை. சு.கமலாவின் ‘கூண்டுக்கிளி’ (சை.பீர். முகமது, 1999, பக்.509) என்ற சிறுகதை வேலைக்குச் செல்லும் ஒரு பெண் எதிர்கொள்ளும் வேதனையைக் காட்டுகிறது. பேருந்தில் வேலைக்குச் செல்லும்போது ஒரு சில பொறுப்பற்ற ஆண்கள் செய்யும் சில்மிஷங்களைத் தாங்க முடியாமல் தன் கணவனிடம் வேலையை விட்டுவிடுவதாகக் கூறுகிறாள். ஆனால், நவீன நாகரீக வாழ்க்கையில் வீழ்ந்துவிட்ட கணவனோ இம்மாதிரியான சிறிய இடையூறுகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளச் சொல்கிறான். அவளும் ஒரு முடிவிற்கு வருகிறாள்.

“சன்னலைத் திறந்த போது, வெளுத்திருந்த வானம் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தது! விடிந்த இந்தப் பொழுது தனக்காக இல்லை என்றாலும் ஏதேனும் ஒரு பொழுது தனக்காக விடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு அவளும் குளித்துத் தயாரானாள், ஒரு தாயாக மனைவியாக அல்ல...ஓர் இயந்திரமாக”

இவ்வரிகள் பெண் என்பவள் கல்லாகவும் மாற முடியும் என்பதை உணர்த்துகிறது. மீண்டும் தான் தவறுசெய்யாமல் சாபம் பெற்றுக் கல்லாகவே வாழ்ந்த அகலிகையின் பிம்பம்தான் படைப்பாளரின் சிந்தையை ஆட்கொண்டுள்ளது.

‘கொலையும் செய்வாள் பத்தினி’ என்ற ரீதியில் தமிழ்ப் பெண்கள் தங்களுடைய கற்பினைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எந்த எல்லைக்கும் செல்லத் தயங்க மாட்டார்கள். நவநாகரிகப் பெண்கள் எதற்கும் வளைந்து கொடுப்பார்கள் என்ற எண்ணங்கள் மலிந்து வரக் கூடிய இக்காலப்பகுதியில், நவீனப் பெண்ணாகவும் இருப்பேன்; ஆனால், எல்லையைக் கடக்க மாட்டேன் என்பதைப் பி. கோவிந்தசாமியின் ‘நெருப்பு மலர்’ (1999, பக்.93) கதை விளக்குகிறது. பயிற்சி ஆசிரியை ஒரு பள்ளிக்குத் தன்னுடைய பயிற்சிப் பணிக்காகச் செல்கிறாள். அங்கு புள்ளிகள் கொடுக்க வேண்டிய தலைமையாசிரியர், அதிகப் புள்ளிகள் வேண்டுமானால் தன்னுடன் உல்லாசமாக ஒரு நாள் தலைநகரில் கழிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். முதலில் தயங்கிய அப்பெண் பின் வருவதாக ஒப்புக்கொள்கிறாள். விடுதி அறையில் தலைமையாசிரியருக்குத் தூக்கமருந்து கொடுத்ததுடன் விஷஊசி போட்டுக் கொல்கிறாள். இவ்விஷயத்தை அவள் இயல்பாகவே எடுத்துக்கொண்டாள் என்பதை, “மறுநாள் பத்திரிகைகளில் ‘தலைமையாசிரியர் தற்கொலை’ என்ற தலைப்பிட்டுச் செய்தி வெளியாகியிருந்தது. பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களோடு சேர்ந்து அவளும் அச்செய்தியைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்” என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறான பெண்களைத் தமிழ்ப்படைப்பாளர்கள் படைக்கத் தயங்குவர். ஆனால், பிறமொழிப் படைப்புகளில் இம்மாதிரியான சிந்தனை வெளிப்பாடுகள் உள்ளதால், தமிழ்ப்படைப்பாளர்களும் தமிழ்ப்பெண்கள் மரபை மீறிச் சில செயல்பாடுகளைத் துணிந்து செய்கின்றனர் என்று காட்ட முயல்கின்றனர்.

சண்முகசிவாவின் ‘மையம்’ (1997, பக்.31) என்ற சிறுகதை ஒரு தமிழ்ப்பெண் ஒரு சீனப்பெண்ணைப் பார்த்துத் தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டதைப் பேசுகிறது. ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் புரிந்து கணவனே எல்லாம் என்று இருந்த வேளையில் ஒரு நாள் அவன் காணாமல் போய் விடுகிறான். அதேவேளையில், அவள் வசிக்கும் பகுதியில் ஒரு சீனப் பெண் தன் கணவனுடன் காய்கறி வியாபாரம் செய்வதற்கு வருவதை கவனித்த வண்ணம் இருக்கிறாள். சிறிது காலம் அவ்விருவரும் வியாபாரத்திற்கு வராமல் போயினர். பின்னர், அந்த சீனப் பெண் மட்டுமே வந்தாள். அவளிடம் காரணத்தை விசாரித்தபோது கணவன் இறந்துவிட்ட செய்தியைக் கூறுகிறாள். ஆனால், இதனால் அச்சீனப் பெண் இடிந்து உட்காரவில்லை. மாறாக, தன் கணவனையே சுற்றி அமைத்திருந்த தனது மையத்தை இப்பொழுது அவளைச் சுற்றியே அமைத்துக் கொண்டாள். இதைக் கேட்ட அத்தமிழ்ப் பெண்ணும் இதுகாறும் தானும் தன் மையத்தை தன் கணவனையே சுற்றி அமைத்திருந்ததை மாற்றி, தன்னைச் சுற்றியே அமைக்க வேண்டும் என்று எண்ணம் கொள்கிறாள். இங்கு ‘கணவனே கண் கண்ட தெய்வம்’ என்ற தொன்மம் உடைத்தெறியப்படுகிறதைக் காண முடிகிறது. மேலும், பல சிறுகதைகள் கல்விக்கற்று வேலைக்குச் செல்லும் பெண்கள் சுயமாக தங்களுடைய வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற தொனியில் கதைகள் எழுதப்படுகின்றன. அதே வேளையில் திருமணம் என்ற நிறுவனத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் கதைகளும்

வருகின்றன. மேலும், 'மையம்' கதையை ஒட்டியே இன்று தனித்து வாழும் தாய்மார் பிற இனப் பெண்கள்போல் வியாபாரத் துறைகளிலும் கைத்தொழில்களிலும் ஈடுபட வேண்டும் என்ற நோக்கில் கதைகள் வந்தாலும் அதில் ஒருவிதப் பரிவும் பாவுமும் கொண்ட தொனி தொக்கி நிற்பதை உணர முடிகிறது.

விளிம்பு நிலை சமுதாயம்

தமிழகத்தில் தலித் சமுதாயத்தினரின் வாழ்வியல் போராட்டங்களைப் படைபுலகில் விவரித்த பிறகு விளிம்பு நிலை சமுதாயம் குறித்த பார்வைகள் அதிகமாக இடம் பெறத் துவங்கியது. அத்தகைய பார்வை மலேசியப் படைப்புலகிலும் இரண்டாயிரங்களில் இடம்பெறத் துவங்கின. மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலும் தற்போது தோட்டப்புறங்களைச் சார்ந்தில்லாமல் புறநகர்களை ஒட்டிய குடியிருப்புகளிலும் மலிவுவிலை அடுக்குமாடி குடியிருப்புகளையும் சார்ந்து இருக்கும் நிலை உருவாகியுள்ளது. எனவே, ஒழுக்கம் மற்றும் புதிய வாழிட சூழலின் பழக்கவழக்கங்கள் யாவும் சமுதாயத்தில் வன்முறைகள் மலிந்து விட காரணங்களாயின. இவையே, பல்வேறு விழுமியங்கள் தொடர்பான சிக்கல்களுக்கும் வழிகோல ஏதுவாகின. ரெ. கார்த்திகேசு தனது 'கொப்புளங்கள்' என்ற கதையில் குடும்பம் என்ற நிறுவனம் எப்படிச் சிதைந்து கிடக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது.

“எனக்கு எத்தனை சூடு போட்டு வளர்த்தாரு தெரியுமா? அந்த சூடுகளின் பலன் என்ன என்று யாரும் அவனைக்கேட்கவில்லை. அத்தனை சூடுகள் போட்டு ஒழுக்கம் போதிக்கப்பட்ட இந்த குடும்பத் தலைவன் படிப்பில்லாமல், காண்ட்ராக்கில் அன்றாடக் கூலியாக வேலை செய்து, புறம் போக்குப் பகுதியில் சட்ட விரோதக் குடிசையில் ராஜ்யம் நடத்தி, மாலை வேளைகளில் பீர் போத்தல்களைச் சுற்றி உட்கார்ந்து நாலு நம்பர் கதை பேசுவதை தன் வாழ்க்கையின் உன்னத லட்சியமாக வரித்துக் கொண்டிருப்பதை சூடு போட்டு ஒழுக்கம் போதித்த அவன் அப்பா பார்த்தால் உச்சி குளிர்ந்து போவானோ..”

என்ற வரிகள் ஒழுக்கமே வாழ்க்கையின் உயிர்நாடி என்ற வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகம் இன்று லட்சியங்களைத் தொலைத்துவிட்டு விளிம்புநிலை சமுதாயத்தின் அரிதாரத்தைப் பூசிக் கொண்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது.

வே.ராஜேஸ்வரியின் 'ஆறாவது காப்பியம்', புருஷன் விட்டுவிட்டுப் போக தனியாளாக இருந்து துன்பப்பட்ட அம்மா தன்னுடைய மகளை ஒரு துப்புரவு தொழிலாளியாக இருந்து காப்பாற்றி வருகிறாள். ஓடிப்போன கணவன் அவளுக்குக் குடிப்பழக்கத்தை கற்றுக்கொடுத்திருக்க அதிலிருந்து விடுபட முடியாமல் இருக்கிறாள். ஆனால், மகளை எந்தத் தவறுமில்லாமல் வளர்க்க வேண்டும் என்று அதிஜாக்கிரதையாக செயல்படுகிறாள். ஒருநாள் மகள் நாளிதழில் வந்த நடிகைகளின் படங்களை ரசித்துப் பார்க்கிறாளே, எங்கே தவறான பாதைக்குச் சென்று விடுவாளோ என்று, இல்திரி பெட்டியால் சூடு வைக்கின்றாள். சிறார்வதைக் கொடுமைச் சட்டத்தால் கைதாகி சிறைக்குச் செல்கிறாள். ஆனால், மகளின் மனநிலையோ,

”அம்மா...அடிச்சாலும் ஏசினாலும் நீ ஒரு நாளும் என்னை பட்டினி போட்டதில்லையே...இப்போ ஒரு வேளை சோத்துக்கு நான் அடுத்தவங்க கைய எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கே... அங்க ஜெயில்ல நீ என்ன பாடுபடறியோ...அம்மா சூடு வச்சதுக்கு பதிலா நீ என்னை கத்தியிலே குத்தி கொலை பண்ணி இருக்கலாம். உனக்கும் தூக்கு தண்டனை கிடைச்சிருக்கும். ரெண்டு பேரும் யாருக்கும் பாரமில்லாமல் நிம்மதியா போயிருக்கலாமே...அம்மா...”

என்ற கையறு நிலையில் தவிக்கின்றது. பொருளாதாரப் பலமின்மை மற்றும் முன்னேற்றத்திற்கான வாய்ப்பின்மை யாவும் சேர்ந்து இந்த விளிம்பு நிலை மனிதர்களை மனச்சோர்வுக்கு ஆளாக்கி மனவுலைச்சல் கொண்ட உளவியல் சிக்கல்கள் நிறைந்த சமுதாயமாக உருமாற்றுகின்றது.

'வீடும் விழுதுகளும்' என்ற மா.சண்முகசிவாவின் கதையும் தோட்டத்திலிருந்து வந்த செல்லம்மா வாழ்வழி தெரியாமல் தவித்து நிற்பதைக் காட்டுகிறது. தோட்டத்துப் பெண் கோவிந்தம்மாளை ஏமாற்றி, கூட்டி வந்தவன். அவளை விபச்சாரியாக்கி விடுகிறான். கோவிந்தம்மாவை நம்பிவந்த செல்லம்மாள் மானத்தோடு வாழ வேண்டுமென்று கோவிந்தம்மாவின் துணையோடு வங்காளி கம்பத்தில் வீடு வாங்கிக் குடியேறுகிறாள். அங்கே, அவள் வீடு புறம்போக்கு நிலப்பகுதியில் இருந்ததால் அரசாங்கத்தால் இடிக்கப்படுகிறது. தோட்டத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு ஆதரவற்ற சூழலில் விடப்பட்ட இந்த விளிம்புநிலை சமுதாயத்தின் புலம்பலைச் செல்லம்மாளின் வார்த்தைகளால் பின்வருமாறு பதிவுசெய்கிறார் ஆசிரியர்,

'என்ன வாங்கடா...வந்து அள்ளிக்கிட்டு போங்கடா... என்று ஆவேசமாக ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்டு தலைவிரிகோலமாக கைகளை விரித்து நெஞ்சில் அடித்துக்கொண்டு கத்தினார். கண்களில் கால்வாயின் வெள்ளம். அவர்களும் நிஜமாகவே அவள் வீட்டினுள் நுழைந்து சோபா, டிவி, பிரிட்ஜ் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வந்து வெளியே போட்டார்கள்...'

இயலாமை நிறைந்த இந்த விளிம்புநிலை சமுதாயம், வாழ்வது எப்படி என்று தெரியாமல் மீண்டும் மீண்டும் ஒவ்வொரு படிநிலைகளிலும் பல்வேறான அதிகாரத்துவ வர்க்கத்தினரிடம் மாட்டிக் கொண்டு நிற்கும் சூழலை இக்கதை விளக்குகிறது.

பின்னை நவீனத்துவப் போக்குகள்

இதுநாள் வரையில் மலேசிய தமிழ்ப்படைப்புலகம் சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதையே கருப்பொருளாகக் கொண்டு கதைகளைப் படைத்து வந்தனர். ஆனால், தமிழகத்தின் பின்னை நவீனத்துவ எழுத்துப் போக்குகள் கொண்ட வெளியீடுகள் வாசிக்கும் கருவிகளாக மலேசிய நாட்டிற்கு தருவிக்கும் பொழுது அதன் தக்கத்தை எழுத்தாளர்களிடையே ஏற்படுத்தவே செய்கின்றன. அதேவேளையில், முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட எழுத்தாளர்களின் வருகையும் அவர்களுடனான கலந்துரையாடல்களும் புதிய கதையாக்கங்கள் கொண்ட கதைகளை எழுத்தாளர்கள் படைக்கத் தூண்டுகோள்களாக அமைந்தன. அதேவேளையில், காதல், வல்லினம், அநங்கம், பறை, மௌனம் போன்ற சிற்றிதழ்களின் தோன்றுதல்கள் இந்த புதிய எழுத்துகளுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. இத்தகைய எழுத்துக்களை மூத்த எழுத்தாளர்களும் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களும் தங்களுடைய படைப்புகளில் இன்று காட்டி வருகின்றனர். நவீன், கே.பாலமுருகன், யுவராஜன், சந்துரு, பூங்குழலி, ஏ.தேவராஜன், மஹாத்மன், ப.அ.சிவம், சிவா பெரியண்ணன், முனிஸ்வரன், தோழி, யோகி, கங்காதரன், முனிஸ்வரன், இளம்பூரணன் முதலான புதிய தலைமுறையினர் புதிய கதையாக்கங்களுக்கு பதியம் இட்டுள்ளனர் என்றால் அது மிகையாகாது. மேலும், மலாயாப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவை, தேசியப் பல்கலைக்கழக இந்தியப் பிரதிநிதித்துவக் கழகம் முதலான மாணவர் பேரவைகள் நடத்தி வரும் சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்கெடுக்கும் எழுத்தாளர்கள் பலர் இந்தப் புதிய கதையாக்கங்களைக் கொண்டு கதைகளைப் படைத்து வருகின்றனர்.

தமிழ்நேசன் நாளிதழ் நடத்திய கதைப்போட்டிக்கு வந்த கதைகளில் சீ.முத்துசாமையின் கதையான 'காட்டாறு' கதைத்திட்டத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாமல் எழுதப்பட்ட ஒரு கதையாகும். இந்தக் கதை ஒரு குண்டர் கும்பல் தலவனின் நடவடிக்கைகளும் அதனை எதிர்க்கின்ற ஒரு சமூகப்பற்றாளனுடைய கதையாக அமைந்தது. சமூகப்பற்றாளனின் மகள் சீரழிக்கப்படுவதில் கதை முடிகிறது.

"பாருடா நாயே...அந்த மூலையில பாருடா... ஒன்னோட பத்து வயசு மகள பாருடா...நாங்க பத்து பேருடா... அவள தொவச்சி கிழிச்சி நாறு நாராக்கி போட்டுருக்கிறதை பாருடா..."

என்ற வரிகளில் இந்த கதையின் உச்சம் இறுதியில் வைக்கப்பட்டு மரபு ரீதியான கதையாடலிலிருந்து விடுபட்டு நிற்பதை உணர முடிகிறது. இவ்வாறான கதைசொல்லும் முறையில் கதையின் முழு வீச்சும் வெளிப்பட்டு வாசகனின் உணர்வு நிலையை உறைய வைக்கின்றது.

இது போன்றே கே.பாலமுருகனின் கதைகளான 'அலமாரி' மற்றும் 'அய்யப்பன் நாதர் இறப்பதற்கு ஒரு மணி நேரம் இருந்தது' என்ற கதைகள் மன உணர்வுகளை நகர்த்திச் செல்வதிலேயே கதையின் ஆழத்தை ஆசிரியர் உணர்த்திச் செல்கிறார். 'அலமாரி' கதை, தன் மாமியார் ஆசையாக வைத்திருந்த அந்த அலமாரியில் அவர் பேயாக வந்து அதம் பண்ணுகிறார் என்று எண்ணிய மருமகள் அந்த அலமாரியை வெளியாக்குவதில் வெற்றி பெற்று நிம்மதி அடைகிறார். அலமாரியை முன்நிறுத்தி மலேசியத் தமிழர்களின் சிந்தனைகள் அவர்களுடைய வழமைகள் ஆசிரியரால் திறனாய்வு செய்யப்படுகிறது. மேலும் இக்கதையை ஆசிரியர், அலமாரி நகர்த்தப்படும் நடவடிக்கையில் தொடங்கி அலமாரி லாரியில் ஏற்றி அனுப்பப்படுவதில் முடித்து விடுகிறார். கதைத்திட்டம் நேர்க்கோட்டில் அமையாமல் பல கிளைச்சம்பவங்கள் கொண்டு நகர்த்தப்படுகின்றது. அய்யப்பன் நாதர் பற்றிய கதையோ, "ஒங்க தாத்தா இன்னிக்குச் செத்துருவாண்டா.ஒரு மணி நேரத்துல" என்ற சொக்கப்பன் செட்டியாரின் வார்த்தைகளில் வாசகனின் எதிர்பார்ப்புத் தொக்கிக் கொள்ள ஆசிரியர் மரணம் பற்றிய செய்திகளை உணர்வுநிலையிலேயே நகர்த்திச் செல்கிறார். இங்கு மரபு ரீதியாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட கதைத்திட்டம் செயல்படவில்லை. மாறாக, கதையின் முடிவை பின்வருமாறு வைக்கிறார்.

”அங்க சொக்கப்பன் செட்டியாரு செத்துப் போய் ரெண்டு மணி நேரம் கூட ஆகலை. அதுக்குள்ளே இந்த மனுசனும் போயிட்டாரே. ஐயா, சாமி.... அருகிலிருந்த எல்லோரும் சொக்கப்ப செட்டிகளாக அய்யப்ப நாதர்களாக தெரிந்தார்கள். பிரமையில் நின்று இருந்தேன். முன் கதவு ‘படார்’ என்று சாத்திக் கொண்டது.”

இந்த முடிவில்தான் கதையின் உச்சமே அடங்கியுள்ளது. கே.பாலமுருகனைப் பொறுத்தவரையில் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் நீர்க்குமுழி அல்லது ஒரு சுழிப்பினை மையமாகக் கொண்டு கதையைப் பல கிளைச்சம்பவங்கள் கொண்டு நகர்த்திச் செல்லும் கதையாக்கத் தன்மைமையைக் கொண்டுள்ளார்.

பா.அ.சிவத்தின் ‘கடவுள் ரொம்ப நல்லவர்’ என்ற கதையில் தனிமையில் வாடும் ஒரு தனிமனிதர் தான் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போவதாக சொன்னதையும் அவர் நாயுடன் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் உண்மையை அறிய முற்படும் ஒரு மனிதனின் அனுபவமாக அமைகிறது. தனிமனிதர்களின் உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, கதை படைக்கப்படும் போக்குப் பின்னை நவீனத்துவத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுவது இயல்பேயாகும். இக்கதையில் ஒரு தனிமனிதனுக்கும் நாயுக்கும் உள்ள உறவினை மையப்பொருளாக்கிய படைப்பாளர், பின்னர் அம்மனிதரின் விசித்திர வாழ்க்கையையும் தற்கொலை செய்தியையும் உற்றுநோக்கத் தொடங்குகிறார்.

”இந்த நாய்தான் நான். அந்த நாய்க்கும் எனக்கும் வேற்றுமைகள் கிடையாது....குடும்பம் என்று ஒன்றும் கிடையாது. மீண்டும் அந்த நாயைப் பார்த்து, இதுதான் இப்போதைக்கு என் மனைவி, பிள்ளை, அப்பா, அம்மா, நண்பன் எல்லாம்”

கதையின் தொடர்ச்சி அந்தத் தனிமனிதனின் முரண்பட்ட வாழ்க்கையை விளக்குவதாக அமைந்தாலும் அந்த அனுபவத்தின் வழிப்பயணத்தில் வாசகனையும் அழைத்துச் செல்வதில் ஆசிரியரின் பங்கு இயல்பாகவே அமைகிறது. மனப்பிறழ்வு கொண்ட மனிதனின் மன உணர்வுகளை சம்பவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் கொண்டு செல்வதும் அவ்வப்போது தன்னுடைய எண்ணங்களை பதிவுசெய்வதும் ஆசிரியரின் புதிய கதையாக்கத்திற்கு உரமுட்டுகின்றன.

”பலகை வீட்டில் தீ பற்றியபோது, அவர் பயந்து நடுங்கியிருப்பாரா? தன்னை காப்பாற்றிக் கொள்ள முயன்றிருப்பாரா? அல்லது சொந்தமாக வீட்டில் தீயை மூட்டிக் கொண்டு பிழைத்து போகட்டும் என்று நாயைத் தப்பிக்க வைத்து, தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பாரா? நினைத்தாலே உடல் முழுவதும் விரவிக் கிடக்கும் முடிகள் விறைத்துக் கொள்கின்றன”

என்ற கதையின் இறுதி வரிகள் வாசகனைப் புதிய தளத்திற்கு கொண்டு செல்கிறது. இங்கு ஆசிரியரின் குறுக்கீடு இருப்பதாகவே இல்லை. ஆனால், வாசகனுக்கு வாழ்க்கையைப் பற்றிய புதிய கோணத்தையும் உணர்வையும் ஆசிரியர் கொடுக்கத் தவறவில்லை.

முடிவுரை

தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதி தொடங்கி மலேசியாவில் ஒரு புதிய செல்நெறிகளைக் காண முடிகிறது. சண்முகசிவாவின் நுழைவும், ரெ.கார்த்திகேசு, சை.பீர்முகமது. சாமிமூர்த்தி, அருசு. ஜீவானந்தன், அன்புச்செல்வன் போன்றோரின் உக்கிரமான மறுபிரவேசமும் எழுத்துப் போக்கிலே புதிய வரவுகளைக் கொணர்ந்தன. இவர்கள் தமிழகத்தில் அறிமுகமான காத்திரமான எழுத்துகளைத் தங்களுடைய வாசிப்புகளுக்குக் கொண்டு வந்தனர். அத்துடன் நில்லாமல், ‘அகம்’ என்ற ஒரு ஒன்று கூடல் நிகழ்வினை ‘மயில்’ இதழின் ஆசிரியர் திரு. சோதிநாதன் ஆதரவோடு நடத்தி புதிய இலக்கியச் சிந்தனைப் பகிர்வுகளைச் செய்யலாயினர். பின்னர் ‘முகில்’ புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனத்தை நிறுவி பத்திரிகைகளில் வராத நூல்படிவங்களை வெளியிடலாயினர். இந்த நடவடிக்கைகள் யாவும் இன்று பலன் தரத் தொடங்கி விட்டன என்பதை அறிய முடிகிறது. ஒரு புதிய இளையோர்படை புதிய உத்திகளுடன் படைப்புகளைப் படைக்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

துணை நூல்கள்:

இளஞ்செல்வன் எம்.ஏ.(1978) முச்சந்தி மலர்கள். சுங்கைப்பட்டாணி: சிவா எழில் பிரசுரம்.

இரா. தண்டாயுதம் (1983). தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம். சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

இரா.தண்டாயுதம். (1981). மலேசியத் தமிழ்நாட்டுப்பாடல்களில் தோட்டப்புறச் சமுதாயம், ஐந்தாம் உலகத் தமிழ்

மாநாட்டுக் கருத்தரங்க ஆய்வுக் கட்டுரைகள். Vol 3, சென்னை: IATR.

கிருஷ்ணன் மணியம். (1993). தமிழ்-மலாய் சிறுகதைகள் ஒப்பாய்வு. கோலாலம்பூர்: தேசிய மொழி வளர்ப்பு

நிறுவனம்.

- கோவிந்தசாமி,பி. (1999). *ஒரு விடியல்*. சென்னை: அன்றில் பதிப்பகம்.
- சண்முகசிவா. (1999). *வீடும் விழுதுகளும்*. கோலாலம்பூர்; செம்பருத்தி வெளியீடு.
- நோர்த் பிராய் (North Fry). (1986). *இலக்கியத்தில் பிம்பங்கள்: இருபதாம் நூற்றாண்டு திறனாய்வு*. லண்டன்: லோங்மென் வெளியீடு.
- பீர் முகமது சை.(தொகுப்பு). (1999). *வேரும் வாழ்வும்*. சென்னை: மித்ரா வெளியீடு.
- மகேசுவரி.ந.(2003). *மகேசுவரியின் சிறுகதைகள்*. கிள்ளான்: மலேசியதமிழ்ப்பண்பாட்டு இயக்கம் வெளியீடு.
- மகேசுவரி. ந. (2010). *நினைவுகளைச் சுமந்தபடி*. கோலாலம்பூர்: விசால் பிரிண்ட்.
- ஜீவானந்தன். அரு.சு. (1994). *ஜீவானந்தன் கதைகள்*. கோலாலம்பூர்: உமா பதிப்பகம்.
- முருகு. சுப்ரமணியம். (1974). *பவுன் பரிசு கதைகள்*. கோலாலம்பூர்: தமிழ் நேசன் அச்சகம்.
- வேலுசாமி.சி. (1974). *பரிசு*. கோலாலம்பூர்: மலேசிய எழுத்தாளர் சங்கம்.
- அருணாசலம்.பூ. (1988). *கும்பிட்ட கரங்கள்*. கோலாலம்பூர்: கே. எம் அச்சகம்.
- ஆதி. குமணன். (1999). *சமுதாயக் கதைகள்*. கோலாலம்பூர்: மலேசிய எழுத்தாளர் சங்கம்.
- செல்வராஜ். வீ. (1990). *மலேசிய இலக்கியம் 1988*. கோலாலம்பூர்: மோனோ அச்சகம்.
- நாகப்பன். ஆ. (2007). *தேடல்*. கோலாலம்பூர்: சிவா எண்டபிரைஸ்.
- கீழாம்பூர் சங்கர சுப்ரமணியன். (2003). *மலேசியச் சிறுகதைகள்*. சென்னை: பார்வதி வெளியீடு.
- இளஞ்செல்வன். எம்.ஏ. (1999). *இளஞ்செல்வன் சிறுகதைகள்*. சென்னை: மித்ரா வெளியீடு.
- கோமகள். (2003). *கயல் விழி*. கோலாலம்பூர்: கோமகள் பதிப்பகம்.
- பேரவைக் கதைகள் 18, 22, 26 – தமிழ்ப் பேரவை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகம், வல்லினம் மாத இதழ்.

REACT செயல்முறையில் தொடக்கநிலை மாணவர்களுக்குக் கட்டுரை எழுதப் பயிற்றல்

மணியரசன் முனியாண்டி

Tuanku Bainun Teacher Training Institute, Bukit Mertajam, Penang, Malaysia
துவான்கு பைனுன் ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனம், புக்கிட் மெர்தாஜாம், பினாங்கு, மலேசியா
maniyarasan@ipgktb.edu.my

Abstract:

REACT approach can be considered as one of the Cooperative Learning strategies under Group Investigation or group roles. REACT is an acronym for Relating, Experiencing, Applying, Cooperating, and Transferring. This can be referred as the participation of students in group style of learning. The procedure for implementing REACT approach through cooperative learning in writing story-based essays is as follows: Step 1: Organize students into groups.. Set up a group of 4 to 6 students to write a narrative essay. Step 2: Students can relate concepts that will be learned to their existing knowledge. (Relating). Students will associate the knowledge they have acquired with a given image, series, or title of story, storyline, storyteller, placeholder, timeline, characters, characteristics, language, etc. Step 3: Students are having discussions with a group of friends about a topic the teacher has to come up with a new idea. (Experiencing). The new topic will be discussed in four small topics such as beginning, peak, end and lesson based on the topic given by the author or series. Step 4: Students have come up with new ideas through the reflection of existing knowledge gained from everyday life experiences. (Applying). Students will begin writing, based on what they had seen, listened, and realized throughout their daily lives activities. This includes the beginning, the end and the lesson of the story. Then, the students will construct the sentences for the storybook. Step 5: Students engage in group discussions to ensure new ideas are born. (Cooperating). While constructing 20 complete sentences for a storyline, students will implement language arts and verbal linguistics. Step 6: Student demonstrates the ability of the student to write the idea in a sentence form. (Transferring). Students will construct 5 sentences per paragraph individually by inserting beginning, peak, end and lesson to create a storyline.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

குழு விசாரணை அல்லது குழு பாத்திரங்களின் கீழ் கூட்டுறவு கற்றல் உத்திகளில் ஒன்றாக REACT அணுகுமுறை கருதப்படுகிறது. REACT என்பது தொடர்பு, அனுபவம், விண்ணப்பித்தல், ஒத்துழைத்தல் மற்றும் இடமாற்றம் ஆகியவற்றின் சுருக்கமாகும். குழு கற்றல் பாணியில் மாணவர்களின் பங்கேற்பு என இதைக் குறிப்பிடலாம். கதை அடிப்படையிலான கட்டுரைகளை எழுதுவதில் கூட்டுறவு கற்றல் மூலம் REACT அணுகுமுறையை செயல்படுத்துவதற்கான நடைமுறை பின்வருமாறு அமைகின்றது: படி 1: மாணவர்களை குழுக்களாக ஒழுங்கமைக்கவும் .. ஒரு கதை கட்டுரை எழுத 4 முதல் 6 மாணவர்கள் கொண்ட குழுவை அமைக்கவும். படி 2: மாணவர்கள் தங்களின் தற்போதைய அறிவுக்கு கற்றுக்கொள்ளும் கருத்துக்களை தொடர்புபடுத்தலாம். (தொடர்பானது). கொடுக்கப்பட்ட படம், தொடர், அல்லது கதை, கதைக்களம், கதைசொல்லி, ஒதுக்கிட, காலவரிசை, கதாபாத்திரங்கள், பண்புகள், மொழி போன்ற தலைப்புகளுடன் மாணவர்கள் பெற்ற அறிவை இணைப்பார்கள். படி 3: மாணவர்கள் ஒரு நண்பர் குழுவுடன் கலந்துரையாடுகிறார்கள் தலைப்பு ஆசிரியர் ஒரு புதிய யோசனையுடன் வர வேண்டும். (அனுபவம்). புதிய தலைப்பு ஆசிரியர் அல்லது தொடர் வழங்கிய தலைப்பின் அடிப்படையில் ஆரம்பம், உச்சம், முடிவு மற்றும் பாடம் போன்ற நான்கு சிறிய தலைப்புகளில் விவாதிக்கப்படும். படி 4: அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட அறிவின் பிரதிபலிப்பின் மூலம் மாணவர்கள் புதிய யோசனைகளைக் கொண்டு வந்துள்ளனர். (விண்ணப்பிக்கிறது). மாணவர்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கை நடவடிக்கைகள் முழுவதும் அவர்கள் பார்த்த, கேட்ட, உணர்ந்ததை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதத் தொடங்குவார்கள். கதையின் ஆரம்பம், முடிவு மற்றும் பாடம் இதில் அடங்கும். பின்னர், மாணவர்கள் கதைப்புத்தகத்திற்கான வாக்கியங்களை உருவாக்குவார்கள். படி 5: புதிய யோசனைகள் பிறப்பதை உறுதி செய்வதற்காக மாணவர்கள் குழு விவாதங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். (ஒத்துழைத்தல்). ஒரு கதைக்களத்திற்கு 20 முழுமையான வாக்கியங்களை உருவாக்கும் போது, மாணவர்கள் மொழி கலைகள் மற்றும் வாய்மொழி மொழியியலை செயல்படுத்துவார்கள். படி 6: யோசனையை ஒரு வாக்கிய வடிவில் எழுத மாணவர் திறனை மாணவர் நிரூபிக்கிறார். (இடமாற்றம்). ஒரு கதைக்களத்தை உருவாக்க ஆரம்பம், உச்சம், முடிவு மற்றும் பாடம் ஆகியவற்றைச் செருகுவதன் மூலம் மாணவர்கள் ஒரு பத்திக்கு 5 வாக்கியங்களை தனித்தனியாக உருவாக்குவார்கள்.

திறவுச் சொற்கள்: REACT கட்டுரைநெறிகள், கட்டுரைப் படைப்புலகம், தமிழ்க்கல்வி, புதுமைத்துவம்

Keywords: REACT REACT Essays, Essay Creativity, Tamil Education, Innovation

முன்னுரை

மனிதனுக்குள் புதைதிருக்கும் சிந்தனைச் சக்திதான் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளப் பேருதவி செய்கின்றது. சிந்தனையில் புதைந்து இருப்பவையே எண்ணங்களாக மாறி, பின்னர் செயல்களாக உருப் பெறுகின்றன. எனவே, கட்டுரை எழுதுவதற்குமுன் மாணவர்களின் மனத்தில் கட்டுரை அமைவதற்கு அடிப்படையாகவுள்ள மொழி நிற்க வேண்டும். அம்மொழியானது மாணவர்கள் மனத்தில் சொற்றொடர் வடிவாகவோ, வாக்கிய உருவாகவோ, கருத்துக்குவியலாகவோ இருக்கும். மனத்தில் தேக்கி வைத்தவற்றை அவசியம் ஏற்படும்போது பயன்படுத்துவதே பயனீட்டுமுறை (application) எனப்படும். கட்டுரை எழுதும்போதுதான் மொழியாற்றலை மாணவர்கள் வெளியே கொண்டு வருகிறார்கள். ஆக்கத்திறன்மிக்க அந்த மொழி ஆற்றலை மாணவர்களுக்குப் புகுத்த வேண்டியது கட்டுரை கற்பிக்கும் ஆசிரியரின் தலையாய பணியாகும். தெரிந்தவற்றிலிருந்து தெரியாதவற்றிற்குச் செல்லுதலும் எளிமையிலிருந்து கடினமானவற்றிற்குச் செல்லுதலும் கட்டுரை பயிற்றும ஆசிரியர் கருத்தில் கொள்ளவேண்டிய இருவேறு அணுகுமுறைகளாகும். மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் கட்டுரைத் தலைப்புகள் மாணவர்களின் அறிவுஎல்லைக்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். ஆசிரியர் விளக்கும் கருத்துகள் மாணவர் மனத்தில் உடனே பதிய வேண்டுமெனின் அவற்றைப் புரியும் வகையிலும் எளிய முறையிலும் புகுத்த வேண்டும். கருத்துகளை இனிய கதைவடிவாகவும் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாகவும் வழங்கலாம். அவ்வாறு நிகழ்த்தினால்தான் மாணவர்கள் கருத்துகளை நன்கு உள்வாங்குவர். ஆசிரியர் ஒருவர் தான் கற்றுக்கொடுக்கும் எல்லாவற்றையும் மாணவர்கள் தம் மனத்தில் உள்வாங்கி வாழ்வில் அவற்றை நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்ற கட்டாயத்தினைப் பிறப்பிக்கக் கூடாது. அறிவுவளர்ச்சிக்காகத்தான் நாம் கல்வி கற்கிறோம் என்பது மறக்க முடியாத உண்மைதான். என்றாலும், நினைவுத் திறனே இல்லாமல் நினைவில் வேண்டியவற்றை நிறுத்தாமல் இருந்தால் ஒரு மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள முடியாது. எனவே, கட்டுரை எழுதத் தேவையான கருத்துகள் மாணவர்கள் மனத்தில் நிறுத்தப்படவேண்டிய முயற்சிகளை ஆசிரியர் எடுத்தே ஆக வேண்டும். அப்போதுதான் மாணவர்கள் அவர்களின் சிறப்பான மொழிவளத்தைக் கொண்டு கட்டுரை எழுதுவார்கள். மாணவர்களை ஊக்குவித்து, கட்டுரை எழுதப் பணிப்பது எளிதான செயல் அல்ல. இருப்பினும், போதுமான கருத்துகள் பெற்று முழுமையான கட்டுரை எழுதுவதற்கு மாணவர்களை ஆசிரியர் ஊக்கப்படுத்தவேண்டும். அதற்குமுன், கட்டுரை எழுதும் செயல் மிகவும் எளிதானது என்ற நம்பிக்கையை மாணவர் மனத்தில் விதைக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களின் அரிய முயற்சியும், வழிகாட்டலும் சிறப்பான கட்டுரையினைப் படைக்கத் துணைபுரியும். வகுப்புமுறையில் மாணவர்களோடு கலந்துரையாடி, கட்டுரைக்கான கருத்துகளை அடையாளங்கண்டு பட்டியலிடுவது பழைய முறையாகும். மாணவர்களே குழுமுறையில் சுயமாக இயங்கிக் கட்டுரையினை எழுதுவது இக்கால முறையாகும். அவற்றுள் 'ரிஎக்ட்' (REACT) செயல்முறை முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகின்றது. இச்செயல்முறையின்கீழ் மாணவர்கள் செயல்பட்டால் கட்டுரை எழுதவைக்கும் முயற்சி நன்கு பலனளிக்கும் என்று நம்பலாம்.

பயிற்றும் வழிமுறைகள்:

கதை வடிவிலான கட்டுரைகள் தமிழ்மொழிக்கான தேர்வுத்தாட்களில் இடம்பெற்றிருப்பதை நாம் அறிவோம். மொழியில் உள்ள அழகியலை வெளிப்படுத்த கதைவடிவக் கட்டுரைகள் மிக உதவுின்றன. கதைகளில் வெளிப்படும் வருணனைகள் மாணவர்களை ஈர்ப்பதோடு அவர்களின் சிந்தனைக்குத் தீனியாகவும் அமைகின்றன. மாணவர் இன்புற்று எழுதிய அதேவகையிலான இன்பத்தை வாசகனாக உருமாறும் ஆசிரியரும் கிடைக்கப் பெறுகிறார். கதையினில் உள்ள முருகுணர்ச்சிகள் இலக்கிய இன்பத்தை ஊட்டும். கதை என்பது சம்பவங்களின் கோர்வையாக இருப்பதால் அதன் உள்ளடக்கத்தினை மனத்தில் நிலைப்படுத்தி விரைவில் எழுதிவிடுவார்கள். உரைநடையாக உள்ள இதரவகை பனுவல்களைக் காட்டிலும் கதைவடிவில் உள்ள பனுவல்கள் மாணவர்களின் மனத்தில் எளிதில் பதிந்து விடுகின்றன. இதுவே, கதைவடிவிலான கட்டுரையினைப் படைக்க மாணவர்களுக்கு உந்துதலாகவும் அமைந்துவிடுகின்றது. கோர்வையாக எழுதவோ பேசவோ கதை இலக்கியமே அவர்களுக்கு மிகவும் துணைபுரிகின்றது. கதையின்பால் உள்ள ஈர்ப்பினால், மாணவரிடையே வாசிக்கும் பழக்கம் ஏற்படும். வாசிப்புப்பழக்கம் தொடர்ந்து நிகழ்த்தப்படுவதால் அவர்களிடையே சரளமான வாசிப்பும் பேச்சும் தோன்ற வாய்ப்பு உண்டு.

ஆசிரியர்கள் தெரிவுசெய்து போதிக்கவிருக்கும் கதைகள் தொன்மம், பின்னோக்கு உத்தி போன்ற கூறுகள் இன்றி எளிதில் புரியக்கூடியதாக இருப்பது நலம். கற்பனை உலகில் சஞ்சாரமிடத் தூண்டும் கதைகளையும், மாணவர்களை அச்சமுட்டும் கதைகளையும் ஏரணமற்ற கதைகளையும் தவிர்க்கவேண்டும். சிறார் கொடுமை, பாலியல் கொடுமைகள், அடிமைத்தனம், போதைப்பொருள் உட்கொள்ளல், கடத்தல், கொடுமைகள்,

கயமைகள் போன்ற உளவியல் ரீதியில் பாதிப்பு ஏற்படுத்தும் கதைகளையும் தவிர்க்க வேண்டும். கற்றல் தரத்திற்கும் மாணவரின் தரத்திற்கும் ஏற்ற கதைகளைத் தெரிவுசெய்வதில் ஆசிரியர் மிகுந்த கவனம் செலுத்துவது அவசியம் ஆகும். அடிப்படையில் கதைகற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்குக் கதைகளைப் படிக்கும் ஆர்வம் இருந்தால்தான், சிறப்பான கதாசிரியர்களை அடையாளங்கண்டு அவர்களின் சிறுகதைகளைத் தெரிவுசெய்து வழங்க முடியும்.

கதை வடிவிலான கட்டுரையைப் பயிற்றுவிக்கவேண்டும் என்றால், அப்பாடத்தை நடத்தும் ஆசிரியர் சிறந்ததொரு கதை சொல்லியாக இருப்பது மிக அவசியம். குரல் ஏற்ற தாழ்வு, தக்கதோர் ஒலி அமைப்பு, போன்றவற்றால் அந்தக் கற்பித்தலை மேற்கொள்ளலாம். கதையில் புணையப்பட வேண்டிய கதாப்பாத்திரங்களுக்கு ஏற்றவாறு பாகமேற்று நடிக்க மாணவர்களைப் பணிக்கலாம். மாணவர்கள் நடித்த அக்கதையைக் காணொலி வடிவில் பதிவுசெய்து வகுப்பில் காணச் செய்யலாம். சிறுகதையில் உலாவரும் கதைமாந்தரைப்போல் வேடமணிந்து ஆசிரியரே கதையை வழிநடத்தியும் செல்லலாம். மாணவர்களுக்கும் அவர்கள் அன்றைய தினம் கற்பிக்கவிருக்கும் பாடத்திற்கும் நேரடித் தொடர்பை ஏற்படுத்துவதில் ஆசிரியர் முதன்மைப் பங்கு ஆற்ற வேண்டும். கற்பிக்கும் கதையை நாடகவடிவில் நடித்துகாட்டச் செய்தல் சிறப்புடையது. இது மாணவர்களின் மனதில் சிறுகதையை ஆழமாகப் பதிவுசெய்யும் வல்லமை கொண்ட உத்தியாகும். கற்பிக்கும் சிறுகதை தொடர்பாகச் சொற்பொழிவு ஆற்றவும் செய்யலாம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் கதைப்பாடத்தை முடித்தபின் சிறுசிறு வினாக்களை எழுப்பி மாணவர்களின் அறிதிறனைக் கண்டறியலாம் (சுஜிமான், 1988).

செயல்முறை

'மாணவர்கள் எழுத்துப்பிழைகள் இன்றி இலக்கண அமைதியுடன் நல்ல கையெழுத்தில் எழுதுவர்' என்ற கற்றல் தரமும், 'சிந்தனைத் திறன்களைப் பயன்படுத்தித் தங்களுடைய எண்ணங்களையும் கருத்துகளையும் கற்பனை வளத்துடன் படைப்பர்' என்ற கற்றல் தரமும் தொடக்கநிலைத் தமிழ்ப்பளிகளுக்கான கலைத்திட்டத்தினில் இடம்பெற்றிருப்பதை நாம் அறிவோம். கட்டுரை வரைவது தனி ஒரு கலை. மனத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களை எழுத்துகளாக மாற்றி, அவற்றைக் கதைவடிவிலோ, கட்டுரைவடிவிலோ பதிக்கத் தெரிந்த மாணவன் கற்றலிலும் வாழ்விலும் வெற்றிபெற்ற ஒருவனாகக் கருதப்படுகிறான். கருத்துக் கட்டுரைகளையோ கதை கட்டுரைகளையோ மாணவர்கள் எழுதச் சிரமம் அடைவதை ஆசிரியர்களாகிய நம்மால் அறியமுடிகின்றது. கட்டுரை கற்பிக்கும் அணுகுமுறைகளில் இன்றளவில் முதன்மையானவையாக இருப்பவை விளக்கமுறையே ஆகும். ஒரு சிலரே பட்டறைமுறை, பதிவுநாடா முறை, இடுபணிமுறை, பனுவல் வாசிப்புமுறை, கருத்தரங்கு முறை, வினா முறை, உரை நிகழ்த்தும் முறை, நாடக முறை, குழு முறை போன்ற கற்பித்தல் முறைகளை வகுப்பினில் கையாளுகின்றனர் (தீயூ, 1991). கதை கற்பித்தலில் ஆய்வுச் சிந்தனையும் ஆக்கச் சிந்தனையும் இருப்பது அவசியம் ஆகும் (ஸ்வார்ஸ் & போர்க்ஸ், 1994). தனிப்படம் அல்லது தொடர் படங்களைக் கொண்டு கதை எழுதும் கற்றல் தரம் கலைத்திட்டத்தில் உள்ளதை நாம் அறிவோம். அவ்வாறான கதை கட்டுரை எழுதுவதைப் பயிற்ற 'ரிகெட்' (REACT) என்ற 'துலங்கல்' செயல்முறையைப் பயன்படுத்தலாம்.

இதில் R என்பது Relating என்ற பொருளையும், E என்பது Experiencing என்ற பொருளையும், A என்பது Applying என்ற பொருளையும், C என்பது Cooperating என்ற பொருளையும், T என்பது Transferring என்ற பொருளையும் உணர்த்துகின்றது. Relating என்ற செயல்பாட்டின்வழி மாணவர்களின் சிந்தையில் உள்ள முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்துதல் என்றும், Experiencing என்ற செயல்பாட்டின்வழி மாணவர்கள் புதிய அனுபவத்தினையும் அறிவையும் பெறுதல் என்றும், Applying என்ற செயல்பாட்டின்வழி கற்ற அறிவைப் பயன்பாட்டு நிலைக்குக் கொண்டு செல்லுதல் என்றும் Cooperating என்ற செயல்பாட்டின்வழி குழுமுறையில் மாணவர்கள் கலந்துரையாடிச் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காணுதல் என்றும் Transferring என்ற செயல்பாட்டின்வழி மாணவர்கள் தாம் கற்ற அறிவினை மையமாகக் கொண்டு புதிதான ஒன்றை உருவாக்குவர் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

அமலாக்க முறைமை

அ) முந்தைய அறிவோடு தொடர்பு படுத்துதல் (Relating)

இந்த Relating என்ற செயல்பாட்டின்வழி கதை தொடர்பான கருத்துகளை மாணவர்கள் தம் சிந்தையில் உள்ள முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்துவர் என்ற பொருளைக் கொள்ளலாம். மாணவர்கள் விளையாடும்பொழுதோ, உண்ணும்பொழுதோ, பள்ளி மற்றும் வீட்டுச் சுற்றுப்புறங்களில் நடமாடும்பொழுதோ பல்வித அறிவினைப் பெற்றவர்கள் ஆகின்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் பெற்றிருக்கும் அனுபவங்களை அன்றைய கதைப்பாடத்தோடு தொடர்புபடுத்த ஆசிரியர் தூண்ட வேண்டும். இதனைக் கட்டுவியம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கட்டுவியம் என்பது மாணவர்கள் தம் முன்னறிவையும் அனுபவத்தினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தங்களின் சிந்தனை அல்லது கருத்துக்கோடலை உருவாக்குவர். தகவல்களையும் முன்னறிவையும் கொண்டு மாணவர்கள் புதிய சிந்தனையைப் பெறுவர். முதல் கட்டமாக, கொடுக்கப்பட்ட தனிப்படம், தொடர்படம் அல்லது தலைப்பிற்கேற்ற

கதையோட்டம், கதைக்களம், கதைமாந்தர்கள், இடப்பின்னணி, காலப்பின்னணி, கதையில் இணைக்கவேண்டிய செய்யுள், மொழியணிகள் போன்றனவற்றை மாணவர்கள் தாம் பெற்ற முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்துவர்.

ஆ) முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெறல்
Experiencing என்ற செயல்பாட்டினை முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி மாணவர்கள் புதிய அனுபவம் பெறல் என்று பொருள் கொள்ளலாம். மாணவர்கள் தாம் பெற்ற புதிய அறிவு, திறன், பண்பு ஆகியனவற்றை அனுபவங்களாகப் பெற்று, அடுத்த கட்டத்திற்குச் செல்லும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. பல்வேறு துறைச்சார்ந்த நடப்பு விவகாரங்கள், வாழ்க்கை நடைமுறைகள் ஆகியவற்றோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய கட்டுரைகளை வழங்குவதால் மாணவர்களின் எழுதும் ஆர்வம் கூடும் வாய்ப்பு உண்டாகின்றது. 'முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெறல்' என்ற முதல் சுற்றில் மாணவர்களுக்குத் தனிப்படம், தொடர்புபட்டம் அல்லது தலைப்புக் கொடுக்கப்படவேண்டும். மாணவர்கள் தாம் எழுதவிருக்கும் கதைக்கு ஏற்ற கதையோட்டம், கதைக்களம், கதைமாந்தர்கள், இடப்பின்னணி, காலப்பின்னணி மற்றும் கதையில் இணைக்க வேண்டிய செய்யுள், மொழியணிகள் போன்றனவற்றை முந்தைய நாட்களில் கற்ற அறிவோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கத் தூண்டவேண்டும். குழுவிடில் மாணவர்கள் அவை தொடர்பாகக் கலந்துரையாடுவர்.

இ) முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெற்றவற்றைச் செயல்முறைப் படுத்துதல்.
Applying என்ற செயல்பாட்டினை முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெற்றவற்றைச் செயல்முறைப்படுத்துதல் என்று பொருள் கொள்ளலாம். ஆய்வு செய்தல், விசாரணை செய்தல், தரவுகளைச் சேகரித்தல், முடிவெடுத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளை இதன்வழி செயல்படுத்தலாம். 'முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெற்றவற்றைச் செயல்முறைப் படுத்துதல்' என்ற இரண்டாம் சுற்றில், மாணவர்கள் தம் அன்றாட வாழ்க்கையில் பார்த்து, கேட்டு, உணர்ந்து அறிந்த பட்டறினைப் பயன்படுத்தத் தொடங்குவர். கதைத்தொடக்கம், கதையின் உச்சம், கதையின் முடிவு, கதை உணர்த்தும் படிப்பினை ஆகியனவற்றுள் தம் அனுபவத்தைப் புகுத்தும் வாய்ப்பினைப் பெறுவர். கதைக்கட்டுரைக்கான வாக்கியங்களையும் கட்டமைப்பர்.

ஈ) முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெற்றவற்றைச் செயல்முறைப்படுத்தும் வகையில் கலந்துரையாடுதல்.

Cooperation என்ற மூன்றாம் சுற்றின்வழி, மாணவர்கள் தமது சிந்தையில் உள்ள முந்தைய அறிவோடு புதிய தலைப்பினைத் தொடர்புபடுத்துவர். அவ்வாறான செயலை நிகழ்த்தும்போது அவர்கள் புதிய அனுபவம் பெற்றவர்கள் ஆகின்றனர். கூட்டுமுயற்சியில் இறங்கியிருப்பதால் கதைக்கட்டுரை எழுதுவதில் உள்ள சிக்கல்களைக் அவர்கள் கடக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. இந்த மூன்றாம் சுற்றில், குழுமுறையில் தொடக்கம், உச்சம், முடிவு, படிப்பினை என்ற சிறுதலைப்புகளில் 20 வாக்கியங்களை இணைந்து உருவாக்குவர். ஒவ்வொரு சிறுதலைப்பிற்கும் 5 வாக்கியங்கள் உருவாக்கி, அவற்றில் ஏற்ற வருணனைகள், செய்யுள் மொழியணி போன்றவற்றை இணைப்பர்.

உ) முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெற்றவற்றைச் செயல்முறைப்படுத்தும் வகையில் கலந்துரையாடி வினைமாற்றம் செய்தல்.

Transferring என்ற செயல்பாட்டினை முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெற்றவற்றைச் செயல்முறைப்படுத்தும் வகையில் கலந்துரையாடி வினை மாற்றம் செய்தல் என்று பொருள் கொள்ளலாம். நான்கு செயல்முறைகளின்வழி பெற்ற போதிய தகவல்களைக் கொண்டு முழுமையான கதை கட்டுரையை எழுதும் ஆற்றலைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். ஆசிரியர் மேற்பார்வையாளர்களாக மட்டும் செயல்படுவார்கள். 'முந்தைய அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி புதிய அனுபவம் பெற்றவற்றைச் செயல்முறைப்படுத்தும் வகையில் கலந்துரையாடி வினைமாற்றம் செய்தல்' என்ற நான்காம் சுற்றில் தனியாள் முறையில் பத்திக்கு 5 வாக்கியங்கள் என்ற அமைப்பில், தொடக்கம், உச்சம், முடிவு, படிப்பினை ஆகிய நான்கு பத்திகளில் அமைந்த கதைக்கட்டுரையினை எழுதி முடிப்பர்.

முடிவுரை

கதைகள் வாசித்து மகிழ மட்டும் பயன்பட்ட காலம் மறைந்து, தமிழ், ஆங்கில, மலாய், சீன மொழிகளுக்கான பாடப் புத்தகங்களிலும் தேர்வுத்தாட்களிலும் அவை இடம்பெற்று விட்டன. மாணவர் சமுதாயத்தினரிடையே இலக்கியச் சுவையினை ஊட்டும் வகையில் தொடக்கப்பள்ளி, இடைநிலைப் பள்ளிகளுக்கான தமிழ்க்கல்விக் கலைத்திட்டங்களிலும் கதை கூறுதல், கதை எழுதுதல் போன்ற கற்றல் தரங்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. சிறுகதைத் திறனாய்வு, கதைக்கரு, கதைமாந்தர், கதைக்களம் போன்ற கேள்விகள் இடைநிலைப்

பள்ளிகளுக்கான பி.தி.3 (PT3) என்ற மதிப்பீட்டிலும், எஸ்.பி.எம் எனப்படும் மலேசிய கல்விச்சான்றிதழ் (SPM) தேர்விலும், எஸ்.டி.பி.எம் (STPM) ஆகிய தமிழ் மற்றும் தமிழ் இலக்கியத் தேர்வுத்தாட்களிலும் கேட்கப்படுகின்றன. கதை, காட்சி, சம்பவங்கள், ஒழுக்கம் நிறைந்த கதை மாந்தர், சமுதாயநெறி ஆகியவை சிறப்புக் கூறுகள் பொருந்திய ஒரு கதையை ஆசிரியர் வகுப்பில் கற்பிக்கும்போது, மாணவரின் எண்ணம் சீர்பெற வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. கதையை அவர்கள் வாசித்துக்கொண்டு இருக்கும்போதே, அடுத்தக் கட்டப் போராட்டம் எதுவாக இருக்கும் என்ற நெருடல் உண்டாகும். அவ்வாறான நெருடல் அவர்களின் சிந்தனை ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்ள வாய்ப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

எனவே, REACT செயல்முறையின்வழி கதைகளைக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் ஆசிரியருக்கு வளர வேண்டும். கதைகளின்வழி மாணவர்கள் அவர்கள் சார்ந்த சமுதாயம் மற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்களை அறிந்துணரும் வாய்ப்பினைப் பெறுகின்றார்கள் (லாலார்,1993). கதை கற்பித்தலின்வழி, மாணவர்கள் இலக்கியத்தைத் திறனாய்வு மேற்கொள்ளவும் அவற்றுள் விரவிக்கிடக்கும் கூறுகளை உய்த்துணரவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. கதைகளை வாசிப்பதன்வழி பல்வேறு எழுத்தாளர்களின் நடையியலையும் மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். அதற்கு REACT செயல்முறை மிகவும் உறுதுணையாக இருக்கும் என்று நம்பலாம். கதைகள் மாணவர்களைக் கவரும். கதைப்பாடத்தின் வழியாக ஆசிரியர் ஒரு கருத்தினையோ அல்லது பொருளினையோ உணர்த்தினால் அவை எடுத்த முயற்சி எளிதாக முடியும். மாணவரின் மனமும் கற்பனையும் ஒன்றுபட்டு இருக்கும் வேளையில் பாடம் நடத்தினால் அது வெற்றிகரமான பாடமாக அமையும். சிறுகதை படிக்கும் மாணவரின் மனம், செவி, அறிவு ஆகியன திறந்து இருக்கும். சிறுகதையினில் இழையோடும் யதார்த்தங்கள் மாணவரின் மனத்தை வளர்ச்சி அடையச் செய்யும் வல்லமை கொண்டது. பள்ளியில் உள்ள நவீனமான கற்றல் கற்பித்தல் சாதனங்களையோ அல்லது மிகநேரத்தியான பாடத் திட்டத்தினாலோ கற்றல் நிறைவேறுவதில்லை. மாறாக ஆசிரியரின் தனித்தன்மையே முதன்மைப் பங்கு ஆற்றுகின்றது. பல்வகையில் வியாபித்து இருக்கும் கற்பித்தல் துணைப்பொருட்களை ஆசிரியர்கள் அடையாளம் காண வேண்டும். சிறுகதை என்பது வாழ்வியல் பெட்டகம். வாழ்நாள் கல்விக்கு வித்திடும் கற்பித்தல் துணைப்பொருள். அதனை முறையாகத் தெரிவு செய்து பாங்குடன் கற்பித்தால் ஆசிரியரின் பாட நோக்கம் நிறைவடையும். நாடு விரும்பும் முழுமையான மனிதனை உருவாக்கும். தேசியக் கல்வித் தத்துவம் முழுமை அடையும்.

மேற்கோள்கள்

- Ahmed, A. H. (2010). Students' problems with cohesion and coherence in EFL essay writing in Egypt: Different perspectives. *Literacy Information and Computer Education Journal (LICEJ)*, 1(4), 211-221.
- Gregg, N., Coleman, C., Davis, M., & Chalk, J. C. (2007). Timed essay writing: Implications for high-stakes tests. *Journal of Learning Disabilities*, 40(4), 306-318.
- Hounsell, D. (1997). Contrasting conceptions of essay-writing. *The experience of learning*, 2, 106-125.
- Lazar, Gilian. (1997). *Literature And Language Teaching*. Cambridge: CUP Sujiman, Panuti Hadimurti
- Mohamad. (1998). *Memahami Cerita Rekaan*. Jakarta: Pustaka Jaya.
- Norton, L. S. (1990). Essay-writing: what really counts?. *Higher Education*, 20(4), 411-442.
- Orwell, Charles Dickens Essay By George, et al. (1946). *Critical Essay*.
- Prosser, M., & Webb, C. (1994). Relating the process of undergraduate essay writing to the finished product. *Studies in Higher Education*, 19(2), 125-138.
- Teeuw, Andries. (1991). *Membaca dan Menilai Sastera: Kumpulan Karangan*. Jakarta: Pustaka Utama
- Thurstun, J., & Christopher, C. (1997). Exploring academic English: A workbook for student essay writing.

Sejarah Perkembangan Novel Tamil Malaysia

Annathurai Murugoiyah & Mohana Dass Ramasamy

Jabatan Pengajian India, Universiti Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia

இந்திய ஆய்வியல் துறை, மலாயாப் பல்கலைக்கழகம், கோலாலம்பூர், மலேசியா
annaduraimurogaiah@yahoo.com / rmohana_dass@um.edu.my

Abstrak

Kesusasteraan novel merupakan satu seni sastera yang estetika dalam warisan tamadun manusia. Dengan itu, pembicaraan terhadap sejarah perkembangan kesusasteraan novel ini tidak hanya dilihat sebagai suatu penulisan sejarah semata-mata, tetapi sebagai satu adunan seni dan sains kemasyarakatan yang unik, satu cara penulisan sejarah yang tersendiri, bukan melihat sejarah secara urutan waktu atau sebab-akibat dari peristiwa, tetapi melihatnya sebagai satu peristiwa kemasyarakatan yang mencerminkan ketepatan sejarah dan kebenaran penciptaan seni. Sejak awal lagi tradisi kesusasteraan novel telah ditegakkan dalam tradisi kesusasteraan Malaysia. Kertas kerja ini mengkaji sejarah permulaan, perkembangan dan pencapaian dikecapi genre ini dalam peredaran masa. Di samping itu, ia juga memberi penelitian khusus kepada isu-isu dibincangkan dalam novel-novel berlatar-belakngkan Malaysia. Secara ringkas, kajian ini memperincikan senarai novel Tamil Malaysia dan isu-isu dibincangkan oleh penulis-penulis novel pada era 70-an, 80-an, 90-an dan 2000-2010.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

நாவல் இலக்கியம் என்பது மனித நாகரிகத்தின் பாரம்பரியத்தில் ஓர் அழகியல் இலக்கியக் கலை. ஆகவே, நாவலின் இலக்கிய வளர்ச்சியின் கலந்துரையாடல் வெறும் வரலாற்று எழுத்தாக மட்டுமல்லாமல், கலை மற்றும் சமூக அறிவியலின் தனித்துவமான கலவையாகவும், வரலாற்றை எழுதும் ஒரு தனித்துவமான வழியாகவும் அமைகிறது. மனித வரலாற்றைக் காலவரிசைப்படிப் பார்க்காமல் காரண-விளைவு நிகழ்வுகள் அடிப்படையில் பார்க்க வழி செய்யும் உன்னத உதுறையாகும்; இருப்பினும், கலை உருவாக்கத்தின் வரலாற்று துல்லியம் மற்றும் உண்மையை பிரதிபலிக்கும் ஒரு சமூக நிகழ்வாக இதைப் பார்க்கவும் வழி செய்கிறது. ஆரம்பத்தில் இருந்தே மலேசிய இலக்கிய மரபில் நாவல்களின் இலக்கிய பாரம்பரியம் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கட்டுரை மலேசிய நாவல் இலக்கிய தொடக்கம், அதன் முன்னேற்றம் மற்றும் சாதனைகளின் வரலாற்றை ஆராய்கிறது. கூடுதலாக, இது மலேசிய பின்னணியுடன் நாவல்களில் விவாதிக்கப்பட்ட பிரச்சினைகள் குறித்த குறிப்பிட்ட ஆராய்ச்சியையும் வழங்குகிறது. சுருக்கமாகக் கூற வேண்டின், இந்த ஆய்வு 70, 80, 90 மற்றும் 2000-2010 ஆகிய காலக்கட்டங்களில் மலேசியத் தமிழ் நாவல்களின் பட்டியல் மற்றும் அவற்றுள் நாவலாசிரியர்கள் விவாதித்த சிக்கல்கள் அகியவற்றையும் விவரித்துச் செல்கின்றது..

திறவுச் சொற்கள்: நாவல் வளர்ச்சி, மலேசிய நாவல் படைப்புலகம், மலேசியத் தமிழர், சமகால வாழ்வியல் சிக்கல்கள்

Kata kunci: Pembangunan Novel, Genre Novel Malaysia, Bahasa Tamil Malaysia, Sosiologi MAsyarakat Tamil India Malaysia

Pengenalan

Penelitian yang tekun dan bersungguh-sungguh terhadap perkembangan serta ciri kesusasteraan Tamil memperlihatkan beberapa isu yang menarik perhatian. Kesusasteraan Tamil dilihat dari sudut perkembangan dan ciri adalah berkait rapat dengan proses kebudayaan masyarakat India itu sendiri. Oleh itu, ia harus dilihat dari perspektifnya yang tersendiri. Kesusasteraan Tamil sebagai bentuk pernyataan yang menjadi pilihan masyarakat India, mempunyai kesan yang besar ke atas kehidupan orang India. Ini sesuai dengan masyarakat India yang mengalami proses peralihan terutama dengan kedatangan Inggeris. Walaupun kesusasteraan novel Tamil muncul selepas kemunculan genre sastera Tamil yang lain seperti sajak, cerpen, dan drama namun kesusasteraan novel Tamil mempunyai populariti dan kedudukan yang istimewa dalam kesusasteraan Tamil pada keseluruhannya (Sababathy, V. 1996, hlm. 1-5).

Kesusasteraan novel merupakan satu seni sastera yang estetika dalam warisan tamadun manusia. Dengan itu, pembicaraan terhadap sejarah perkembangan kesusasteraan novel ini tidak hanya dilihat sebagai suatu penulisan sejarah semata-mata, tetapi sebagai satu adunan seni dan sains kemasyarakatan yang unik, satu cara penulisan sejarah yang tersendiri, bukan melihat sejarah secara urutan waktu atau

sebab-akibat dari peristiwa, tetapi melihatnya sebagai satu peristiwa kemasyarakatan yang mencerminkan ketepatan sejarah dan kebenaran penciptaan seni. Oleh itu, sejarah kesusasteraan bukan cuma penelitian terhadap siapa menulis apa, bila dan kesanya, tetapi juga adalah satu penelitian yang bersungguh-sungguh terhadap hasil kesusasteraan itu sebagai satu bentuk pernyataan serta kesan dan akibatnya ke atas seluruh sejarah perkembangan pemikiran masyarakat Tamil.

Tambahan pula, novel dikatakan suatu wadah untuk mencerminkan gejala yang mengancam masyarakat seperti masalah sosial, ekonomi, agama dan politik. Genre sastera ini juga dikatakan mempunyai kekuatan untuk menggerakkan naluri manusia. Novel pada masa kini berjaya mempengaruhi pemikiran masyarakat dan mempunyai pembaca yang paling ramai dibandingkan dengan genre sastera yang lain. Pendek kata, perkembangan dan populariti novel pada abad ini tidak dapat dinafikan sehingga abad ini dikenali sebagai era novel di kalangan masyarakat dunia (Maniam, K. 1997).

Sebenarnya sebagai satu genre sastera, perkataan novel berasal daripada perkataan *Novellous* dalam bahasa Itali yang membawa makna *perkhhabaran baru* atau *cerita yang pendek*. Novel kemudiannya diperkembangkan oleh kesusasteraan barat sehingga menjadi suatu bidang penulisan yang begitu popular. Dalam bahasa Tamil Novel pada mulanya dikenali sebagai *Navinakam*, *Navinam* dan kemudiannya disebut *Putinam*.

Kamus bahasa Inggeris pula mendefinisikan novel sebagai, *Novel – A fictitious prose narrative dealing with human beings and their actions over a period of time and displaying varieties of human character in relation to life* (Scott, 1967, hlm.197). Ensiklopedia Tamil pula mendefinisikan novel sebagai, *menggambarkan peristiwa-peristiwa yang berlaku ke atas watak-watak dalam kehidupan harian kepada pembaca-pembaca* (Tamil Kalaikalanjyam, 1950, hlm.423).

Kesusasteraan Novel Tamil di Negara India

Kedatangan Inggeris di akhir abad ke-18, melengkapkan rangkaian sejarah pendudukan kuasa barat di India dengan mengubah kehidupan dan pemikiran masyarakat India di negara India. Walau bagaimanapun sumbangan pihak Inggeris dalam menimbulkan pemikiran orang India semasa penjajahan tidak dapat dinafikan. Tetapi yang jelas ialah pendidikan menjadi satu komponen utama dalam melakukan perubahan pemikiran dalam kalangan orang India. Perkembangan pendidikan dan sikap yang diperlihatkan oleh orang India adalah sesuatu yang amat bererti dalam perkembangan intelektual orang India itu sendiri. Dalam masa yang sama, pengenalan alat cetak telah memungkinkan penyebaran bahan bacaan yang luas. Pendidikan Tamil bercorak barat telah dimulakan selepas kedatangan Inggeris di negara India. Tambahan pula, Sekolah Tamil mula didirikan dengan banyaknya meskipun hanya setakat memberikan pendidikan peringkat rendah. Dengan terdirinya sekolah-sekolah itu bererti bertambahnya bilangan masyarakat India yang berpendidikan dan kemudiannya menceburi dalam bidang penulisan.

Novel Tamil yang Pertama di Malaysia

Selain negara India, kesusasteraan Tamil juga telah berkembang di Sri Lanka, Malaysia dan Singapura yang mempunyai bilangan penduduk kaum India yang berketurunan Tamil yang ramai. Negara-negara ini mempunyai perkembangan dan ciri kesusasteraan Tamil yang tersendiri. Perkembangan kesusasteraan Tamil Malaysia mempunyai hubungan yang rapat dengan negara Singapura. Ini kerana Singapura merupakan sebahagian dari Malaysia sehingga tahun 1965, dan kedua-dua negara ini berada di bawah pemerintahan British yang sama. Sehingga Singapura berpisah dari Malaysia pada tahun 1965, tradisi perkembangan kesusasteraan Tamil dan hubungan kesusasteraan di antara kedua-dua buah negara ini adalah sama.

Definisi novel tempatan dalam bab ini adalah novel yang membincangkan tema dan berlatarkan Malaysia serta dihasilkan oleh penulis Tamil Malaysia. Kesusasteraan Tamil di Malaysia hanya muncul dan berkembang pada penghujung abad ke 19. Sebelum itu, puisi yang muncul lebih awal lagi menjadi genre sastera yang pertama dalam kesusasteraan Tamil di Malaysia. Puisi merupakan satu bentuk daripada pengucapan kesusasteraan Tamil yang telah wujud sejak zaman yang silam. Apabila novel Tamil semakin mendapat perhatian dan populariti daripada pembaca sastera, maka novel muncul dan menduduki tangga

teratas dalam kesusasteraan Tamil. Pada masa kini novel mempunyai peminat, pembaca dan pengkritik yang paling ramai berbanding genre sastra yang lain seperti puisi dan drama.

Novel pertama di India telah muncul dalam Bahasa Bengol. Novel berjudul '*Pirataba Mutaliyar Carittiram*' yang dikarang oleh Mayuran Vetanayagam Pillai pada 1876 merupakan novel pertama dalam kesusasteraan Tamil. Novel ini juga dianggap sebagai novel kedua di benua kecil India. Dengan ini, bermulalah satu era baru dalam bidang penulisan kesusasteraan novel Tamil (Dandayutham, 1986).

Sejarah Kemunculan Novel Tamil Malaysia

Pergolakan politik dan perubahan sosial kehidupan masyarakat di Barat pada abad ke-18 menjadi medan dan batu loncatan dalam kemunculan novel. Perjuangan hak asasi golongan demokrasi, penghapusan hak keistimewaan yang dinikmati oleh golongan atasan, kebangkitan kesedaran oleh golongan pertengahan, reformasi dalam masyarakat, pengenalan sistem pendidikan dan pengenalan serta perkembangan mesin cetak merupakan antara faktor yang merintis jalan dalam kemunculan novel. Dalam situasi kesedaran inilah buku yang berjudul, *Pamella* telah dihasilkan oleh Richardson pada tahun 1741 (Sababathy, V.1996, hlm.45-55).

Sehubungan itu, pada penghujung abad ke-18 satu reformasi sosial yang berlaku di India telah memberi implikasi yang mendalam dalam kebangkitan dan perkembangan prosa dalam kesusasteraan Tamil. Pembaharuan dalam pengangkutan khususnya dalam kereta api, pengenalan perkhidmatan pos, kemudahan mesin cetak, pengenalan persuratkhabaran, peluang pendidikan dan kebangkitan golongan pertengahan telah mengakibatkan berlakunya satu reformasi dalam prosa kesusasteraan bahasa-bahasa di India (Maniam, K.1988).

Dalam arus reformasi sosial inilah, golongan yang berpendidikan Inggeris di India mulai sedar tentang kepentingan genre novel yang menjadi semakin popular di Barat. Implikasi daripada perubahan inilah munculnya novel Tamil yang pertama di India yang berjudul, *Piratappa mutaliyār carittiram* yang dikarang oleh Mayuram Vethanayagam Pillai pada tahun 1876.

Pada peringkat awal, Vethanayagam Pillai menamakan hasil karyanya sebagai Prosa Epik. Dalam karya beliau yang berjudul, *Piratappa mutaliyār carittiram* beliau telah menyatakan idea tentang kepentingan Prosa Epik melalui watak *Nanambal*, dan juga menerangkan tentang sebab – musabab kepopularan prosa Epik di Barat (Sababathy, V.1996, hlm.55).

Apa yang jelas ialah wujudnya rasa tanggungjawab dan kesungguhan Vethanayagam Pillai dalam bidang yang diceburinya iaitu penulisan novel. Dalam novelnya beliau telah menggariskan dua objektif, iaitu keseronokan dan memberi tunjuk ajar kepada masyarakat mengenai tahap pendidikan, tahap perkembangan bahasa, tatacara, peraturan hidup dan tingkah laku masyarakat.

Selepas kemunculan novel Tamil pertama pada tahun 1876, novel Tamil kedua telah muncul pada tahun 1896, iaitu berjudul *Kamalampāl carittiram* yang dikarang oleh Rajam Iyer. Novel tersebut telah disiarkan secara bersiri dalam majalah *Vivēka cintāmaṇi* mulai tahun 1893 hingga 1895. Novel tersebut telah memaparkan beberapa tema dengan jelas dan jitu seperti humor dan falsafah. Manakala watak dan perwatakan serta situasi perkampungan turut dipaparkan dalam novel. Walaupun beliau berkecimpung dalam usia yang begitu muda dalam bidang penulisannya namun kematangan dan kecekapan beliau jelas terserlah dalam novel yang dihasilkannya.

Pada tahun 1898, muncul satu lagi novel yang berjudul *Patmāvati carittiram* yang dikarang oleh Matavaiya. Penulis berjaya menyingkap dan mengutarakan idea tentang cara bagaimana seseorang penulis novel boleh menggunakan novel untuk menyalurkan ideanya.

Selain daripada ketiga-tiga novel di atas, juga muncul beberapa novel dalam tempoh masa tersebut. Di antaranya ialah novel yang berjudul *Mativāṇan* yang dikarang oleh Paritimar Kalainyar, novel berjudul *Kuṇacīlan* yang dikarang oleh V.Nadaraja Narayanasamy. Novel berjudul *Vīṇōta carittiram* yang dikarang oleh D.G. Narayanasamy. Novel *Mativāṇan*, menampakkan penggunaan gaya bahasa yang begitu tinggi dan standard.

Selain dari novel-novel di atas, novel-novel lain yang diterbitkan didapati tidak menepati ciri sebuah novel seperti watak-perwatakan, latar belakang dan tema yang jelas (Dandayutham, 1986).

Senario Kemunculan Kesusasteraan Novel Tamil Malaysia

Situasi atau sebab-musabab yang merintis jalan ke arah pertumbuhan dan kemunculan kesusasteraan novel Tamil Malaysia dapat dibahagikan kepada tiga keadaan (Sababathy,V.1996, hlm.3).

- i. Perubahan-perubahan yang berlaku ke atas struktur masyarakat Tamil Malaysia.
- ii. Aktiviti-aktiviti kesusasteraan yang dianjurkan oleh akhbar-akhbar Tamil Malaysia.
- iii. Pengaruh langsung dari negara India.

Perubahan-perubahan yang berlaku ke atas struktur masyarakat Tamil Malaysia

Perubahan-perubahan yang berlaku ke atas struktur masyarakat Tamil adalah disebabkan oleh perkembangan pendidikan, reformasi sosial dan pengaruh Bahasa Inggeris.

a. Perkembangan Pendidikan

Satu daripada manfaat yang paling ketara diperolehi oleh masyarakat India dengan kedatangan orang Inggeris ke Tanah Melayu ialah perkembangan dalam sistem pendidikan. Pendidikan Tamil diperkenalkan di Malaysia dengan harapan masyarakat India akan terus menetap di Tanah Melayu. Dengan itu, sekolah aliran bahasa Tamil yang pertama telah didirikan di Pulau Pinang pada tahun 1816. Pendidikan Tamil terus berkembang dari semasa ke semasa walaupun menghadapi pelbagai cabaran dan dugaan di Malaysia. Golongan yang mendapat pendidikan mula berfikir secara waras dan rasional serta bertindak mengikutnya.

b. Reformasi Sosial

Sejak awal abad yang ke-19 telah lahir satu golongan elit di negara India yang mengkritik keras tentang penganiayaan yang dilakukan oleh golongan tertentu di negara India. Di utara India lahir sebuah pertubuhan (1722-1833) yang dipimpin oleh Rajaram Mogan Rai. Pengaruhnya telah tersebar sehingga ke selatan negara India. Di negara India Selatan, Iramalingga Swamigal telah menyebarkan idea tentang konsep kesamarataan (Kailasabathy,V.1968,hlm.25).

Pertubuhan ini dianggap sebagai satu reformasi oleh masyarakat India Selatan. Di samping itu, paderi-paderi kristian juga menjalankan aktiviti sosial dalam kalangan masyarakat India. Dalam situasi ini, satu medium atau alat diperlukan untuk memupuk idea yang bernas atau falsafah dalam kalangan masyarakat India. Kesusasteraan novel menjadi satu alat untuk memenuhi citarasa masyarakat bagi memupuk nilai dan idea mengenai kehidupan masyarakat. Novel pertama yang diterbitkan dalam bahasa Tamil telah menjadi bukti kepada kenyataan di atas. Penulis novel Tamil pertama Vetanayagam Pillai (1826-1889) semasa menghasilkan novel pertama telah memberi kepentingan kepada citarasa dan kehendak masyarakat serta beliau percaya penulisan yang berbentuk prosa lebih banyak meninggalkan kesan dan implikasinya terhadap masyarakat (Dandayutham, 1975, hlm.45).

Kebanyakan kaum India yang berhijrah ke Malaysia pada penghujung abad ke -19 dan awal abad ke -20 telah dibelenggu oleh masalah seperti kemiskinan dan masalah kasta. Golongan yang mendapat pendidikan telah cuba melakukan reformasi untuk mengatasi masalah di atas melalui penulisan yang kreatif. Kebangkitan ini adalah disebabkan oleh kemunculan pertubuhan reformasi dan pertubuhan bercorak sekular. Sama seperti di negara India, di Malaysia juga penulis-penulis Tamil memerlukan satu medium atau alat untuk menyalurkan idea mereka kepada masyarakat. Pada ketika inilah novel Tamil muncul untuk memenuhi citarasa, aspirasi dan kehendak masyarakat India di Malaysia. Pada peringkat awal, novel-novel yang muncul di Malaysia adalah bertujuan untuk memberi nasihat dan panduan hidup kepada masyarakat India di Malaysia (Kailasabathy,K.1968, hlm.25).

c.Pengaruh Bahasa Inggeris

Kesusasteraan novel di India diperkenalkan selepas kedatangan Inggeris ke negara India. Pada abad ke -18 dan pertengahan abad ke -19 masyarakat India telah banyak dipengaruhi oleh bahasa Inggeris. Senario inilah yang merintis jalan kepada kemunculan kesusasteraan novel Tamil. Dengan adanya pendidikan bahasa Inggeris, masyarakat India telah mengambil peluang ini dan memahirkan diri dalam Bahasa Inggeris serta menikmati kesusasteraan bahasa Inggeris dan buku-buku Sains. Mereka juga berpeluang belajar buku-buku sastera yang menjadi wajib dalam sistem pendidikan Inggeris di India. Fenomena ini membolehkan segelintir masyarakat Tamil tampil untuk menghasilkan novel-novel dalam bahasa Tamil. Pada peringkat awal, menampakkan kemunculan penulis-penulis novel Tamil Malaysia yang terdiri daripada mereka yang mahir dalam dwi-bahasa iaitu bahasa Inggeris dan bahasa Tamil (Dandayutham, 1975, hlm.45).

Aktiviti-Aktiviti Kesusasteraan oleh Akhbar-akhbar Tamil Malaysia

Dengan adanya pendidikan Tamil di Malaysia, maka pembaca karya Tamil turut bertambah dari semasa ke semasa. Dengan ini, akhbar yang berbentuk bahasa Tamil turut bertambah. Peranan yang dimainkan oleh akhbar Tamil dalam menganjurkan aktiviti yang bercorak kesusasteraan tidak dapat dinafikan dalam perkembangan kesusasteraan novel Tamil. Di negara ini, sumbangan dan peranan akhbar Tamil dianggap sebagai nadi utama dalam perkembangan kesusasteraan Tamil Malaysia (Dandayutham, 1986, hlm.25-26). Perkembangan akhbar Tamil telah merintis jalan kepada kemunculan kesusasteraan novel Tamil Malaysia.

Pada peringkat awal, akhbar Tamil di Malaysia telah memainkan peranan penting untuk memperkenalkan dan menyiarkan kesusasteraan novel Tamil. Pada peringkat awal novel disiarkan melalui beberapa siri dalam akhbar Tamil Malaysia. Pada tahun 1912, seorang penulis bernama S.L.Mathavarao dari Pulau Pinang telah menulis secara bersiri dalam akhbar Tamil yang dikenali sebagai *Nānaciriyān*. Novel bersiri ini dikenali sebagai *Irattināmālai Allatu Kāṇāmal Pōṇa Kumāravati*. Malangnya, cerita bersiri ini tidak dapat mencapai penyelesaian kerana hak penyiaran akhbar ini telah dipindah milik kepada orang lain. Oleh itu, cerita ini tidak dapat disiarkan lagi (Sababathy, V.1996, hlm.4).

Pada tahun 1933, sebuah lagi novel Tamil Malaysia telah disiarkan secara bersiri melalui akhbar Tamil Nesan. Novel ini dikenali sebagai *Tōṭṭā Kolai Allatu Kāṇāmal Pōṇa Pattumalaik Kalvaṇ*. Tambahan pula, pada pertengahan abad ke -30, terdapat beberapa novel Tamil lagi telah disiarkan secara bersiri dalam akhbar Tamil seperti Tamil Murasu.

Akhbar Tamil, Tamil Murasu yang diterbitkan pada tahun 1935 telah menyiarkan beberapa novel Tamil Malaysia secara bersiri sepanjang tahun 1930-an. Di antaranya ialah *Kātal kiḷiyum tiyāka kuyilum* (1936), *Vicamuḷ* (1937), *Kaṇakam allatu kalakamuṟra karaikaḷ* (1937), *Cupattirā tēvi* (1938) dan *Uttama nanpaṇ allatu kuṇacuntariṇ mata māṟṟam* (1939) (V.Sababathy, 1996, hlm.6).

Oleh itu, sumbangan dan peranan yang dimainkan oleh akhbar Tamil tidak dapat dinafikan dalam menyiarkan atau memperkenalkan kesusasteraan novel Tamil kepada masyarakat India di Malaysia. Dalam pada itu, pada tahun-tahun 1930-an juga terdapat segolongan masyarakat yang berasal dari Sri Lanka yang menetap di bandar-bandar turut menghasilkan novel Tamil dalam bentuk buku (Maniam,K.1988).

Oleh itu, pada peringkat awal masyarakat India yang berasal dari India dan Sri Lanka telah melibatkan diri dalam penulisan novel Tamil di Malaysia. Oleh itu, novel yang dihasilkan turut mengandungi latar belakang yang bercirikan negara India dan Sri Lanka. Pendek kata, dapatlah dirumuskan bahawa kemunculan dan perkembangan kesusasteraan novel Tamil di Malaysia pada peringkat ini mempunyai banyak persamaan dengan negara India dan Sri Lanka.

Pengaruh Langsung dari negara India

Masyarakat India yang berada di Malaysia kebanyakannya berasal dari negara India Selatan. Oleh itu, hubungan yang sedia terjalin antara dua buah negara ini adalah erat dan kukuh. Hubungan ini dapat diperhatikan dalam semua aspek sama ada dalam bentuk kebudayaan, ekonomi atau sosial. Hubungan ini sangat jelas khasnya dalam bidang kesusasteraan masyarakat India di sini telah menjadikan negara asal mereka sebagai teladan dalam semua aspek.

Pada peringkat awal, penulis novel Tamil tanah air telah menggunakan plot, teknik dan latar yang berorientasikan kepada negara asal, iaitu India dan Sri Lanka. Misalnya, semua novel Tamil yang dihasilkan pada peringkat awal adalah berbentuk memberi nasihat dan teguran kepada masyarakat. Secara umumnya, pada awal abad ke-20, novel-novel yang muncul di Malaysia mempunyai tema bersifat siasatan, jenayah dan mempunyai sifat yang lain, iaitu penulis suka menamakan novel mereka dengan nama kembar yang berlainan (Sababathy, V. 1996, hlm.1-19).

Tahap-Tahap Perkembangan Kesusasteraan Novel Tamil Malaysia

Menurut V. Sababathy (1996) tahap-tahap perkembangan novel Tamil Malaysia dapat dilihat dalam dua peringkat iaitu:

- a. Sebelum Tanah Melayu mencapai kemerdekaan (1910-1957)
- b. Selepas Tanah Melayu mencapai kemerdekaan (1957-2010)

a. Sebelum Tanah Melayu Mencapai Kemerdekaan (1910-1957)

Tahap-tahap perkembangan novel Tamil Malaysia sebelum Tanah Melayu mencapai kemerdekaan dapat dibahagikan seperti berikut:

- i. 1910 – 1920
- ii. 1920 – 1930
- iii. 1930 – 1940
- iv. 1940 – 1950
- v. 1950 – 1957

b. Selepas Tanah Melayu mencapai kemerdekaan (1957-2010)

- i. 1957 – 1960
- ii. 1960 – 1970
- iii. 1970 – 1980
- iv. 1980 – 1990
- v. 1990 – 2010

Jangka masa antara tahun 1910 – 1920

Kesusasteraan novel Tamil Malaysia mula muncul di Malaysia dalam tahap perkembangan di atas dan novel Tamil pertama di Malaysia turut muncul dalam tahap ini. Terdapat dua buah novel yang muncul dalam tahap ini iaitu *Karuṇākaraṇ allatu kātaliṇ māṭci* (1917) yang dikarang oleh K. Vengadaratnam dan sebuah lagi novel ialah *Pālacuntiram allatu caṇmārkkā jeyam* dikarang oleh Bloly K. Subramaniam. Kedua-dua novel ini diterbitkan dalam dua versi bahasa yang berlainan. Sebelum Tanah Melayu mencapai kemerdekaan terdapat kira-kira dua puluh buah novel telah dihasilkan oleh penulis tanah air (Sababathy, V. 1992, hlm.38). Pada masa itu, daripada dua puluh buah novel tersebut terdapat lapan buah novel telah diterbitkan dalam akhbar tempatan secara bersiri.

Kebanyakan novel yang dihasilkan di Malaysia sebelum kemerdekaan mempunyai banyak persamaan dengan novel-novel yang dihasilkan di negara India. Kebanyakan tema novel yang dihasilkan ini mempunyai unsur-unsur siasatan atau jenayah. Tema-tema ini menyamai novel-novel yang dihasilkan di negara India pada ketika itu. Tambahan pula, kebanyakan novel ini juga mempunyai dua tajuk yang berlainan. Pengaruh ini juga tersebar dalam kalangan penulis tempatan di Malaysia pada peringkat awalnya. Dua buah novel yang dihasilkan ini juga mempunyai ciri-ciri yang tersendiri. Antaranya ialah tidak terdapat kaitan di antara satu bahagian dengan bahagian yang lain, menyelitkan unsur yang tidak relevan, mempunyai dua nama kepada tajuk novel dan setiap novel mempunyai dua bahagian yang berlainan (Maniam, K. 1988).

Jangka masa antara tahun 1920 – 1930

Dalam masa sedekad ini terdapat dua buah novel Tamil telah dihasilkan oleh penulis-penulis tanah air. Ini termasuklah novel yang berjudul *Ariamalar* (1921) yang dikarang oleh Mangalanayagam Thambaiya dan novel yang berjudul *Cambaciva Nanamirtam* (1927) yang dikarang oleh A. Nagalingam.

Jangka masa antara tahun 1930 – 1940

Sedasawarsa ini, terdapat kira-kira tiga belas buah novel telah dihasilkan oleh penulis tempatan di Tanah Melayu. Apabila meninjau perkembangan novel-novel ini, ia mempunyai banyak persamaan dengan novel-novel yang dihasilkan oleh penulis dari negara India sama ada dari segi plot, teknik ataupun latar. Kebanyakan novel ini mempunyai tema bersifat siasatan atau jenayah.

Di samping novel-novel Tamil ini yang mempunyai tema siasatan atau jenayah, ia juga mempunyai tema sosial yang berkaitan membawa reformasi kepada masyarakat. Disebabkan adanya pengaruh dari negara India, maka novel yang dihasilkan di Malaysia juga mempunyai tema reformasi yang ingin membawa pembaharuan kepada masyarakat. Tambahan pula, dengan kunjungan yang dilakukan oleh bapa reformasi Tamilnadu yang bernama E.V.R Periyar dari India ke Tanah Melayu pada tahun 1929, maka idea beliau berupa reformasi tersebar di Tanah Melayu. Menjelang tahun 1930-an pertubuhan yang berupa reformasi terus kukuh di India dan Tanah Melayu. Maka dengan itu, novel-novel Tamil yang muncul dalam dekad ini telah mendukung tema yang berkaitan dengan reformasi sosial dalam masyarakat (Sababathy, V. 1992, hlm.15).

Pendek kata, tema yang didukung oleh novel yang muncul dalam dekad ini adalah seperti masalah sosial, masalah kasta, kahwin campur, perkahwinan cinta, tuntutan hak yang sama oleh kaum wanita dan kemunculan golongan yang inginkan kemodenan. Selain itu, novel yang muncul dalam dekad ini juga mendukung idea tradisional yang masih disanjung oleh golongan tua (Dandayutham, 1992, hlm.25-26).

Jangka masa antara tahun 1940 – 1950

Dalam dekad ini hanya sebuah novel Tamil dapat dihasilkan oleh penulis novel Tamil Malaysia. Novel Tamil ini muncul pada tahun 1949 dengan tajuk *Morata Mullai* yang dikarang oleh C.R. Narasimmaraj. Tetapi malangnya, pada hari ini novel Tamil ini tidak dapat dikesan. Dasawarsa ini juga dikategorikan oleh penulis Tamil Malaysia sebagai Zaman Gelap dalam perkembangan kesusasteraan Tamil Malaysia. Ini adalah kerana pada tempoh masa ini dunia berhadapan dengan Perang Dunia Kedua di mana Jepun telah menduduki Tanah Melayu (1942-45) dan ancaman oleh anasir komunis telah membantutkan usaha penulis untuk melibatkan diri dalam dunia penulisan kesusasteraan novel Tamil Malaysia.

Jangka masa antara tahun 1950=1957

Dalam tempoh masa di atas terdapat dua buah novel Tamil telah dihasilkan oleh penulis novel Tamil di Malaysia. Pada tahun 1953, dua orang penulis novel Tamil Malaysia telah berganding bahu untuk menghasilkan sebuah novel Tamil yang berjudul *Nirculal*. Penulis-penulis berkenaan ialah M.Ramayiah dan M.S. Mayadevan. Sebuah lagi novel Tamil ialah *Mallikā* dihasilkan oleh M. Arivanandan pada tahun 1957. Novel-novel ini mempunyai ciri keistimewaan yang tersendiri, iaitu dari segi plot, teknik dan latar yang digunakan. Novel ini mempunyai hala tuju yang tersendiri dalam kesusasteraan novel Tamil Malaysia kerana dalam tempoh masa ini negara kita sedang berjuang untuk mendapatkan kemerdekaan.

Novel-Novel Tamil Malaysia Selepas Kemerdekaan

Selepas Malaysia mencapai kemerdekaan pada 1957 penulis-penulis Tanah air kini bebas untuk melibatkan diri dalam dunia penulisan. Pengkaji mendapati penulis-penulis novel Tamil menganggap bahawa ia merupakan tanggungjawab mereka untuk mengubah pemikiran masyarakat India agar terus setia di bumi Malaysia.

Jangka masa antara tahun 1957-1960

Tempoh masa ini jelas menunjukkan perjuangan pemimpin tanah air mendapatkan kemerdekaan negara. Negara kita yang merdeka pada 1957 masih segar merayakan perjuangan kemerdekaan dalam tempoh masa ini. Dalam tempoh masa ini akhbar Tamil telah menyiarkan novel-novel Tamil secara bersiri. Antara akhbar Tamil yang menyiarkan novel-novel Tamil secara bersiri ialah akhbar *Caṅkamaṇi* yang menyiarkan novel Tamil yang berjudul *Tuyarappātai*, akhbar *Malaimakal* pula menyiarkan novel Tamil yang bertajuk *Malarāta malar* dan *kāṅal nīr* secara bersiri. Novel-novel Tamil ini telah memaparkan kehidupan dan keperitan masyarakat India di ladang-ladang getah di Malaysia (Sababathy, V. 1992, hlm. 20-25).

Jangka masa antara tahun 1960-1970

Perkembangan kesusasteraan novel Tamil Malaysia telah mengalami satu anjakan paradigma dalam dekad ini, di mana dapat dilihat penglibatan secara aktif dan positif oleh penulis novel-novel Tamil dalam dunia penulisan novel. Novel-novel yang muncul dalam dekad ini telah mendukung tema yang bersifat siasatan jenayah dan soal percintaan. Antara novel-novel Tamil yang mendukung tema ini ialah *Vāṭāta malar*, *Anta natiyil iranta mīṅkaḷ*, *Itaya vācal*, *Maṅamālai* dan *Pōkkiri rājā*. Satu perubahan yang ketara berlaku atas dunia kesusasteraan novel Tamil Malaysia ialah penglibatan golongan pemuda dalam penulisan novel-novel Tamil. Justeru, tema yang diminati oleh golongan pemuda ialah soal percintaan.

Novel-novel Tamil yang muncul dalam tempoh masa ini tidak mendukung latar belakang berkaitan dengan negara Malaysia. Misalnya, novel yang berjudul *Mālavīṅ tuyaram* yang muncul pada tahun 1965 tidak memaparkan keadaan atau situasi yang berlaku di Malaysia. Novel ini merupakan kesan negatif yang dialami oleh golongan pemuda akibat menonton filem-filem Tamil dari India.

Pada penghujung dekad ini, didapati munculnya penulis-penulis yang menulis novel-novel berlandaskan keadaan di Malaysia. Novel-novel yang muncul dalam dekad ini membicarakan tentang kehidupan dan keperitan yang dialami oleh masyarakat India di ladang-ladang getah. Antara novel yang membicarakan senario di atas ialah *Vairākkīyam* yang diterbitkan pada tahun 1967 (Dandayutham, 1986).

Pada tahun 1969, penulis novel Tamil Malaysia telah mengadakan pertandingan menulis Novel Tamil yang berorientasikan negara Tanah Melayu. Pertandingan ini telah memberi satu inspirasi dan motivasi kepada penulis tempatan untuk menghasilkan novel-novel Tamil yang berorientasikan Tanah Melayu. Novel Tamil yang berjaya dalam pertandingan ini ialah *Cemmaṅṅum Nīla Malarum* yang memaparkan kehidupan masyarakat India di ladang-ladang getah, kesan perpecahan ladang-ladang dan juga membicarakan tentang kepentingan koperasi di ladang-ladang (Maniam, K. 1997).

Antara penulis muda dan baru yang menceburi dalam dunia penulisan pada dekad ini ialah M. Ramayah, Vaasi, Pandiyan, N. Rasagobal, A. Chandrasegaran, R. Perumal, P. K. Malaimaran, M. Ramakrishnan, M. Kumaran, M. Arivaanathan, M. Anbuchelvan, N. Mageswary, P. Chandragantham dan M. S. Gurusamy.

Jangka masa antara tahun 1970-1980

Perkembangan kesusasteraan novel Tamil Malaysia dekad ini dan seterusnya dianggap sebagai zaman keemasan kerana penglibatan yang aktif oleh penulis Tamil Malaysia dalam dunia penulisan novel Malaysia. Novel-novel yang muncul dalam dekad ini telah membicarakan tentang isu semasa dan kehidupan masyarakat semasa. Fokus perbincangan yang mendapat perhatian utama ialah mengenai kehidupan masyarakat India di ladang-ladang getah Tanah Melayu. Antara novel Tamil yang memaparkan tema di atas ialah novel *Aria Malar*, *Ilaṭciya Payaṅam*, *Aḷutāl Uṅṅai Peralāmē*, *Eṅṅatāṅ Muṭivu*, *Maravallikkilanku* dan *Oru Toṅṅaiṅ Payaṅam Toṅṅarīratu*. Kemunculan novel-novel ini adalah disebabkan oleh kebanyakan masyarakat India pada ketika itu tertumpu di ladang-ladang getah.

Di samping itu, ada juga novel-novel Tamil yang muncul dalam dekad ini mendukung tema mengenai soal percintaan. Antara Novel-novel Tamil yang mendukung soal percintaan ini ialah *Maṅcaḷ Kayīru*, *Vaṅṅattup Pūccii*, *Uṅṅavēṅna Uṅṅavo*, *Avaḷ Oru Navaraca Nāṭakam*, *Paḷamutir Cōlai* dan *Imāvati*. Selain itu, Novel Tamil yang berjudul *Pacittirukkum ilam kocukkaḷ* telah muncul dalam dekad ini dengan tema mengenai penyalahgunaan dadah dan kesannya terhadap masyarakat.

Tambahan pula, pada tahun 1973 dan 1979 Persatuan penulis Tamil Malaysia telah menganjurkan pertandingan menulis novel Tamil di Malaysia. Pada tahun 1973, novel Malaysia yang berjudul *Ilaṭciya Payanam* telah memenangi hadiah pertama. Novel Tamil ini membicarakan tentang perjuangan seorang pemuda berjiwa rakyat yang bernama Matavan terhadap majikan ladang yang menindas masyarakat ladang di ladang-ladang getah. Ini diikuti pada tahun 1979 dengan novel Tamil yang berjudul *Cirakukaḷ muriyum maṇita kaṇavukaḷ* telah memenangi hadiah pertama dalam pertandingan menulis novel. Novel ini menggambarkan tentang taraf kehidupan sebuah keluarga di sebuah ladang getah.

Secara umumnya, penulis yang menulis novel-novel Tamil pada dekad ini telah mendedahkan tentang isu sosial dan juga masalah yang dihadapi oleh pekerja ladang getah. Penulis yang menghasilkan novel pada dekad ini merasai bahawa mereka mempunyai rasa tanggungjawab untuk mendedahkan penindasan yang dilakukan oleh pihak British terhadap pekerja ladang. Di samping mendedahkan masalah sosial yang dihadapi oleh masyarakat ladang, penulis novel Tamil juga mengesyorkan langkah-langkah untuk mengatasi masalah tersebut.

Menjelang tahun 1970-an juga menampakkan kemunculan novel bersifat sejarah yang dihasilkan oleh penulis Novel Tamil Malaysia. Novel Tamil berjudul *Iḷamtēvi* yang dikarang oleh P. K. Malaimaran pada 1971 merupakan novel bersifat sejarah yang pertama dalam sejarah kesusasteraan novel Tamil Malaysia. Malangnya, plot dan latar novel ini adalah berdasarkan kepada perkembangan sejarah negara India.

Dalam pada itu, dalam dekad ini juga muncul sebuah lagi novel Tamil yang bertajuk *Ennatān Muṭivu* yang dikarang oleh Arun Appadurai. Satu keistimewaan novel Tamil ini ialah penulis membiarkan pembaca sendiri yang menentukan penyelesaian cerita tersebut. Pembaca yang memberikan penyelesaian yang terbaik akan diberikan hadiah sebanyak RM 100.00 Penulisan cara ini dianggap sebagai satu pembaharuan dalam teknik menghasilkan novel Tamil Malaysia.

Dalam dekad ini juga dapat melihat kemunculan penulis muda dan baharu dalam dunia penulisan novel Tamil Malaysia. Di samping penulis yang sudah pun menceburi dalam bidang penulisan novel Tamil seperti M.Ramayiah dan Pa. Sandragantham, penulis yang dianggap sebagai muka baru dalam dunia penulisan ialah seperti S.A. Anbananthan, N. Santhiran, V.K. Chandrasegaran, Karaikilar, P.K. Malaimaran, R. Perumal, S. Manivannan, N.A. Sengutuvan, Komban dan A. Kanthan. Di samping itu, penulis-penulis yang terkenal pada hari ini seperti M.Ramakrishnan, Arun Appadurai, M.A. Ilanchelvan turut muncul sebagai penulis novel dalam dekad ini.

Jangka masa antara tahun 1980-1990

Secara umumnya, dekad ini dianggap sebagai zaman keemasan dalam perkembangan kesusasteraan novel Tamil Malaysia. Banyak ciptaan baharu dilakukan dalam tempoh masa ini. Dalam tempoh masa ini peranan dan sumbangan yang dimainkan oleh akhbar Tamil mingguan Vanampadi tidak dapat dilupakan dalam perkembangan dunia kesusasteraan Tamil Malaysia. Akhbar ini telah menganjurkan satu pertandingan yang menarik dalam dunia kesusasteraan Tamil pada amnya. Akhbar ini memperkenalkan pertandingan yang berupa “Satu Novel untuk Satu Bulan” dalam kalangan penulis novel Tamil Malaysia. Di negara India, pelbagai pertubuhan telah berganding bahu antara satu sama lain menganjurkan pertandingan menulis novel untuk memajukan kesusasteraan novel Tamil. Terdapat beberapa akhbar Tamil di Tanah Melayu turut menganjurkan pertandingan seperti di negara India dalam usaha untuk memajukan kesusasteraan novel Tamil. Perkembangan sihat ini boleh dikatakan sebagai satu anjakan paradigma dalam dunia kesusasteraan novel Tamil Malaysia. Melalui perkembangan ini, kesusasteraan novel Tamil Malaysia mendapat nafas baharu dalam usaha untuk memajukan lagi kesusasteraan novel Malaysia.

Sehubungan dengan usaha yang dijalankan oleh akhbar Tamil mingguan ‘Vanampadi’ sebanyak sebelas buah novel Tamil telah dihasilkan oleh penulis tanah air. Malangnya, akibat daripada masalah dalaman, usaha murni ini tidak dapat diteruskan pada bulan Mac 1981. Tujuan utama usaha ini dijalankan ialah untuk meningkatkan perkembangan kesusasteraan novel Tamil Malaysia dan menggalakkan minat membaca dalam kalangan peminat sastera novel Tamil. Seandainya, usaha murni ini dilanjutkan pada jangkamasa panjang sudah tentu kesusasteraan novel Tamil akan berkembang lebih pesat lagi.

Walaubagaimanapun, usaha-usaha yang dilakukan pada awal tahun lapan puluhan ini dianggap sebagai satu permulaan yang baik dalam dunia kesusasteraan novel Tamil Malaysia.

Dalam pada itu, satu lagi perkembangan sihat yang berlaku dalam tahun lapan puluhan ialah kemunculan novel-novel Tamil sejarah bertemakan peristiwa sejarah negara Tanah Melayu. Antara novel yang muncul bersifat sejarah pada tahun-tahun lapan puluhan ialah novel berjudul *Āṭum Mañcaḷ ũñcal* yang dikarang oleh P. Chandragantham dan novel bertajuk *Ti Malar* yang dikarang oleh S. Kamala. Novel-novel sejarah ini membicarakan tentang kegemilangan dan keunggulan Kesultanan Melayu Melaka (1403-1511) di Tanah Melayu.

Novel sejarah yang bertajuk *Ti Malar* telah memenangi hadiah Sa.Ah. Anbananthan melalui pertandingan menulis novel Tamil pada tahun 1986. Novel-novel ini membuktikan tentang kebolehan dan keupayaan oleh penulis novel Tamil untuk mengupas dan menulis sejarah Kesultanan Melayu Melaka dengan baik dan lancar. Apabila usaha yang dilakukan oleh akhbar mingguan Tamil '*Vanampadi*' dihentikan, maka kemunculan novel-novel Tamil turut mengalami kemerosotan. Ini dibuktikan melalui kemunculan enam belas buah novel Tamil dalam masa dua tahun, iaitu di antara tahun 1980 dan 1981. Ini diikuti dengan hanya sebelas buah novel Tamil muncul di antara tahun 1982 hingga 1991. Secara keseluruhannya, novel-novel yang muncul sekitar tahun-tahun lapan puluhan telah membawa tema berkaitan dengan perjuangan individu, persahabatan, kasih sayang dan soal percintaan. Antara novel-novel Tamil yang mendukung tema di atas ialah *Pātai Māriya Payaṅkaḷ*, *Kōkilā Eṅ Kōkilā*, *Calañkai Kōlam*, *Kōvil Muḷuvatum Kaṅṅēn*, *Maṅa Viṅai* dan *Kaṅavukaḷiṅ Cuyamvaram*.

Pada masa itu, Novel Tamil yang berjudul *Payaṅkaḷ Muṭivatillai* telah muncul dengan tema yang mengandungi unsur politik. Selain itu, novel Tamil yang berjudul *Mōka Rākam* yang muncul pada tahun lapan puluhan juga mendukung tema berkaitan dengan kriminal atau siasatan yang popular ketika itu sama ada di India atau pun di Malaysia.

Jangka masa antara tahun 1990 -2010

Kesusasteraan novel Tamil Malaysia terus maju dalam dekad ini dengan adanya pelbagai usaha yang dijalankan oleh pihak yang terlibat dengannya. Antaranya ialah usaha yang dilakukan oleh Dewan Bahasa dan Pustaka, akhbar-akhbar Tamil tempatan dan Persatuan Penulis-penulis Tamil Malaysia. Peranan Persatuan Penulis-penulis Tamil Malaysia dalam menganjurkan seminar dan pertandingan telah memberi galakan serta motivasi kepada penulis untuk terus melibatkan diri dalam dunia penulisan novel. Dalam dekad ini, kesusasteraan novel Tamil Malaysia mencapai satu tahap kematangan kerana penulis novel Tamil Malaysia semakin berani mengutarakan idea berdasarkan isu semasa negara. Walaupun, bilangan novel yang dihasilkan tidak banyak dari segi kuantiti, namun novel yang dihasilkan oleh penulis Tamil telah mencapai satu tahap yang membanggakan.

Malaysia di bawah pimpinan Dr. Mahathir (Perdana Menteri Malaysia 1981 - 2003) menghadapi pelbagai cabaran dan dugaan dalam kancah menjadi status negara maju. Demi menyahut seruan penulis novel Tamil Malaysia berani tampil untuk membincangkan isu semasa negara dalam arus pembangunan negara yang semakin mencabar.

Penulis novel Tamil Malaysia yang mula menceburi dalam dunia penulisan pada awal 60-an, 70-an dan 80-an telah mencapai satu tahap matang dan berpengalaman untuk menghasilkan novel Tamil yang bermutu dan efisien. Antara penulis yang mencapai kriterianya ialah M. Ramayah, Saraswathi Arikrishnan, Paavai, R. Shanmugam dan Re. Shanmugam. Di antara novel Tamil yang dihasilkan dalam dekad ini ialah seperti *Cuvatukal*, *Aḷakiṅ āraṅai*, *Viḷaḷum Nīrum* oleh M. Ramayah, *Irantavatu Paurṅami* oleh Saraswathi Arikrishnan, *Kōṭukaḷ Kōṅaṅkaḷāṅāl* oleh Paavai, dan novel bersifat sejarah yang berjudul *Siam Marana Rayil* oleh R. Shanmugam.

Satu keistimewaan yang dapat dilihat dalam dekad ini ialah kemunculan penulis wanita yang berani melibatkan diri dalam penulisan novel Tamil. Walaupun hampir dua puluh tahun berkecimpung dalam dunia penulisan seperti drama, sajak, rencana, cerpen akhirnya penulis yang bernama Paavai berjaya menghasilkan sebuah novel yang berjudul *Kōṭukaḷ Kōṅaṅkaḷāṅāl* pada tahun 1998 yang membuktikan bahawa golongan wanita juga boleh menghasilkan novel. Penglibatan beliau dalam dunia penulisan novel

Tamil telah membuka ruang kepada penulis wanita lain untuk turut melibatkan diri dalam menghasilkan novel Tamil (Letchumy,1991.hlm. 283).

Novel-novel Tamil Tempatan dan Peranan Akhbar

Karya sastra juga dilihat sebagai dokumen sosiobudaya yang mencatat kenyataan sosiobudaya suatu masyarakat pada masa tertentu. Imej atau citra seperti wanita, lelaki, orang asing, tradisi, dunia moden, masalah dan lain-lain lagi dicerminkan melalui karya yang dihasilkan. Manakala Vaiyapuri Pillai (1974:22) pula berhujah perubahan berlaku dalam bidang kesusasteraan dari semasa ke semasa. Kehadiran kesusasteraan dengan gaya tertentu pada lumrahnya mematuhi kehendak mesyarakat pada ketika sesebuah hasil kesusasteraan dicipta sehingga masyarakat cukup puas hati setelah menikmati hasil karya tersebut pada jangkamasa tersebut. Begitulah kemunculan corak dan bentuk kesusasteraan mengikut kehendak zaman serta keperluan masyarakat berkenaan. Seterusnya menurut Jabrohim (2001:75) para pengkaji atau pembaca perlu menerima kenyataan bahawa seorang sasterawan hidup dalam masa dan tempat tertentu.

Novel tempatan merujuk kepada novel-novel yang dihasilkan oleh penulis tempatan di Malaysia. Inti pati cerita yang dilakarkan oleh penulis-penulis pilihan pengkaji adalah bersifat realistik dan benar-benar berlaku, iaitu segala peristiwa yang disaksikan, didengar dan dialami kemudian diadun dengan daya imaginasi masing-masing. Mereka menampilkan watak-watak golongan pemuda-pemudi yang tabah, cekal, kuat semangat dan berjiwa kental seiring dengan kehendak dunia moden menerusi novel-novel mereka. Oleh yang demikian, pengkaji tertarik untuk menjadikan novel-novel ini sebagai bahan kajian. Holman Hugh, (1960:72) berpendapat bahawa bahan rujukan terawal yang menjadi dokumen-dokumen rasmi yang mengisahkan sejarah sesebuah masyarakat adalah sastra. Dari sinilah pengkaji-pengkaji awal mengambil bukti yang memaparkan sosiobudaya sesebuah masyarakat. Oleh itu, kita boleh merumuskan bahawa karya sastra novel dan sebagainya menjadi dokumen sosiobudaya yang penting menggambarkan atau mencerminkan kehidupan masyarakat. Karya sastra tidak pernah melepaskan diri dalam kehidupan manusia yang berkaitan dengan moral dari situasi sosial dan sejarah.

Novel dikategorikan sebagai genre sastra. Novel merupakan genre sastra moden yang popular sejak abad ke-20 (Josep Selvam, 1977:54). Mulai abad ini, bentuk sastra novel berkembang dengan pesat mewarnai dunia sastra. Novel merupakan cermin sesebuah masyarakat. Ia juga merupakan kehidupan masyarakat dengan menokoh unsur keindahan.

Abad ke-18 masihi, merupakan abad yang penting dalam perkembangan sastra Tamil moden. Kesusasteraan puisi yang mempengaruhi pada zaman itu telah membuka ruang dan memberi wajah baru iaitu dalam proses pembentukan kesusasteraan prosa. Novel dan cerpen dari barat mula meresap dalam sastra prosa. Dalam situasi ini kesusasteraan Tamil juga mula menukar wajah dari klasik ke moden (Akilan, 1981:96). Perkembangan bahasa Tamil bergantung pada orang Tamil. Mereka menggunakan bahasa Tamil sebagai bahasa pertuturan dan mengembangkan peradaban dan memajukan kesusasteraan Tamil mengikut peredaran masa. Penduduk India di Malaysia pada awalnya adalah ahli perniagaan, duta politik dan ahli falsafah. Mereka juga bukanlah penghuni tetap dan tidak berusaha mewujudkan masyarakat India di sini. Keadaan ini berterusan sehingga abad ke-19 (Akilan, 1981:97). Kaum India mula menetap di Tanah Melayu pada penghujung abad ke-19 masihi. Penetapan kaum India menyebabkan timbul keperluan pendidikan Tamil yang sistematik yang seterusnya membantu mengembangkan kesusasteraan Tamil di Malaysia (Manisegaran, A. 1988:211). Ikutan daripada perkembangan sekolah-sekolah Tamil, bidang kesusasteraan pun mula berkembang. Golongan berilmu mula menceburkan diri dalam persatuan pembaca serta kumpulan pengkritik untuk memajukan bidang ini. Di samping itu, akhbar juga memainkan peranan penting sebagai agen am untuk mengembangkan kesusasteraan Tamil di Tanah Melayu. Pendek kata, akhbar Tamil merupakan ibu kepada kesusasteraan Tamil di Malaysia (Dhandayudham, 1977:208).

Akhbar Tamil banyak menyumbang ke arah perkembangan sastra di Malaya/Malaysia sejak tahun 1950-an ; antaranya *Tamil Nesan*, *Tamil Chelvan*, *Tamil Kodi*, *Malaysia Nanban*, *Inba Nilayam*, *Senthamil Selvi* dan *Tamil Murasu*. Akhbar *Tamil Nesan*, *Malaysia Nanban* dan *Makkal Osai* masih meneruskan usaha ini. Dari November 1950 hingga April 1951, akhbar *Tamil Nesan* mengadakan ruangan “Kelas Cerita”

untuk memberi tunjuk ajar menulis cerpen kepada bakat-bakat muda. Pada tahun 1953, akhbar *Tamil Murasu* mengadakan ruangan khas bagi penyiaran karya penulis muda.

Jurnal sastera bahasa Tamil juga memuatkan cerpen dan novel bersiri; antaranya adalah jurnal *Solai* (1952), *Thirumugam* (1955), *Sangamani* (1955), *Madhavi* (1959) dan *Ponni* (1965). Pada masa kini, akhbar mingguan *Vanampaadi* serta majalah seperti *Thendral* dan *Nayanam* masih memberi ruang bagi penyiaran cerpen dan puisi. Pertandingan menulis cerpen yang menawarkan hadiah turut giat dianjurkan oleh pihak akhbar.

Kebanyakan penulis awal sajak, cerpen dan novel Tamil melalui pendidikan Tamil di sekolah rendah ataupun pernah menjadi guru sekolah Tamil. Selain itu, wujud penulis daripada kalangan, pekerja yang bekerja di Jabatan Kerja Raya ataupun yang bekerja sebagai wartawan di akhbar-akhbar Tamil. Antara tema-tema sosial yang menjadi pilihan ialah percintaan, masalah dalam kalangan pekerja, kehidupan di ladang, penderitaan akibat perang dan sebagainya.

Pada Tahun 1958 ditubuhkan Persatuan Penulis-penulis Tamil Malaysia bagi membantu para penulis bergiat secara aktif dalam menghasilkan karya bermutu. Pertandingan menulis novel yang pertama telah dianjurkan pada tahun 1969 bagi merencanakan usaha menulis novel. Persatuan Bahasa Tamil, Universiti Malaya pula menganjurkan pertandingan cerpen dalam mencungkil bakat-bakat baru.

Karya bahasa Tamil dihasilkan dalam bentuk puisi, lirik lagu, cerpen, esei, novel, drama radio dan drama pentas. Antara pengarang veteran sastera bahasa Tamil di Malaysia ialah M.Ramayiah, R.Perumal, M.Ramakrishnan, M.Arivanandan, M.Anbuchelvan, MS.Gurusamy, Re.Shanmugam, Re.Kartigesu, MA.Ilanchelvan, Karaikilar, N.Mariappan, M.Durairaj, M.Sultan, Hassan Ghani, C.Sockalingam, S.Kamala, I.Ilavalagu, Paavai, Ko.Punniavan, Samy Murthy, Ku.Krishnan, V.Poobalan dan B.Chandrakantham.

Rumusan

Usaha mengkaji puisi, cerpen, novel dan drama bahasa Tamil dilakukan secara berterusan dan mendalam oleh Jabatan Pengajian India, Universiti Malaya. Kajian tersebut dapat diperincikan seperti senarai novel Tamil Malaysia yang dihasilkan dalam dekad 70-an, senarai novel Tamil Malaysia yang dihasilkan dalam dekad 80-an, senarai novel Tamil Malaysia yang dihasilkan dalam dekad 90-an dan senarai novel Tamil Malaysia yang dihasilkan dalam tahun 2000-2010. Jumlah keseluruhan novel Tamil Malaysia (1970 – 2010) adalah 90 buah novel.

Jadual 3.1 : Senarai novel Tamil Malaysia yang dihasilkan dalam dekad 70an

BIL	NOVEL	PENGARANG	TAHUN
1	Cemmaṇṇum Niḷa Malarkalum செம்மண்ணும் நீலமலர்களும்	M.Kumaran	1970
2	Kākitappū காகிதப்பூ	M.Gurusamy	1971
3	Vāḷipak Kiḷavan வாழிபக் கிழவன்	R.Perumal	1970
4	Mañcaḷ Kayiru மஞ்சள் கயிறு	Karu.Velusamy	1970
5	Malēciya Mañkai மலேசிய மங்கை	V.Joseph	1971
6	Payanam பயணம்	V.Chandrasegaran	1971
7	Irayil Vanṭi Pōyviṭṭatu இரயில் வண்டி போய்விட்டது	Karakilar	1971
8	Alli Malar அல்லி மலர்	N.Chandran	1971
9	Iḷamtēvi இளம்தேவி	P.Malaimaran	1971
10	Vaṇṇattup Pūcci வண்ணத்துப் பூச்சி	Karaikilar	1972
11	Cumaitānki சுமைதாங்கி	M.Gurusamy	1972
12	Ōr Iravu ஓர் இரவு	M.Gurusamy	1972
13	Cantiṇat Tilakam சந்தினத் திலகம்	T.Annamery	1972
14	Uṟavenna Uṟavo உறவென்ன உறவோ	M.Ramakrutinan	1973
15	Etir Vīṭu எதிர் வீடு	M.Ramaiah	1976
16	Aḷutāl Unṇai Peralāmē அழுதால் உன்னை பெறலாமே	P.Chandragantham	1976
17	Paḷamutir Cōḷai பழமுதிர்ச்சோலை	N.Chengutuvan	1976
18	Enṇatāṇ Muṭivu என்னதான் முடிவு	Arun Appadurai	1976
19	Imāvati இமாவதி	S.Manivannan	1977
20	Tuyarappātai துயரப்பாதை	K.Perumal	1978
21	Pacittirukkum iḷam kocukkaḷ பசித்திருக்கும் இளம் கொசுக்கள்	M.A Ilanchelvan	1978
22	Maravaḷḷikkiḷaṅku மரவள்ளிக்கிழங்கு	Cha.A.Anbananthan	1979
23	Avaḷ Oru Navaraca Nāṭakam அவள் ஒரு நவரச நாடகம்	Komban	1979
24	Oru Tontāṇiṇ Payanam Toṭarkiratu ஒரு தொண்டனின் பயணம் தொடர்கிறது	A.Kanthan	1979
		Jumlah	24

Jadual 3.2: Senarai novel Tamil Malaysia yang dihasilkan dalam dekad 80an

BIL	NOVEL	PENGARANG	TAHUN
1	Pāl Marakkāṭṭiṇilē பால் மரக்காட்டினிலே	Akilan	1980
2	Tūrattu Nilavu தூரத்து நிலவு	Athi Kumanan	1980
3	Nēram Vantuviṭṭatu நேரம் வந்து விட்டது	M.Durairaj	1980
4	Terukkūttu தெருக்கூத்து	Thuravi	1980
5	Mōkaṅkaḷ மோகங்கள்	M.A. Ilanchelvan	1980
6	Putiya Vāricu புதிய வாரிசு	N.Mageswari	1980
7	Vitaikaḷ Pālaivanattil Muḷaippatillai விதைகள் பாலைவனத்தில் முளைப்பதில்லை	C.Muthusamy	1980
8	Veḷiccaṅkaḷ Veḷiruvatillai வெளிச்சங்கள் வெளிறுவதில்லை	L.Muthu	1980
9	Uravukaḷ Puṇitamāṇavai உறவுகள் புனிதமானவை	L.Muthu	1980
10	Itayaṅkaḷ இதயங்கள்	S.Velumathy	1980
11	Paṭṭuppuḷukkaḷ பட்டுப்புழுக்கள்	Akini	1980
12	Ciraḷ Tappiya Paṇavai சிறை தப்பிய பறவை	Komban	1980
13	Rāttirippū ராத்திரிப்பூ	Rajakumaran	1981
14	Caṅkamam சங்கமம்	M.Arivananthan	1981
15	Kāvīyattil Oru Kaṇṇīr காவியத்தில் ஒரு கண்ணீர்	Anjalai Krishnan	1981
16	Nirainta Veḷiyil Nila Vāṇam நிறைந்த வெளியில் நில வானம்	V.Chandrasegaran	1981
17	Vāṇattu Vēlikaḷ வானத்து வேலிகள்	R.Kartigesu	1981
18	Pātai Māriya Payaṅkaḷ பாதை மாறிய பயணங்கள்	Arun Appadurai	1983
19	Ilaṭṭiya Payaṅam இலட்சிய பயணம்	I.Ilavalagu	1983
20	Kōkilā Eṇ Kōkilā கோகிலா என் கோகிலா	N.Chengutuvan	1984
21	Calaṅkai Kōlam சலங்கை கோலம்	N.Chengutuvan	1984
22	Mōka Rākam மோக ராகம்	N.Chengutuvan	1984
23	Vīnai Tēṭum Nātam வீணை தேடும் நாதம்	N.Chengutuvan	1985
24	Āṭum Maṅcaḷ ūṅcaḷ ஆடும் மஞ்சள் ஊஞ்சல்	P.Chandragantham	1985
25	Ti Malar தீ மலர்	S.Kamala	1986
26	Kōvil Muḷuvatum Kaṇṭēṇ கோவில் முழுவதும் கண்டேன்	C.Sockalingam	1986
27	Antarattil Toṅkum Uravu அந்தரத்தில் தொங்கும் உறவு	P.Palanivelan	1987
		Jumlah	27

Jadual 3.3: Senarai novel Tamil Malaysia yang dihasilkan dalam dekad 90an

BIL	NOVEL	PENGARANG	TAHUN
1	Vilaṅkukal விலங்குகள்	Anbuchelvan	1991
2	Pēcum ūmaikaḷ பேசும் ஊமைகள்	S.Sockalingam	1991
3	Maṇa Vīṇai மண வீணை	S.Sockalingam	1991
4	Kaṇavukaḷiṅ Cuyamvaram கனவுகளின் சுயம்வரம்	Aravinthan	1991
5	Aḷakiṅ āraṭṭaṇai அழகின் ஆராதனை	Ma.Ramayah	1992
6	Putiyatōr Ulakam புதியதோர் உலகம்	R.Rengasamy	1993
7	Tēṭiyirukkum Taruṇaṅkaḷ தேடியிருக்கும் தருணங்கள்	R.Karthigesu	1993
8	Cayām Maṛaṇa Irayil சயாம் மரண இரயில்	R.Shamnugam	1993
9	Cuvaṭukaḷ சுவடுகள்	Ma.Ramayah	1994
10	Caṅkamam சங்கமம்	Ma.Ramayah	1995
11	Nāṇum Oru Tamil Peṇṇutāṇ நானும் ஒரு தமிழ் பெண்ணுதான்	A.Saraswathi	1995
12	Maṇita Piṛaviyai Vēṇṭuvate மனித பிறவியை வேண்டுவதே	S.Sockalingam	1995
13	Suvar சுவர்	S.Sockalingam	1997
14	Nittilappū நித்திலப்பூ	S.Sockalingam	1997
15	Peṇ Kutirai பெண் குதிரை	Syed Beer Mohammad	1997
16	Antima Kālam அந்திம காலம்	R.Karthigesu	1998
17	Viṭiyalukkāka விடியலுக்காக	Na. Aa.Senggudduvan	1998
18	Vilaṅku விலங்கு	Na. Aa.Senggudduvan	1998
18	Neruppu Kōṭukaḷ நெருப்புக் கோடுகள்	Na.Aa.Senggudduvan	1998
19	Kōṭukaḷ Kōṇaṅkaḷāṇāḷ கோடுகள் கோணங்களானால்	Pavai	1998
20	Viḷalum Nirum விழமும் நீரும்	Ma.Ramayah	1999
21	Kāṭaliṅāḷ Alla காதலினால் அல்ல	R.Karthigesu	1999
22	Vāṇam Kāṇāta Vimāṇaṅkaḷ வானம் காணாத விமானங்கள்	M.A.Ilanchelvan	1999
23	Kaṇakāmyapuramum Kiliṅcalkaḷum கனகாமயபுரமும் கிளிஞ்சல்களும்	M.A.Ilanchelvan	1999
		Jumlah	23

Jadual 3.4: Senarai novel Tamil Malaysia yang dihasilkan dalam tahun 2000-2010

BIL	NOVEL	PENGARANG	TAHUN
1	Ūmai Kaṇavukaḷ ஊமை கனவுகள்	Ma.Ramayah	2001
2	Tirppu Nālai தீர்ப்பு நாளை	Ma.Ramayah	2001
3	Maṇa ūṇaṅkaḷ மன ஊணங்கள்	Ma.Ramayah	2001
4	Kāḷkaḷē Nilluṅkaḷ கால்களே நிலலுங்கள்	N.A. Cengkudduvan	2005
5	Cūtāṭṭam āṭum kālam சூதாட்டம் ஆடும் காலம்	R. Karthigesu	2005
6	Laṅkāṭ Natikkaṛai லங்காட் நதிக்கரை	A.Rengasamy	2006
7	Oru Tivukkullē ஒரு தீவுக்குள்ளே	Nirmala Perumal	2009
8	Amuta Curapikaḷ அமுத சுரபிகள்	P.Santhiraghantahm	2006
9	Tāyāka Vēṇṭum தாயாக வேண்டும்	S.P. Bama	2009
10	Taraiyil Pūṭṭa Tāmarai தரையில் பூத்த தாமரை	Ma.Ramayah	2009
11	Nakarntu Koṇṭirukkum Vācalkaḷ நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் வாசல்கள்	K.Balamurrgan	2009
12	Pirāptam பிராப்தம்	M.Gejaletchumy	2009
13	Payāṇaṅkaḷ Muṭivatillai பயணங்கள் முடிவதில்லை	Ma.Ramayah	2009
14	Neruppuṅ Cūṇai நெருப்புச் சுணை	Ma.Ramayah	2009
15	Nīḷ Tuyaḷ நீள் துயல்	M.Kalyani	2009
		Jumlah	15

Kajian Pendidikan Tinggi di Tanah Melayu Berdasarkan Laporan McLean (1938) dan Laporan Carr-Sauders (1948)

Shamala Krishnan¹

*Jabatan Sejarah
Fakulti Sastera dan Sains Sosial
Universiti Malaya
Kuala Lumpur*

Sivachandralingam Sundara Raja (Prof. Madya Dr.)²

*Profesor Madya
Jabatan Sejarah
Fakulti Sastera dan Sains Sosial
Universiti Malaya
Kuala Lumpur*

Noraini Mohamed Hassan (Dr.)³

*Pensyarah Kanan
Jabatan Sejarah
Fakulti Sastera dan Sains Sosial
Universiti Malaya
Kuala Lumpur*

Abstrak

*Pendidikan tahap universiti merupakan perkara yang diimpikan oleh setiap pelajar yang memasuki dunia pendidikan. Lagipun pendidikan tersebut jika dapat diikuti di negara sendiri maka itu merupakan satu peluang keemasan bagi pelajar tersebut. Artikel ini mengkaji dua laporan suruhanjaya yang menjadi pengasas kepada pembentukan universiti di Tanah Melayu iaitu Suruhanjaya McLean dan Suruhanjaya Carr-Saunders. Kajian ini dijalankan untuk mengenal pasti beberapa kelemahan yang telah digariskan oleh kedua-dua suruhanjaya tersebut dalam penubuhan universiti. Selain itu satu perbandingan dibuat antara Laporan Suruhanjaya McLean (*Higher Education in Malaya*) dan Suruhanjaya Carr-Saunders (*Report of the Commission on University Education in Malaya*) bagi mengetahui perkembangan penubuhan universiti di Tanah Melayu.*

Abstract

*Higher education is a dream for all students. Indeed, it is a golden opportunity for them if they could do it back home. This article discusses two commission reports; McLean Commission Report (*Higher Education in Malaya*) and Carr-Saunders Commission Report (*Report of the Commission on University Education in Malaya*) that have been the basis foundation for the establishment of a university in Malaya. The discussion aimed to recognize the weaknesses identified under the reports in realizing the establishment of a university in Malaya. Apart from that, this article also gives a comparative analysis between both commission reports for a deep understanding on the development of a university in Malaya.*

Kata Kunci: Pengajian tinggi, Suruhanjaya McLean 1938, Suruhanjaya Carr-Saunders, Penubuhan Universiti Malaya

Keywords: Higher education, McLean Commission 1938, Carr-Saunders Commission, University of Malaya Establishment.

Pendahuluan

Pendidikan tinggi universiti merupakan suatu impian rakyat Tanah Melayu. Pada masa penjajahan British, pelajar yang berkecukupan mengikuti pendidikan tinggi universiti di luar negara. Sebelum Perang Dunia Kedua hanya empat wilayah jajahan British mempunyai universiti iaitu Malta, Jerusalem, Ceylon dan Hong Kong (Stockwell, 2008, hlm. 1149). Di Tanah Melayu hanya terdapat dua kolej yang menganugerahkan diploma kepada pelajar yang menamatkan pengajian iaitu Kolej Perubatan King Edward VII dan Kolej Raffles. Terdapat dua suruhanjaya yang diwujudkan untuk membincangkan isu universiti di negara ini. Salah satu sebab pihak British mengambil langkah untuk menubuhkan suruhanjaya bagi mengkaji pendidikan tinggi adalah kerana penganugerahan ijazah Bachelor of Medicine and Bachelor of Surgery, (MBBS) oleh universiti dari empayar British kepada para graduan perubatan manakala bagi graduan Tanah Melayu hanya diberikan diploma Licentiate in Medicine and Surgery (LMS) yang dianggap sebagai bukan setanding dengan kelayakan perubatan (Khoo, 2005, hlm. 41). Menurut pandangan Sir Richard Needham (1927) selaku pemeriksa Majlis Perubatan dalam laporan General Medical Council (GMC) menyatakan bahawa:

‘In as much as the Singapore diploma is in no way inferior to the recognized MBBS degree, the letters ‘LMS Singapore’ frequently give a wrong impression, at all events to the public, of the professional status of the holder. In course of time no doubt a university will be established in Singapore which will provide for the students at the college, an MBBS degree.’ (dipetik dalam Khoo, 2005, hlm. 41)

Perkara ini menyebabkan British mengambil satu langkah untuk menubuhkan suruhanjaya khas bagi meneliti penubuhan universiti di Tanah Melayu dengan menjalankan kajian khas terhadap Kolej Raffles dan Kolej Perubatan di Singapura. Suruhanjaya pertama untuk mengkaji pendidikan tinggi di Tanah Melayu adalah Suruhanjaya McLean yang diwujudkan pada September 1938. Sir William McLean dilantik sebagai pengerusi suruhanjaya ini (Fook-Seng, 1974, hlm. 237). Beliau adalah seorang ahli politik dan juga ahli ekonomi. Ahli suruhanjaya seterusnya adalah Profesor Channon yang merupakan Pensyarah Biokimia di Universiti Liverpool. Setiausaha suruhanjaya ini adalah North Hunt (pendaftar statistik). Suruhanjaya kedua yang memberi cadangan untuk penubuhan universiti di Tanah Melayu ditubuhkan pada bulan Mac 1947. Suruhanjaya ini diwakili oleh Sir Alexander Carr-Saunders sebagai pengerusi (Malaya Higher Education, CO1045/483), Leonard Barnes, Tuan Haji Mohamed Eusoff (pegawai sivil Tanah Melayu), Sir Ivor Jennings (Ceylon), Sir Han Hoe Lim (Ahli Majlis Penasihat, Singapore), Professor G.W. Pickering, Professor W.J. Pugh, dan W.S. Morgan sebagai setiausaha suruhanjaya ini.

Suruhanjaya McLean mengkaji dan meneliti pendidikan yang dijalankan di Kolej Raffles, Kolej Perubatan King Edward VII, Kolej Teknikal, Maktab Perguruan Sultan Idris, sekolah Inggeris dan sekolah vokasional. Setiap satu institusi pendidikan berkenaan dikaji dengan rapi oleh suruhanjaya yang akhirnya memberikan laporan yang lengkap berkaitan dengan keadaan, suasana, kurikulum, kualiti pendidikan, keadaan asrama, aliran pelajar, keupayaan pelajar dalam mengikuti pendidikan dan sebagainya. Laporan Suruhanjaya Carr-Saunders pula mengandungi 17 bab utama dan empat bab cadangan ringkasan. Suruhanjaya ini membincangkan masalah yang dihadapi oleh semua institusi pendidikan terutamanya dua kolej utama, maktab perguruan, kolej teknikal dan vokasional. Suruhanjaya ini menggariskan masalah umum yang dihadapi oleh institusi pendidikan di Tanah Melayu serta mencadangkan cara mengatasi masalah tersebut bagi membantu penubuhan universiti. Walau bagaimanapun, hasil laporan ini menyeru penubuhan sebuah universiti di Tanah Melayu. Justeru itu, perbincangan dalam artikel ini bertujuan meneliti dan mengkaji kedua-dua laporan ini untuk melihat perkembangan idea penubuhan universiti di Tanah Melayu.

Analisis Laporan McLean (1938) dan Laporan Carr-Sauders (1948)

Mengikuti laporan Suruhanjaya McLean, seramai 48% pelajar yang memasuki Kolej Raffles gagal untuk mendapat diploma (Report of the Commission on Higher Education in Malaya 1939, hlm. 36). Pelajar yang memasuki kolej ini dengan harapan untuk memperolehi diploma tidak dapat memenuhi kriteria yang ditetapkan. Dalam kebanyakan kes, pelajar gagal menjawab peperiksaan disebabkan kekurangan persediaan bagi kursus yang diambil ataupun kurang berpengetahuan dan kemahiran bagi melanjutkan pendidikan tinggi. Kekurangan bahan bacaan untuk menambahkan ilmu pengetahuan serta usaha pelajar itu sendiri untuk mencari ilmu merupakan punca utama bagi perkara ini. Oleh yang demikian, Jumlah pelajar yang meninggalkan pelajaran bertambah serta ramai pelajar tidak berminat untuk melanjutkan pengajian. Para pendidik yang memperuntukkan masa yang lebih untuk mengajar pelajar yang 'lemah' juga mengakibatkan pelajar-pelajar lain ketinggalan mengikuti silibus serta tiada minat untuk belajar. Perkara yang sama turut dibincangkan dalam laporan Suruhanjaya Carr-Saunders. Laporan kajian ini menyatakan bahawa pelajar yang menamatkan persekolahan dengan sijil persekolahan perlu ditingkatkan kualiti terlebih dahulu. Tambahan pula, laporan ini turut memperincikan mengenai keperluan membuat persiapan yang rapi supaya lebih ramai pelajar Melayu dapat memasuki sekolah Inggeris. Pendidikan perlu diberikan kepada semua pelajar tanpa mengira kaum, jantina dan kedudukan ekonomi. Hal ini kerana pendidikan merupakan salah satu medium bagi menaikkan imej diri, keluarga dan negara.

Jadual 1: Jumlah Pelajar di Kolej Raffles, 1938-1948

Tahun	Tahun Pertama (Sastera dan Sains)	Tahun kedua (Sastera dan Sains)	Tahun ketiga (Sastera dan Sains)	Tahun Keempat (Sastera dan Sains)	Jumlah
1938- 39	101	48	51	11	211
1946- 47	81	67	48	-	196
1947- 48	106	64	43	-	213

(Annual Report of Raffles College, 1938-1948, hlm. 6)

Jadual di atas menunjukkan aliran pelajar di Kolej Raffles yang mengikuti pendidikan tinggi. Walau bagaimanapun, pelajar yang mengikuti pendidikan di kolej tersebut belum tentu dapat menamatkan pendidikan mereka dengan sempurna. Aliran pelajar yang rendah boleh menjejaskan aktiviti harian institusi pendidikan. Tambahan pula, keadaan ini akan membantutkan kewujudan sebuah institusi pendidikan tinggi. Pelajar yang menamatkan sekolah rendah perlu memasuki sekolah menengah untuk menyambung pelajaran dan perlu menamatkan pendidikan sekolah menengah dengan pencapaian akademik yang baik bagi melayakkan mereka untuk menyambung pengajian di kolej. Pada tahun 1929, hanya 66 pelajar berjaya melepasi gred satu dalam peperiksaan sijil sekolah dengan kelulusan dalam subjek yang diperlukan bagi memasuki Kolej Perubatan (Annual Report of Raffles College, 1938-1948, hlm. 13). Pada tahun 1941 pula, terdapat 300 calon bagi 60 kekosongan di Kolej Perubatan (Report of The Commission on University Education in Malaya, 1948, hlm. 13). Suruhanjaya juga mencadangkan agar pengambilan pelajar dari sekolah vernakular yang lain perlu dilakukan supaya semua pelajar yang berkebolehan dapat mengikuti pendidikan yang disediakan. Tambahan pula, peperiksaan khas perlu diduduki oleh para pelajar dari sekolah vernakular untuk melayakkan diri mereka ke peringkat universiti. Oleh itu, suruhanjaya juga merumuskan bahawa semua pelajar terbaik dari Tanah Melayu perlu diberi peluang untuk memperluaskan diri bagi kemasukan universiti apabila mencapai umur 18 atau 19 tahun. Semua pihak harus berganding bahu untuk mengurangkan masalah pembaziran pelajar serta menambahkan aliran pelajar dalam institusi pendidikan.

Selain itu, suruhanjaya turut mengesyorkan kajian semula perkara yang berkaitan dengan peraturan, jumlah mata pelajaran dan peperiksaan yang ditetapkan. Bagi kursus diploma ketetapan sedia ada adalah

tiga mata pelajaran diperlukan untuk peperiksaan akhir bagi bidang sastera dan empat mata pelajaran bagi bidang sains. Oleh itu, suruhanjaya memberikan cadangan supaya kursus sastera perlu mengambil tiga mata pelajaran sains dan bahasa Inggeris sebagai mata pelajaran wajib agar pelajar dapat menguasai bahasa tersebut. Manakala untuk pelajar jurusan sains pula, mata pelajaran bahasa Inggeris disyorkan sebagai tambahan. Seterusnya, bagi kolej perubatan, suruhanjaya mencadangkan kajian semula dilakukan terhadap syarat-syarat kemasukan bagi diploma farmasi supaya dapat menyediakan ahli farmasi yang terlatih mengikut syarat-syarat pendaftaran ahli farmasi (Sreenivasan, 1955, hlm. 27). Suruhanjaya ini memberi cadangan supaya pelajar farmasi mengikut kursus mata pelajaran kimia, fizik dan biologi di Kolej Raffles bagi tahun pertama bagi mendalami pendidikan asas mengenai kursus ini. Usaha ini dapat membantu menangani masalah pembaziran dan sekaligus pelajar yang tidak dapat mengikutinya boleh menarik diri pada peringkat awal lagi. Selain itu, latihan di farmasi juga harus dikurangkan dari tiga tahun kepada dua tahun. Jangka masa yang panjang boleh menyebabkan pelajar kurang berminat mengikut kursus tersebut. Lagipun, kursus tambahan boleh diberikan mengikut keperluan semua ahli farmasi jika diperlukan. Standard piawaian yang dicapai oleh kursus diploma yang ditawarkan oleh Kolej Raffles tidak mencapai tahap yang diperlukan untuk memulakan ijazah di Universiti London (CO273/651/9, Raffles College Commission Report, hlm. 2). Oleh itu, mereka mengesyorkan bahawa badan berkanun peperiksaan dilantik di London untuk bekerjasama dengan kakitangan kolej dalam penyediaan dan penandaan kertas untuk pemeriksaan diploma (CO273/651/9, Raffles College Commission Report, hlm. 2). Perkara ini dapat membantu dalam mencapai kualiti yang diperlukan.

Kolej perubatan perlu mengambil inisiatif untuk mengambil pemeriksa dari luar negara supaya peperiksaan dapat dijalankan dengan lebih sistematik. Di negara Hong Kong misalnya, profesor fisiologi dan bakteriologi dilantik sebagai pemeriksa luar di kolej perubatan wilayah tersebut (Report of the Commission on Higher Education in Malaya 1939, hlm.76). Oleh yang demikian, cara ini perlu diamalkan untuk mengadakan sistem peperiksaan yang lebih berkualiti supaya dapat meningkatkan mutu kolej tersebut (CO 273/651/9, Raffles College Commission Report, hlm. 8). Aspek ini juga dibincangkan dalam Laporan Carr-Saunders. Mengikut pandangan suruhanjaya tersebut, sijil peperiksaan sekolah (School Certificate Examination) tidak mencukupi bagi melayakkan seseorang untuk memasuki universiti. Pelajar yang mempunyai pengetahuan, perwatakan dan pengalaman sosial harus ditawarkan pengajian menengah atas selepas melepasi tahap sijil sekolah. Seterusnya suruhanjaya juga menyarankan supaya menyediakan kursus menengah atas selama dua tahun sehingga mendapat sijil berhenti sekolah. Kursus yang ditawarkan perlu dirancang dengan baik (Blueprint for a University, 1948, hlm. 4). Peperiksaan bagi kursus ini mempunyai tiga komponen iaitu bahasa Inggeris dan kesusasteraan, pemahaman umum, dan tiga subjek yang dipilih. Suruhanjaya ini menegaskan bahawa penubuhan tingkatan enam sangat penting bagi universiti serta lebih baik jika setiap sekolah mempunyai tingkatan enam sendiri (Report of the Commission on University Education in Malaya 1948, hlm.23). Penubuhan tingkatan enam merupakan suatu cadangan yang baik kerana memberi ruang kepada pelajar untuk menguasai beberapa subjek yang penting untuk mengenali bidang atau kursus yang akan mereka ikuti semasa peringkat universiti. Tambahan pula, pemikiran pelajar akan menjadi lebih matang dan penyelidikan yang dijalankan di peringkat sekolah dapat membantu mereka untuk mencari ilmu yang pelbagai. Suruhanjaya juga mencadangkan agar satu lembaga peperiksaan tetap ditubuhkan bagi menjalankan tugas peperiksaan dan memberikan sijil peperiksaan lepasan sekolah yang bebas daripada badan pendidikan dan universiti. Penubuhan lembaga ini juga dapat mengurangkan unsur *bias* ataupun pilih kasih. Semua pelajar yang menduduki peperiksaan akan dinilai mengikut pemarkahan yang mereka perolehi. Suruhanjaya menegaskan bahawa tiada unsur paksaan kepada universiti untuk menawarkan kemasukan kepada semua calon yang berjaya mendapatkan sijil lepasan sekolah.

Semua permohonan kemasukan akan dinilai berdasarkan merit individu, penilaian individu rekod sekolah pemohon dan sesi temuduga di fakulti oleh dekan atau wakilnya (Report of the Commission on University Education in Malaya 1948, hlm. 25-26). Perkara ini berupaya menjamin pelajar yang berkualiti mendapat tempat di universiti. Merit pelajar dan rekod sekolah pelajar dapat menyatakan kelakuan, kurikulum dan kokurikulum seorang pelajar dengan jelas serta temuduga yang dijalankan oleh pihak fakulti dapat menilai pemahaman serta tahap komunikasi pelajar tersebut. Suruhanjaya memberi kelonggaran

kepada Universiti Malaya menetapkan kriteria yang berbeza mengikut kategori dalaman setiap kursus. Justeru itu, universiti mempunyai kepentingan dalam membuat kandungan dan standard peperiksaan yang akan mempengaruhi kriteria matrikulasi. Wakil daripada fakulti sains dan sastera termasuk perubahan dikehendaki menganggotai lembaga peperiksaan untuk memudahkan urusan mata pelajaran dan peperiksaan. Selepas itu, mereka mencadangkan penubuhan *Board of Studies in Education* bagi menjaga mata pelajaran yang diluluskan oleh senat perlu mengurus dan mengawal pendidikan universiti. Lembaga ini bertujuan menjadi penasihat dalam menentukan mata pelajaran yang diajar serta peraturan bagi diploma, sijil dan yang lain di bawah kuasanya supaya semua berjalan dengan lancar.

Selain itu kedua-dua suruhanjaya juga memberikan keutamaan kepada aspek penyelidikan. Kajian McLean menyatakan bahawa tenaga pengajar di Kolej Raffles diberikan jangka masa yang panjang untuk mengajar. Oleh itu, mereka tidak mempunyai masa yang mencukupi dan kemudahan untuk menjalankan penyelidikan. Penyelidikan merupakan instrumen yang penting untuk melakukan sebarang perubahan dan perkembangan dalam sesuatu bidang. Kajian mengenai geografi, sejarah dan ekonomi Tanah Melayu sangat diperlukan supaya menjadi panduan bagi pembangunan negara. Demi meningkatkan tahap penyelidikan, Suruhanjaya McLean mencadangkan untuk memberikan cuti belajar bagi kes-kes tertentu seperti setahun cuti belajar dan kemudian cuti kedua diberikan selepas enam tahun berkhidmat (Report of the Commission on Higher Education in Malaya, 1939, hlm. 55). Perkara ini dapat membantu para guru dalam aspek masa dan tenaga yang mencukupi bagi menjalankan sesuatu kajian. Pada masa yang sama, pensyarah dari luar negara boleh dibawa masuk untuk menggantikan tempat guru yang bercuti belajar. Perkara ini dapat membantu untuk meningkatkan kualiti pendidikan serta proses pembelajaran juga dapat dijalankan secara berterusan tanpa sebarang masalah. Laporan Carr-Saunders pula menekankan perlu ada kajian berkaitan dengan isu pendidikan supaya ini dapat membantu dalam cara pelaksanaan pendidikan, pengurusan sekolah, dan sebagainya. Oleh itu, latihan perguruan yang berkesan dapat diberikan kepada para guru. Pengurusan serta cara penyampaian ilmu juga dapat dilaksanakan dengan lebih sistematik. Penyelidikan yang berterusan dapat membantu dalam pembaharuan dalam kaedah pedagogi serta menaikkan taraf pendidikan mengikut peredaran masa. Sebuah jabatan khas penyelidikan perlu dibuka. Selain menjalankan kajian sendiri, jabatan ini juga dapat mengumpulkan bahan dari setiap sekolah. Hal ini dapat mewujudkan integrasi psikologi dan organisasi semua institusi di Tanah Melayu yang bertanggungjawab dalam pendidikan dan latihan perguruan. Pendidikan berkualiti dapat diwujudkan melalui kajian yang berterusan mengikut peredaran masa. Penyelidikan dalam pelbagai bidang dapat menaikkan prestasi institusi pendidikan. Suruhanjaya juga mencadangkan timbalan canselor memainkan peranan penting dengan memberi bimbingan kepada kakitangan yang ingin membuat kajian dengan mengurangkan bebanan kerja. Suruhanjaya berpendapat universiti perlu mempunyai sebuah sekolah penyelidikan untuk menjamin penyelidikan dijalankan. Tanah Melayu mempunyai pelbagai institusi penyelidikan yang tersendiri seperti Jabatan Perhutanan, Jabatan Botanical, Institut Penyelidikan Getah dan sebagainya. Penyelidikan yang dijalankan di luar universiti memang tidak menepati terma dan syarat sepertimana diikuti oleh universiti. Oleh itu, suruhanjaya mencadangkan penubuhan *Scientific Advisory Council of Malaya*. Majlis ini perlu dianggotai oleh wakil kerajaan, wakil universiti sains dan pakar penyelidik daripada pelbagai institusi selain mempunyai peraturan yang tersendiri bagi menasihati kerajaan dalam semua masalah saintifik dan teknikal negara (Report of the Commission on University Education in Malaya 1948, hlm. 75).

Selain itu, Suruhanjaya McLean mencadangkan tentang pengajaran bahasa Melayu, bahasa Cina dan bahasa Tamil bagi mewujudkan jabatan yang berorientasikan bahasa pada masa hadapan. Hal ini dapat membantu pelajar tempatan untuk mempelajari bahasa ibunda mereka serta dapat mendalami ilmu kesusasteraan. Perkara ini juga ditegaskan dalam laporan Suruhanjaya Carr-Saunders. Suruhanjaya ini juga mencadangkan penubuhan Jabatan Pengajian Melayu di Tanah Melayu supaya mereka dapat mempelajari tentang asal-usul, kesenian, serta dapat menterjemahkan karya-karya bahasa lain ke Bahasa Melayu. Bagi kaum Cina yang mewakili 50% daripada jumlah penduduk di Tanah Melayu, pengajian Cina perlu diberikan satu kerusi supaya orang yang lahir di Tanah Melayu dapat mempelajari bahan klasik Cina serta belajar bahasa Cina. Mereka juga dapat mewarisi ilmu yang diturunkan oleh nenek moyang. Sepertimana kerusi bagi bahasa Melayu dan Cina, Suruhanjaya Carr-Saunders juga mencadangkan

penubuhan pengajian India (Malaya Tribune, May 1948, hlm. 3). Pendidikan tidak seharusnya dibataskan kepada pengajaran bahasa Tamil tetapi berkaitan dengan kebudayaan Dravidian, sejarah India Selatan dan kesusasteraan. Cadangan kedua-dua suruhanjaya ini dilihat menarik kerana ia dapat memupuk seluruh rakyat Tanah Melayu supaya dapat hidup bersama-sama dengan mengenali dan mempelajari kesusasteraan setiap kaum yang ada. Selain itu, setiap kaum yang mempelajari bahasa ibunda dan kesusasteraan dapat memperbaiki kesilapan ejaan dan sebutan bahasa ibunda. Tambahan pula, mereka akan berasa sangat terharu dengan pencapaian kaum sendiri melalui penguasaan kesusasteraan masing-masing. Hal ini juga dapat menjamin kesejahteraan rakyat pelbagai kaum di Tanah Melayu. Suruhanjaya ini bukan hanya memikirkan tentang penubuhan universiti tetapi turut merancang perkara penting bagi jangka masa panjang yang memberikan impak yang baik Tanah Melayu dan penduduknya.

Pada masa yang sama, sebuah bangunan khas untuk penubuhan perpustakaan disyorkan oleh Suruhanjaya McLean bagi menggantikan perpustakaan berdasarkan jabatan. Hal ini kerana, dewan yang berperanan sebagai perpustakaan digunakan untuk pelbagai tujuan di samping keadaan yang kurang selesa dan tidak sesuai bagi menjalankan aktiviti rujukan dan pembelajaran. Sebagai cara penyelesaian, Laporan Carr-Saunders mencadangkan penubuhan sebuah perpustakaan pusat yang merangkumi pelbagai buku, bilik belajar dan tempat untuk mempamerkan buku baharu dan sebagainya. Pelajar dapat menggunakan kemudahan tersebut bagi mendapatkan pendidikan yang kondusif serta mendalami bahan bacaan yang terdapat di perpustakaan berkenaan. Secara tidak langsung, perpustakaan juga dapat membantu meningkatkan penyelidikan dalam pelbagai bidang. Oleh yang demikian, cadangan ini dilihat bersifat membantu untuk meningkatkan tahap kualiti pendidikan di Tanah Melayu. Bangunan perpustakaan ini perlu berada di tengah universiti supaya semua pelajar dapat menggunakannya selain perlu melantik pustakawan untuk menjaga dan mengurus serta kakitangan teknikal untuk penyelenggaraan perpustakaan. Pengurusan perpustakaan sangat penting supaya semua buku dan bahan terbitan sentiasa diselenggara serta kepelbagaian bahan bacaan dapat disediakan oleh mereka.

Meskipun kedua-dua suruhanjaya memberikan pandangan yang berbeza tetapi tempoh masa kajian dijalankan perlu diambil kira untuk merasionalkan dapatan kajian masing-masing. Suruhanjaya McLean menjalankan kajian sebelum Perang Dunia Kedua dan Laporan Carr-Saunders diterbitkan selepas peperangan. Sewajarnya, jika kajian diadakan secara berterusan terhadap kualiti pendidikan di kedua-dua buah kolej iaitu Kolej Perubatan King Edward VII dan Kolej Raffles maka Laporan McLean membincangkan tentang penubuhan universiti dan bukan penubuhan kolej universiti. Oleh yang demikian, kelekaan pihak British terhadap pendidikan tinggi di Tanah Melayu menyebabkan situasi sebegini wujud. Pertama, cadangan Suruhanjaya McLean terhadap penganugerahan status universiti adalah tertakluk kepada dua syarat yang utama. Pertama, kolej tersebut perlu menawarkan kursus pengajian yang membolehkan pelajar mencapai tahap pengetahuan yang memenuhi kriteria. Kedua, kolej tersebut perlu menyumbang kepada ilmu pengetahuan melalui kajian penyelidikan yang dijalankan oleh kakitangan dan pelajar yang menuntut di peringkat ijazah tinggi. Walau bagaimanapun, perlu ditegaskan bahawa Kolej Perubatan King Edward VII telahpun menjalankan penyelidikan selepas penubuhannya. Manakala di Kolej Raffles kakitangan semasa tidak menjalankan sebarang penyelidikan atas sebab-sebab tertentu yang telah dibincangkan di atas. Suruhanjaya ini menegaskan bahawa jurang pencapaian di antara Kolej Perubatan dan Kolej Raffles merupakan perkara biasa. Hal ini kerana perkara ini pernah berlaku di England. Sebagai contoh, pada tahun 1834, The Liverpool Royal Institution School of Medicine and Surgery ditubuhkan. Pada tahun 1881, ia menerima taraf University College of Liverpool dan seterusnya mendapat taraf universiti selepas 69 tahun iaitu pada tahun 1903. Universiti ini dijadikan contoh bagi mengukuhkan pendapat penubuhan kolej universiti di Tanah Melayu. Selain itu, perbezaan yang ketara dalam pengurusan dan pentadbiran kedua-dua kolej tersebut juga menjadi salah satu alasan bagi mengukuhkan pendapat tersebut. Kakitangan kolej perubatan dan hospital kerajaan merupakan warga jabatan perubatan kerajaan yang menerima gaji dan pencen. Pada masa yang sama, modal dan peruntukan perbelanjaan bagi kedua-dua entiti tersebut di bawah penyeliaan kerajaan. Walau bagaimanapun, Kolej Raffles bukanlah institusi kerajaan walaupun terletak di bawah majlis yang dikawal oleh kerajaan. Satu pertiga daripada modal Kolej Raffles adalah merangkumi aset berbentuk bangunan sedia ada atau pelaburan di mana 25% daripada

pendapatan tahunan adalah sumbangan pihak swasta. Kakitangan akademik Kolej Raffles bukan pegawai kerajaan yang menerima pencen. Ini akan menyebabkan rasa tidak puas hati dalam kalangan kakitangan.

Oleh itu, terdapat cadangan yang disyorkan oleh Suruhanjaya McLean bagi mewujudkan kolej universiti dan seterusnya memberikannya taraf universiti. Antara cadangan tersebut adalah Kolej Raffles perlu diambil alih oleh kerajaan dan diletakkan di bawah jabatan pelajaran. Hal ini akan mewujudkan dua institusi kerajaan yang bergerak di bawah satu pentadbiran serta kakitangan kedua-dua entiti itu diberikan syarat perkhidmatan yang sama yang akhirnya dapat mewujudkan sebuah universiti. Alternatif lain yang diberikan oleh suruhanjaya adalah mengeluarkan Kolej Perubatan daripada jabatan perubatan supaya pengurusan dan pentadbirannya selaras dengan Kolej Raffles. Cadangan ini adalah bagi mengelakkan masalah pengurusan pada masa akan datang. Dalam hal ini, perlu difahami bahawasanya Suruhanjaya McLean tidak menolak penubuhan universiti tetapi menggariskan masalah yang perlu diselesaikan sebelum sebuah universiti ditubuhkan. Masalah yang dibincangkan oleh suruhanjaya ini tidak dapat diselesaikan dalam tempoh satu ataupun dua tahun. Oleh itu, suruhanjaya memberikan cadangan penubuhan kolej universiti. Bagi Suruhanjaya Carr-Saunders, laporan yang dikeluarkan sangat positif terhadap pembinaan sebuah universiti di Tanah Melayu walaupun ketika Tanah Melayu masih belum pulih daripada kesan peperangan. Suruhanjaya ini menyatakan bahawa penganugerahan ijazah merupakan ciri tersendiri bagi sesebuah universiti yang mempunyai piagam diraja dan enakmen perundangan. Ia juga perlu mempunyai dokumen rasmi yang menetapkan nama status dan kuasa universiti manakala penggunaan *University College* kurang tepat kerana institusi ini tidak dapat menganugerahkan ijazah (Report of the Commission on University Education in Malaya, 1948, hlm. 4). Rakyat Tanah Melayu mengharapkan sebuah universiti yang memberikan pengiktirafan ijazah. Oleh itu, pengwujudan kolej universiti tidak memberikan sebarang perubahan kepada kolej yang sedia ada. Justeru, pandangan suruhanjaya dilihat sangat bernas. Bagi mengukuhkan pandangan mereka mengenai keperluan sebuah universiti di Tanah Melayu, Suruhanjaya Carr-Saunders membuat perbandingan antara Tanah Melayu dengan Ceylon. Sebelum tahun 1942, Ceylon mempunyai sebuah universiti kolej yang memfokus dalam bidang sastera dan sains serta sebuah kolej perubatan dengan diploma sendiri. Tanah Melayu telahpun mempunyai dua kolej iaitu Kolej Perubatan King Edward VII dan Kolej Raffles. Kolej Perubatan King Edward VII didirikan pada tahun 1905 dan mempunyai diploma dalam bidang perubatan dan pembedahan yang diiktiraf oleh Majlis Perubatan Am (General Medical Council) sejak tahun 1916 (Fifty Years of Medical Education in Malaya 1905-1955, 1955, hlm. 14). Pendaftaran, tempoh kursus dan kandungan kursus semuanya diikuti sepertimana yang ditetapkan oleh GMC dan ia hampir sama seperti sekolah perubatan dalam Komanwel Britain. Selain itu, kolej ini juga mempunyai jabatan pergigian pada tahun 1928 dan menganugerahkan diploma pembedahan pergigian selepas tamat tempoh kursus selama lima tahun. Tambahan pula, Kolej Perubatan King Edward VII merupakan institusi kerajaan tetapi memiliki jumlah kewangan yang besar berbanding dengan kolej perubatan di Ceylon (Report of the Commission on University Education in Malaya 1948, hlm. 4). Kolej Raffles merupakan institusi persendirian dengan harta dan kewangan sendiri. Oleh yang demikian, Suruhanjaya Carr-Saunders memberikan justifikasi bahawa kedua-dua kolej ini mempunyai pengalaman dalam merangka kurikulum, menganjurkan kursus, menjalankan peperiksaan dan penganugerahan diploma serta mengadakan penyelidikan. Oleh itu, penubuhan universiti dapat memberikan satu suasana bagi pelajar yang mempunyai latar belakang yang berbeza dari segi bahasa, agama dan ekonomi dapat bersatu dan mendapatkan pendidikan. Suruhanjaya juga berpandangan bahawa tempoh selepas perang merupakan masa yang sesuai bagi penubuhan universiti demi menjamin kesetiaan serta semangat kerjasama semua rakyat Tanah Melayu (Report of The Commission on University Education in Malaya ,1948, hlm. 7).

Kesimpulan

Kedua-dua suruhanjaya memberikan pandangan dan cadangan yang bernas demi kepentingan pendidikan di Tanah Melayu. Laporan yang diberikan oleh Suruhanjaya Carr-Saunders memberikan harapan bagi penubuhan sebuah universiti di Tanah Melayu. Sekiranya, sejurus selepas penubuhan Kolej Raffle,s jika satu kajian berterusan dijalankan tentang standard dan kualiti pendidikan yang dijalankan maka Suruhanjaya McLean barangkali boleh mengesyorkan penubuhan universiti. Hasil daripada kajian

suruhanjaya ini didapati banyak kekurangan Kolej Raffles yang perlu disempurnakan untuk merealisasikan penubuhan sebuah universiti. Walau bagaimanapun, Laporan Carr-Saunders menyokong penubuhan universiti walaupun terdapat kekurangan dalam institusi pendidikan di Tanah Melayu dengan harapan mendapatkan sokongan orang tempatan serta hasratnya untuk menggerakkan rakyat ke arah berkerajaan sendiri.

Bibliografi

- Annual Report of Raffles College. (1938-1948).*(1948) Raffles College: Singapore.
- Blueprint for a University. (1948, May).* The Singapore Free Press: Singapore.
- Chelliah, D. D. (1940). *A History of The Educational Policy of The Straits Settlements with Recommendations for a New System Based on Vernaculars.* Kuala Lumpur: The Government Press.
- Education In Malaya Ministry of Education Malaysia. (1968).* Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.
- Federated Malay States, Original Correspondence, 1920 to 1951.* File Num.: C.O 717.
- Fook-Seng, P. (1974). *British Educational Strategy in the Malay States 1874 to 1940.* Kuala Lumpur: Oxford University Press.
- Gullick, J. (1981). *Malaysia: Economic Expansion and National Unity.* London: Ernest Benn Limited.
- Johan, K. (1996). *Educating The Malay Elite The Malay College Kuala Kangsar, 1905-1941.* Kuala Lumpur: Pustaka Antara Sdn. Bhd.
- Khoo K. K., & Mohd. Fadzil Othman. (1980). *Pendidikan di Malaysia Dahulu dan Sekarang.* Kuala Lumpur: Percetakan United Selangor Sdn.Bhd.
- Khoo, K. K. (2005). *100 years of University of Malaya.* Kuala Lumpur: University Malaya Press.
- Malayan Varsity by Oct. (1948, 1 May).* Malaya Tribune: Singapore. Retrieved from <http://eresources.nlb.gov.sg/newspapers/Digitised/Article/maltribune19480501-1.2.35>
- McLean, W. H. (1939). *Report of The Commission on higher Education in Malaya 1939.*
- Norbani Abdullah. (2000). *International Conference on Policy Issues in Higher Education in The New Millenium.* Kuala Lumpur: Universiti Malaya.
- Raffles College Commission Report.* File Num.: CO273/651/9.
- Report of the Commission of Enquiry into the position of the Malayan Student Community in the United Kingdom and The Republic Ireland. (1961).* Kuala Lumpur: Government Press.
- Rohani Abd. Rahim, Anisah Che Ngah, Kamal Halili Hassan, Aishah Hj. Bidin, Raja Rohana & Raja Mamat. (1992). *Hak dan Tanggungjawab Akta Universiti dan Kolej Universiti.* Kuala Lumpur: Universiti Kebangsaan Malaysia.
- Sreenivasan, B. R. (ed). (1955). *Fifty years of medical education in Malaya 1905-1955.* Craftsman Press.
- Stockwell, A. J. (2008). *The Crucible of the Malayan Nation': The University and the making of a New Malaya, 1938-62.* Cambridge university Press.
- Straits Settlements: Original Correspondence 1838 to 1940.* File Num.: C.O 273.
- Straits Settlements: Original Correspondence 477/1922.* File Num.: C.O477.

Pemikiran Kritis Dalam Teks Naladiyar

M.Sangar
Jabatan Pengajian India
Universiti Malaya
Kuala Lumpur
m_sangar@hotmail.com

Abstract

This study examines as critical thinking featured in *Naladiyar*, a masterpiece of work of *sangam maruviya kalam*. The purpose of this research is to identify and reveal the critical thinking as practiced by the early Tamil community during the period of *Naladiyar*. It employed qualitative approach which focuses on content analysis mainly library research where by literary interpretation method has been employed. In order to showcase the critical thinking of the *Naladiyar*, an approach of FRISCO was used. The FRISCO approach comprises six main elements of critical thinking namely Focus, Reason, Inference, Situation, Clarity and Overview. The findings indicate that *Naladiyar* has critical thinking elements in it which goes along with FRISCO. Furthermore, *Naladiyar* is emphasizing awareness all along in its text and awareness is identified as an important element in *Naladiyar*. The researcher has derived a new approach named FARISCO from FRISCO, where the 'A' stands for awareness. The findings on the critical thinking in *Naladiyar* can be used as a guide to the future generation, apart from that it can be a foundation for future researchers in the effort to deepen the understanding for critical thinking in detail based on any classical Tamil literature.

Abstrak

Kajian ini mengkaji tentang pemikiran kritis yang dipaparkan dalam teks *Naladiyar*, salah sebuah karya yang disunting pada zaman selepas *sangam*. Tujuan utama kajian ini adalah untuk mengenal pasti dan mendedahkan pemikiran kritis masyarakat Tamil pada zaman *Naladiyar* yakni masyarakat yang paling awal mula menggunakan pemikiran kritis. Kajian ini berbentuk penyelidikan kualitatif yang menjurus kepada analisis kandungan dan penyelidikan perpustakaan di mana kaedah interpretasi kesusasteraan digunakan. Bagi mendedahkan pemikiran kritis, pendekatan FRISCO digunakan. FRISCO, terdiri daripada, enam elemen utama iaitu *Focus, Reason, Inference, Situation, Clarity* dan *Overview*. Hasil kajian menunjukkan bahawa pemikiran kritis wujud dalam teks *Naladiyar* dan ia menunjukkan keserasian dengan FRISCO. *Naladiyar* dalam semua sajaknya turut menekankan kesedaran sebagai satu elemen yang penting. Maka, suatu pendekatan baru yang dinamakan FARISCO diterbitkan daripada FRISCO di mana 'A' merujuk kepada *Awareness*. Penemuan kajian ke atas pemikiran kritis pada zaman *Naladiyar* dapat dijadikan panduan kepada generasi akan datang, selain menjadi perintis kepada kajian-kajian akan datang dalam usaha mendalami pemikiran kritis secara terperinci berdasarkan mana-mana hasil kesusasteraan Tamil.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

நாலடியாரில் உய்யச் சிந்தனை எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வு, சங்கம் மருவிய கால நூலான நாலடியாரில் உள்ள உய்யச் சிந்தனையை ஆய்வுசெய்து வெளிக்கொணர்கிறது. 400 பாடல்களைக் கொண்டுள்ள நாலடியார், திருக்குறளுக்கு ஒப்பான புகழ்மிக்க நீதி நூலாகும். நாலடியார் பாடல்கள் வழியாக, நாலடியார் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடையே விரவியிருந்த உய்யச் சிந்தனையை அடையாளம் கண்டு, வெளிப்படுத்துவதே இந்த ஆய்வின் முதன்மை நோக்கம். தமிழர்கள் உய்யச் சிந்தனையை பயன்படுத்திய உலகின் முதல் குடிகள் என்ற முடிவுக்கும் இந்த ஆய்வு இட்டுச் செல்லக்கூடும். நூலகப் பயன்பாட்டின் வழி இலக்கிய உட்கிடக்கையை பகுத்தாய்ந்து முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லும் இந்த ஆய்வு பண்புசார் ஆய்வாகும் (qualitative research). சேகரிக்கப்பட்ட தரவுகள் மிகத் துல்லியமாக வகைப்படுத்தப்பட்டு; அவற்றிலுள்ள உய்யச் சிந்தனைகள் FRISCO அணுகுமுறை மூலம் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டன. FRISCO என்பது குவியம்(F), காரணம்(R), அனுமானம்(I), சூழல்(S), தெளிவு(C) மற்றும் பார்வை(O) என்ற ஆறு கூறுகளைக் கொண்டதாகும். இந்த ஆய்வின் வழியாக கிடைத்த தெரிவுகள், முடிவுகளாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. நாலடியாரில் உய்யச் சிந்தனைக் கூறுகள் இருப்பதை இந்த ஆய்வு முடிவு எடுத்துணர்த்துகிறது. உய்யச் சிந்தனை வெளிப்பாட்டில் நாலடியார் 'விழிப்புணர்வு' என்ற கூறுக்கும் மிக முக்கிய இடமளித்திருப்பது இந்த ஆய்வில் தெரியவந்துள்ளது. இதனைக் குறிப்பிடும் வகையில் A என்ற எழுத்தை

இணைத்து, FARISCO என்ற புதிய அணுகுமுறையை ஆய்வாளர் உருவாக்கியுள்ளார். இந்த ஆய்வு முடிவுகள் அடுத்தக்கட்டமாக செய்யப்படும் பல ஆய்வுகளுக்கு தொடக்கமாகவும், முன்னோடியாகவும் அமையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

Kata kunci: FRISCO, Kesusasteraan Tamil, Naladiyar, Pemikiran Kritis

திறவுச் சொற்கள்: ஃபிரிஸ்கோ, தமிழ் இலக்கியம், நாலடியார், விமர்சன சிந்தனை

Pendahuluan

Pemikiran memainkan peranan yang amat penting dalam menghubungkan manusia. Ia berfungsi sebagai instrumen yang memberi sumbangan terbesar dalam perkongsian maklumat sesama manusia. Sejak zaman Socrates, iaitu sejak 2500 tahun dahulu lagi pertamadunan manusia telah mula memberi kepentingan kepada kemahiran berfikir (Kartheges, 2017).

Latar Belakang Kajian

Pemikiran adalah suatu perkembangan yang berkaitan dengan akal di mana ia memerlukan kesalinghubungan antara pengetahuan, kemahiran, amalan serta sikap untuk membolehkan seseorang memahami dan membentuk persekitarannya. Setiap manusia mempunyai cara dan gaya berfikir yang berbeza dan tersendiri walaupun pada dasarnya kesemua manusia menjalani proses berfikir. Hasil daripada cara dan gaya berfikir yang berbeza ini tahap pemikiran yang terhasil juga berbeza. Seseorang yang mengamalkan pemikiran kritis, kebiasaannya menaksir sesuatu idea dengan teratur dan sistematik. Asalnya perkataan 'kritis' adalah daripada perkataan Inggeris "*critic*". Kata dasar bagi perkataan kritis merupakan perkataan Greek yang berbunyi "*kritikos*" (kritiks) yang membawa maksud mempertimbang (*judge*) (Kartheges, 2017).

Permasalahan Kajian

Dunia kini cenderung mengagungkan falsafah barat yang dikatakan lebih teratur dan dinamik (Devnath, 1997). Maka masyarakat kini lebih berminat atau mempunyai kecenderungan menjadikan Barat sebagai model atau contoh dalam mempertingkatkan diri mereka ke arah kemajuan dan pembangunan. Mereka kurang berminat untuk menikmati dan memperkasa tamadun sendiri. Maka, kajian ini bertujuan untuk mengalih pandangan masyarakat kini yang lebih cenderung mengagungkan karya barat kepada karya – karya tradisi Tamil khususnya *Naladiyar* yang telah mempelopori tamadun dunia dengan pelbagai teori dan amalan yang lebih jitu dan sistematik yang tiada tolok bandingan.

Objektif Kajian

1.1.1 Mengkaji penerapan pemikiran kritis dalam teks *Naladiyar*

1.3.2 Mengutarakan keagungan pemikiran para cendekiawan tradisi Tamil adalah setara dengan teori pemikiran kini

Kepentingan Kajian

Pelbagai kajian mengenai teks *Naladiyar* terutamanya berasaskan nilai moral yang terkandung di dalamnya telah dilakukan setakat ini namun kajian ini menganalisis teks *Naladiyar* berpandukan pemikiran kritis, khususnya pendekatan FRISCO. Kajian ini diharapkan boleh menyumbang input baru dalam usaha memperkenalkan alat-alat (*tools*) analisis yang sistematik seperti pendekatan FRISCO. Kajian ini mampu memberi gambaran yang lebih umum dan jelas kepada semua lapisan masyarakat di Malaysia mengenai

karya *Naladiyar*. *Naladiyar* membincangkan perkara-perkara yang umum kepada semua masyarakat yang terdiri daripada pelbagai kaum, agama dan bangsa.

Kajian ini dapat memberi ruang kepada seseorang individu untuk berfikir di luar sempadan (*out of the box*). Dengan ini kesusasteraan Tamil klasik dapat ditafsirkan atau dilihat dalam dimensi baru. Ia boleh digunakan dalam lingkungan bahasa Tamil dan ia juga boleh diperluaskan ke serata pelusuk dunia sebagai kesusasteraan universal yang mempunyai elemen-elemen pemikiran kritis.

Latar Belakang

Kajian Lepas Berkaitan *Naladiyar*

Banyak kajian berkaitan teks *Naladiyar* telah dijalankan sebelum ini. Palanivel Pillai (1947), Devnath (1997), Kamala Kandasamy (2009), Chidambaranath (1986), Balasundaram Pillai (1945) dan Iniyar (1950) telah membincangkan dengan terperinci nilai-nilai kehidupan yang tersebar luas dalam teks *Naladiyar*. Walaupun buku-buku yang ditulis oleh mereka memperincikan aspek-aspek yang diperlukan dalam kehidupan harian seseorang, buku-buku tersebut tidak mengketengahkan proses pemikiran. Pope (1958) telah menterjemah dan menulis *Naladiyar* dalam Bahasa Inggeris.

Kajian Lepas Dalam Pemikiran Kritis

Kajian *Designing and Assessing Tasks to Develop Critical Thinking in EFL Classrooms* dijalankan di Universiti Petra Kristian, Surabaya oleh Herwindy Maria Tedjaatmadja. Ini bertujuan untuk memperkembangkan pemikiran kritis dalam pembelajaran Bahasa Inggeris. Kelas EAP (*English for Academic Purposes*) digunakan sebagai kes untuk membina pemikiran kritis. Tedjaatmadja menggunakan FRISCO dalam kes ini (Herwindy, 2015).

Kajian *Learning Through Case Studies in Health Sciences: Proposal for Adaption to the FRISCO Guidelines* dijalankan oleh Rita Payan Carreira, Maria Joao Monteiro, Maria da Conceicao & Caroline Dominguez di Universiti Trans –os-Montes, Vila Real, Portugal. Bidang sains kesihatan khususnya kejururawatan dan veterinari menggunakan kajian kes sebagai pendekatan utama dalam mempelajari sebab-sebab klinikal dan membuat penilaian serta membuat keputusan. Para pengkaji telah menggunakan proses pemikiran kritis yang digunakan oleh kumpulan webPACT di UTAD, di mana ia merangkumi FRISCO dalam penganalisan teks (Payan, 2015).

Kajian *Problem Solving and Critical Thinking APRENC-Mates: innovative proposal for initial teacher training* dijalankan oleh Claudia Vargas- Diaz di Universiti Santiago, Chile. Semasa mengajar Matematik, kaedah enam elemen asas dalam pemikiran kritis digunakan sebagai alat untuk menyelesaikan masalah matematik.

Kajian *Infusing Critical Thinking in College Courses* ini dibuat oleh Alec Fisher, Nanyang Technological University, Singapura. Ia menerangkan cara bagaimana menanam pengajaran pemikiran kritis dalam kursus-kursus asas seperti sejarah, fizik dan membentuk sebuah kursus pemikiran kritis pada tahap kolej atau universiti. Topik-topik yang dirangkumi adalah penyebab pemikiran kritis, menilai argumen, menyelesaikan masalah dan menilai kredibiliti. Asas yang digunakan adalah teori FRISCO oleh Robert Ennis.

Metodologi Kajian

Kajian ini adalah kajian kualitatif menggunakan kaedah analisis kandungan (*content analysis*) bersumberkan buku-buku di perpustakaan, jurnal, kertas penyelidikan dan esei-esei berkaitan. Pengumpulan data adalah pengumpulan sajak *Naladiyar* dari teks *Naladiyar*. Sajak-sajak ini adalah data

primer di mana ia adalah hasil karya penyajak *Naladiyar*. Selain teks *Naladiyar* sebagai data primer, hasil penulisan dan hasil kajian yang menggunakan *Naladiyar* sebagai asas digunakan sebagai data sekunder oleh pengkaji.

Teori Konstruktivisme

Teori konstruktivisme merupakan salah sebuah teori pembelajaran yang sangat efektif dalam dunia pendidikan. Piaget merupakan konstruktivis yang pertama meneroka, memperkenalkan dan menghuraikan teori pembelajaran mental Piaget. Menurut Karthegees (2017), konstruktivisme merupakan pendekatan yang digunakan dalam pengajaran dan ia adalah berpandukan kepada penyelidikan tentang pembelajaran manusia. Seseorang boleh membina pengetahuan baharu dengan mentaksir pengetahuan dan pengalaman yang dipunyai mereka; menyesuaikan dengan situasi atau perkara baharu. Kemudian, pengetahuan baharu yang diperolehi diintegrasikan dengan binaan intelektual yang sedia ada. Teori konstruktivisme ini membantu seseorang dalam proses penyelidikan, penganalisisan dan persembahan maklumat secara lebih teratur dan berkesan.

Pendekatan FRISCO

FRISCO adalah enam unsur penting yang sepatutnya ada pada proses pemikiran kritis. *Focus, Reasons, Interference, Situations, Clarity* dan *Overview*, adalah enam unsur tersebut dan setiap huruf pertama diambil daripada setiap perkataan tersebut dan dinamakan sebagai FRISCO (Ennis, 1995).

Focus – Fokus: Ini adalah perkara pertama yang perlu ditanya dalam mendampingi setiap perkara atau situasi untuk mencungkil keluar tujuan utama. Ia memberi suatu arah kepada seseorang untuk melihat sesebuah masalah atau situasi.

Reasons – Sebab: Kita perlu mengetahui sebab-sebab sesuatu perkara itu dilakukan. Keputusan dibuat berdasarkan sebab-sebab yang diberikan. Ia menjadi asas kepada kebolehan dan memberi sokongan kepada proses seterusnya iaitu andaian.

Inference – Andaian: Andaian perlu dibuat ke arah mengukuhkan sesuatu keputusan yang akan dibuat. Ia merupakan keupayaan untuk menentukan kesimpulan awal yang sesuai dan boleh diterima, yang mungkin benar atau tidak benar mengenai sesuatu perkara berdasarkan maklumat yang diberi.

Situation – Situasi: Sesuatu proses pemikiran yang mempunyai fokus berasaskan kepercayaan yang akan berlaku dalam situasi tertentu. Adalah penting untuk mengetahui situasi tersebut untuk membuat keputusan yang tepat. Ennis menyatakan bahawa pemikiran kritis adalah sepatutnya ke arah kebaikan ataupun untuk tidak memudaratkan sesiapa.

Clarity – Kejelasan: Kepentingan untuk menjelaskan sesuatu perkara. Melalui penjelasan sedemikian, tujuan kita akan menjadi amat jelas.

Overview – Pandangan atau gambaran keseluruhan: Ini adalah proses untuk kita memastikan apa yang telah kita menganalisis, mengetahui dan pelajari.

Ennis menegaskan, pengintegrasian kesemua kebolehan di atas dalam membuat pemikiran kritis. Proses ini juga, menjadi refleksi metakognitif seseorang pemikir kerana pemikir dapat kesedaran akan apa yang telah dipelajari atau dikaji. Maka, FRISCO digunakan sebagai suatu alat untuk mengamalkan pemikiran kritis.

Kadangkala salah satu perkara mungkin tidak dapat diaplikasikan. Ataupun, ada kalanya kita tidak dapat mengikuti urutan ini dengan tepat. Namun, penggunaan FRISCO dalam proses pemikiran kritis bergantung kepada keadaan sebenar sesuatu perkara dan secara amnya FRISCO dapat diamalkan (Ennis, 1995).

Pengkaji, menggunakan FRISCO dalam kajian ini untuk menganalisis teks *Naladiyar*. Setiap sajak yang diambil akan melalui proses FRISCO. Setelah ia melalui proses FRISCO, kita dapat memastikan bahawa terdapat unsur pemikiran kritis dalam sajak tersebut.

Aspek Pemikiran Kritis Dalam *Naladiyar*

Karya agung *Naladiyar* yang berunsurkan kehidupan manusia juga tidak ketinggalan dalam menyumbang ke arah perkembangan pelbagai jenis pemikiran. Walaupun *Naladiyar* dapat dihubungkan dengan pelbagai jenis pemikiran, pemikiran kritis terserlah dalam sajak-sajaknya dan elemen-elemen pemikiran kritis dapat dikenalpasti tersebar luas. Karya ini berkeupayaan untuk membangkitkan persoalan dalam diri setiap orang yang membacanya.

Naladiyar memang kaya dengan pemikiran kritis yang merangkumi elemen *Focus, Reason, Inferens, Situation, Clarity* dan *Overview* berpandukan pendekatan FRISCO. Kesemua 400 sajak *Naladiyar* menerapkan dan menggalakkan pemikiran kritis kerana kesemuanya mempunyai makna yang mendalam dan membawa kepada kesejahteraan umum. Kenyataan ini disokong dengan hasil kajian Palanivel Pillay (1947), yang membuktikan bahawa *Naladiyar* membantu dalam pembentukan individu berakhlak dan progresif yang menentukan masyarakat sejahtera. Memang tidak dapat dinafikan bahawa setiap sajak *Naladiyar* mempunyai gabungan elemen pemikiran kritis.

Pendidikan dalam *naladiyar*

Pendidikan memainkan peranan penting untuk mencapai hidup yang berkualiti kerana pendidikan merupakan antara petunjuk terpenting dalam kualiti hidup manusia. Pendidikan membantu individu membina keyakinan diri untuk berhadapan dengan dunianya, menikmati kemudahan yang ada di persekitarannya, serta memahami diri sendiri. Pendidikan juga bertindak sebagai pemangkin kesejahteraan hidup dengan cara memimpin individu ke arah sumber-sumber ekonomi yang mantap, keupayaan kawalan diri, dan kestabilan hubungan sosial.

Kepentingan pendidikan amat diutamakan dalam teks *Naladiyar*. Ia menyatakan bahawa kehidupan seseorang tidak lengkap tanpa pendidikan (Vethagiri, 1936). Sepuluh buah sajak dikumpul di bawah tajuk pendidikan.

Pendidikan memberi seseorang kecantikan dan ketampanan dan bukannya rupa luar. Sajak *Naladiyar* di bawah menerangkannya.

குஞ்சி அழகும், கொடுந் தானைக் கோட்டழகும்,
மஞ்சள் அழகும், அழகு அல்ல; நெஞ்சத்து,
'நல்லம் யாம்' என்னும் நடுவு நிலைமையால்,
கல்வி அழகே அழகு

Kunji alagum kodunthannai kottalagum
Manjal alagum alagu alla nenjathu
Nallam yam ennum naduvu nilaimaiyal
Kalvi alage alagu (Naladi 131)

Sajak ini membawa maksud, pendandanan rambut, pelbagai corak pada pakaian dan persolekan muka wanita khasnya dengan gunakan kunyit bukanlah kecantikan sebenar. Amanah dan kejujuran pada hati hasil

daripada pendidikan yang murni adalah kecantikan yang sebenar. Ia adalah kecantikan yang tiada tolok bandingan.

Ramanathan (1956) memberikan maksud kepada sajak ini dengan mengambil ibarat dandan dan rambut dan pakaian adalah untuk kaum lelaki dan penyapuan kunyit untuk muka adalah bagi kaum wanita. Beliau memberi penerangan bahawa pendidikan adalah sama untuk lelaki dan wanita. Tiada perbezaan dalam mendapatkan pendidikan yang baik antara lelaki dan perempuan.

Menurut Vethagiri (1936) kunyit diumpamakan bukan hanya untuk persolekan wanita, malah ia boleh juga diibaratkan sebagai cendana yang digunakan oleh lelaki dalam persolekan mukanya. Maka beliau menyatakan bahawa pendidikan diberi keutamaan kepada kedua-dua kaum lelaki dan wanita.

Jelas di sini bahawa *Naladiyar* mementingkan atau menyuarakan kepentingan pendidikan kepada kaum lelaki dan juga wanita. Kini, perkara ini lantang diperdengarkan di pesada antarabangsa. Pendidikan untuk kaum wanita diperlekehkan dan mereka dianggap golongan yang yang tidak layak untuk menerima pelajaran (Osita, 2007).

Pemikiran Kritis Dalam Tema Pendidikan

Sajak *Naladiyar* ke-131 yang diteliti di atas memfokuskan pendidikan memberi situasi perbandingan antara kecantikan luaran seseorang dengan keindahan yang diperolehi daripada pendidikan. Sebab penghasialn sajak ini ialah untuk meleraikan isu yang mengkaburi pendidikan. Dalam sajak ini diandaikan bahawa kesukaan yang teramat terhadap kecantikan rupa luar dapat dihentikan. Jelas di sini bahawa, keindahan yang diberikan oleh pendidikan adalah keindahan yang amat tinggi nilainya. Keseluruhnya dapat digambarkan bahawa pendidikan adalah lebih penting berbanding rupa luaran.

Kesabaran Dalam *Naladiyar*

Kesabaran seringkali dikaitkan dengan ujian, iaitu kemampuan seseorang individu untuk bersabar atau menahan dan mengawal diri tatkala diri sedang diuji. Namun, ia bukan mudah untuk meraih sebuah kesabaran terutamanya apabila hadirnya ujian tanpa diduga dan tidak pula dipinta (Devnath, 1997). Persoalannya, sejauh manakah seorang individu itu mampu bersabar? Apakah nikmat di sebalik sebuah kesabaran?

Keindahan sesebuah kesabaran bukan hanya terletak pada perkataannya semata-mata. Sebaliknya, keindahan serta kenikmatannya akan dapat dirasakan oleh mereka yang berusaha meraih kesabaran itu sendiri. Kesabaran, perlu dipupuk di dalam diri dan dijaga nilai kesabaran tersebut agar keimanan diri terus terpelihara (*Pathinen Kilkanakku Sotpolivugal*, 1956).

Kesabaran itu hanya mampu diraih oleh mereka yang berusaha untuk mencapainya. Kenikmatan sebuah kesabaran itu pula hanya akan dirasakan oleh mereka yang sabar. Ketinggian nilai kesabaran jelas terbukti yang mana ianya banyak disebut dalam *Naladiyar*.

கோதை அருவிக் குளிர் வரை நல் நாட!
பேதையோடு யாதும் உரையற்கபேதை !,
உரைக்கின், சிதைந்து உரைக்கும்; ஒல்லும் வகையால்,
வழுக்கிக் கழிதலே நன்று.

*Kothai aruvik kulir varai nal naada!
Pethayodu yathum uraiyatka! Pethai
Uraikkkin sithanthu uraikkum ollum vakaiyal
Valukkil kalithale nandru (Naladi 71)*

Sajak di atas menyatakan bahawa tiada gunanya berbual atau berpesan dengan orang yang tidak terpelajar. Balasan daripadanya akan sentiasa berbeza dengan persoalan yang diajukan. Maka, adalah sangat baik tidak mendekati orang sebegini. Ini adalah cara menjaga kesabaran seseorang. Hindarilah orang yang kurang bijak, kalau tidak perbicaraan disalah tafsir dan membawa malapetaka.

Sajak *Naladiyar* di atas bermaksud manusia perlu mengelakkan diri daripada orang yang tidak berfikir. Ini kerana, orang yang tidak berfikir akan meluahkan kata-kata yang bersifat kasar dan melukai hati orang lain. Mereka tidak mempunyai kesabaran dalam menangani sesuatu isu. Bagi menghindari masalah dari berkembang manusia dinasihati supaya mengelakkan diri daripada golongan sebegini.

Pemikiran Kritis Dalam Tema Kesabaran

Apabila meneliti sajak *Naladiyar* ke-71 dalam perbincangan di atas dengan pendekatan FRISCO, sebab sajak ini dihasilkan ialah untuk memberitahu umum, kesabaran yang harus dipunyai oleh seseorang apabila berbual dengan orang yang tidak berpelajaran. Andaian yang dibuat ialah, jawapan yang diterima daripada orang tersebut tentulah bertentangan dengan idea orang yang bertanya. Situasi yang dapat dilihat pada sajak ini adalah, perbualan dengan orang yang kurang atau tidak berpelajaran. Kejelasan yang didapati ialah, balasan yang diterima apabila menanyakan soalan ataupun berbual dengan orang yang tidak berpelajaran adalah tidak setimpal dengan harapan orang yang berbual dengannya. Maka, gambaran keseluruhan yang diperolehi daripada sajak ini ialah mengasingkan atau memencilkan diri daripada bergaul dengan orang yang kurang berpelajaran.

Satu lagi elemen utama yang dapat dilihat dalam sajak-sajak *Naladiyar* di bawah tema kesabaran ini ialah kesedaran yang diwujudkan oleh penyair-penyair *Naladiyar*. Setiap sajak memberi kesedaran kepada masyarakat dunia mengenai kesabaran. Sajak-sajak tersebut dihasilkan untuk memberi kesedaran kepada masyarakat Tamil zaman selepas *Sangam* dan ia masih relevan sehingga kini (Devnath,1997).

Kebijaksanaan Dalam *Naladiyar*

Kebijaksanaan adalah kepandaian menggunakan akal fikiran atau kecekapan berfikir. Kebijaksanaan merupakan suatu alat yang melindungi orang daripada penghancuran dan selain daripada itu ia juga menjadi kubu dalam yang tidak dapat dihancurkan walaupun oleh musuh (Singaravelu, 2013).

Kebijaksanaan merupakan unsur penting dalam kalangan masyarakat Tamil zaman *sangam* dan *sangam maruviya kalam*, terutamanya pada zaman *Naladiyar*. Ini dilihat dalam sajak-sajak *Naladiyar* yang mementingkan kebijaksanaan.

Pope (1958), menyifatkan kebijaksanaan yang diutamakan dalam *Naladiyar* sebagai kebijaksanaan yang praktikal. Teks *Naladiyar* yang diterjemahkan olehnya, menamakan kebijaksanaan sebagai *the possession of practical wisdom*. Kini, keperluan kebijaksanaan praktikal diutamakan dalam segala aspek atau amalan di dunia.

Paul O'grady menyatakan terdapat perbezaan di antara pengetahuan dan kebijaksanaan. Contohnya kita boleh membezakan dengan jenis pengetahuan teori untuk menjadi ahli matematik atau

sains yang baik dengan pengetahuan praktikal yang diperlukan untuk menjadi seorang pentadbir yang baik. Kita juga boleh memikirkan jenis pengetahuan empatik yang diperlukan untuk personaliti interpersonal yang baik ataupun pengetahuan teknikal yang diperlukan untuk menjadi mekanik yang bagus (Perjalanan Menuju Kebijaksanaan, 2018)

Kebijaksanaan menitikberatkan pengetahuan yang diperlukan untuk hidup dengan lebih baik. Kebijaksanaan adalah berkenaan dengan jenis pengetahuan yang diperlukan untuk hidup dengan lebih baik. Aristotle membezakan di antara kebijaksanaan teoritikal dan kebijaksanaan praktikal. Kebijaksanaan teoritikal adalah renungan yang mendalam terhadap realiti, contohnya pemikiran tentang metafizik atau sudut pandang dunia sekarang. Manakala kebijaksanaan praktikal adalah pembelajaran berkenaan kehidupan yang baik seperti etika dan moral (Perjalanan Menuju Kebijaksanaan, 2018)

Naladiyar, sebagai teks yang membincangkan nilai etika dan moral, jelas menyarankan kebijaksanaan praktikal dalam sajak-sajaknya.

பகைவர் பணிவு இடம் நோக்கி, தகவு உடையார்
தாமேயும் நாணித் தலைச்செல்லார்;-காணாய்;
இளம் பிறை ஆயக்கால் திங்களைச் சேராது,
அணங்கு அருந் துப்பின் அரா.

Pagaivar panivu idam nokki thagavu udaiyar
Thameyum naanith thalaisellaar - kaanaai
Ilam pirai aayakkaal thingkai seerathu
Anangku arunth thuppin araa

(*Naladiyar 241*)

Sajak ini membawa maksud, seseorang yang bijaksana tidak akan menentang atau bertempur dengan musuhnya apabila musuh itu lemah. Mereka akan berprihatin atas situasi musuh mereka.

Pemikiran Kritis Dalam Tema Kebijaksanaan

Elemen-elemen FRISCO iaitu fokus, sebab, inferens atau andaian, situasi, kejelasan dan gambaran keseluruhan dapat dilihat diterapkan dalam sajak di atas

. Fokus sajak di atas adalah kebijaksanaan. Sajak ini memberi situasi gerhana bulan di mana gerhana berlaku pada waktu bulan mengambang dan bukannya pada waktu bulan sabit. Ia membuatkan suatu andaian dibuat di mana kebijaksanaan tidak akan mengambil kesempatan terhadap kelemahan. Ini memberikan sebab untuk penggubalan sajak tersebut iaitu menunjukkan kepada dunia mengenai kebijaksanaan dan keprihatinan. Jelas di sini bahawa sajak ini mengutarakan kebijaksanaan tidak akan ditunjukkan ke atas seseorang yang lemah. Satu gambaran umum didapati melalui sajak ini iaitu kebijaksanaan tidak akan mengambil kesempatan terhadap kelemahan seseorang.

Kesimpulan

Sajak-sajak dalam teks *Naladiyar* dikategorikan mengikut tema dan dianalisis untuk mengetahui elemen-elemen pemikiran kritis yang wujud di dalamnya. Tema-tema yang dianalisis ialah pendidikan, kesabaran dan kebijaksanaan .

Pendekatan FRISCO oleh Ennis, digunakan untuk mengetahui elemen-elemen pemikiran kritis yang wujud dalam sajak-sajak teks *Naladiyar*. Elemen-elemen pemikiran kritis dalam pendekatan FRISCO iaitu *Focus, Reason, Inferens, Situation, Clarity* dan *Overview* tersebar luas dalam sajak-sajak *Naladiyar*.

Di samping itu satu lagi elemen didapati wujud dalam teks *Naladiyar*, iaitu *Awareness* (kesedaran). Kesemua sajak *Naladiyar* apabila dianalisis mengutarakan elemen ini. Dalam zaman yang bergerak pantas dan serba moden ini, kesedaran dalam semua perkara menjadi elemen yang tidak dihiraukan atau difahami oleh masyarakat. Tanpa kesedaran manusia telah hilangkan banyak perkara yang amat bernilai di atas muka bumi ini. Contohnya alam sekitar, kurniaan alam sekitar, perikemanusiaan, keprihatinan dan banyak lagi perkara yang harus dihargai manusia kian hilang dan mengalami ancaman. Kesedaran harus diwujudkan untuk dunia ini terus kekal bahagia, sekurang-kurangnya terus ‘bernafas’ supaya ia dihulurkan kepada generasi akan datang dengan selamat. Menyedari hakikat ini, elemen *Awareness* (kesedaran) dalam teks *Naladiyar* disertakan sebagai satu elemen yang penting dalam barisan elemen pemikiran kritis di bawah pendekatan FRISCO. Maka pengkaji menerbitkan satu pendekatan baru yang dinamakan FARISCO yang berasal daripada pendekatan FRISCO, di mana *A* untuk *Awareness* diselitkan dalam elemen-elemen pemikiran kritis. FARISCO dapat digunakan sebagai pendekatan terkini dalam kajian-kajian akan datang mengenai kesusasteraan secara umumnya dan kesusasteraan Tamil khususnya. *Focus, Awareness, Reason, Inference, Situation, Clarity* dan *Overview*.

Pendekatan FARISCO akan dapat digunakan sebagai pendekatan yang lebih komprehensif dalam kajian kesusasteraan akan datang kerana ia akan memberi kesedaran supaya khazanah alam di bumi ini dan khazanah etika dan moral dalam hati setiap manusia dipelihara dan dihormati supaya kehidupan seseorang kekal bahagia.

Teks *Naladiyar* terbukti mengikuti satu urutan yang sistematik dalam penerapan elemen-elemen pemikiran kritis. Semua elemen FARISCO diterapkan dalam sajak-sajak *Naladiyar* secara sistematik walaupun kedudukan dalam urutan itu kadangkala berubah tempat. Ini adalah sehaluan dengan pernyataan Ennis yang mengatakan urutan *Focus, Reason, Inferens, Situation, Clarity* dan *Overview* boleh berubah kedudukan dan adakalanya salah satu elemen tersebut tidak wujud. Namun situasi ini tidak menjadi halangan untuk kehadiran pemikiran kritis dalam perkara atau keadaan yang dibincangkan, kata Ennis. Maka sajak-sajak *Naladiyar* membuktikan kepada dunia bahawa kesusasteraan Tamil klasik yang wujud pada zaman *Sangam* dan zaman selepas *Sangam*, mencetuskan pemikiran yang setara dengan teori atau pendekatan pemikiran masa kini. Ini secara langsung menunjukkan kepada dunia bahawa keagungan pemikiran pujangga dan cendekiawan tradisi Tamil adalah setara dengan teori pada zaman yang serba moden ini. Dengan ini, kenyataan yang diwar-warkan oleh sesetengah orang bahawa kesusasteraan Tamil adalah tidak sesuai untuk zaman ini dan tidak boleh lagi digunakan dalam dunia hari ini harus ditolak sama sekali. Tidak dapat dinafikan bahawa hasil kesusasteraan Tamil klasik berpotensi untuk beredar dengan peredaran zaman dan masa.

Rumusan

Kajian bertajuk ‘Pemikiran Kritis dalam tekas *Naladiyar* mendedahkan beberapa penemuan penting. Kesusasteraan Tamil klasik sebagai hasil kesusasteraan yang terawal dapat mencerminkan kehidupan masyarakat Tamil awal. Ini adalah kerana kesusasteraan pada zaman *sangam* dan *sangam maruviya kalam* telah merekodkan pelbagai bentuk pemikiran termasuk pemikiran kritis. Berdasarkan analisis yang dikendalikan, masyarakat zaman *Sangam* dan selepas zaman *sangam* memiliki dan mengamalkan pemikiran yang amat unik dan tersendiri. Tetapi, masyarakat Tamil masa kini, kurang mengenali arau mengetahui pemikiran yang diamalkan oleh masyarakat Tamil klasik. Oleh yang demikian, kajian ini dilakukan dengan objektif untuk memberi kesedaran kepada masyarakat secara umum dan masyarakat Tamil secara khusus terhadap kemahiran berfikir yang diamalkan oleh masyarakat Tamil klasik. Jenis pemikiran yang diutamakan ialah pemikiran kritis. Sehaluan dengan matlamat tersebut, sajak-sajak dalam teks *Naladiyar*

diteliti, dinilai dan dianalisis supaya pemikiran kritis yang dipunyai dan menjadi amalan masyarakat Tamil klasik dapat didedahkan.

Menerusi kajian ini beberapa pengenalpastian telah dicapai. Walaupun banyak kajian terhadap *Naladiyar* dibuat dan diterbitkan sebagai buku, usaha-usaha tersebut hanyalah pengumpulan data dan penerangan terperinci mengenai nilai-nilai yang diterapkan dalam teks *Naladiyar*. Kajian-kajian tersebut tidak menggunakan sebarang teori atau pendekatan. Penelitian terhadap teks *Naladiyar* membuatkan pengkaji menemukan masyarakat zaman selepas *Sangam* memberi keutamaan kepada pendidikan. *Naladiyar*, memberi kepentingan kepada alam sekitar. Kehidupan masyarakat pada zaman *Naladiyar*, sehati dengan alam sekitar.

Kajian terhadap *Naladiyar*, mendedahkan masyarakat Tamil zaman selepas *Sangam* telah menggunakan pelbagai jenis teknik atau kaedah pemikiran seperti mana yang diperkenalkan dewasa ini. Misalnya, apabila sajak-sajak *Naladiyar* diteliti secara terperinci untuk mendapatkan elemen-elemen pemikiran kritis, elemen penggunaan pemikiran lain turut dikenalpasti. Elemen-elemen teknik pemikiran lateral seperti kreatif, konstruktif dan reflektif serta pemikiran vertikal seperti pemikiran positif dapat dilihat tersebar dalam sajak-sajak *Naladiyar*. Masyarakat Tamil zaman *Sangam* dan zaman selepas *Sangam*, mengambil kira pemikiran dengan pendekatan positif sebagai memberikan keyakinan dan motivasi kepada mereka, tetapi pemikiran dengan pendekatan negatif diambil sebagai seolah-olah memberi amaran terhadap bahaya yang bakal menimpa. Penemuan ini memberi gambaran terhadap teks *Naladiyar* untuk digunakan sebagai salah satu mod pengajaran bagi memperkenalkan konsep pemikiran secara umum dan pemikiran kritis secara khusus kepada masyarakat kini.

Di samping itu, masyarakat Tamil awal menggunakan penguasaan pemikiran kritis mereka untuk meningkatkan taraf kehidupan mereka. Teks *Naladiyar* jelas menggambarkan keadaan sesebuah negara yang begitu kaya dengan bukan hanya sumber alam semulajadi malah ekonomi dan taraf hidup masyarakat. Oleh kerana kekayaan seperti ini dinikmati masyarakat Tamil pada zaman *Naladiyar*, mereka mempunyai keupayaan dari segi kewangan dan sosial untuk menumpukan perhatian mereka dalam aktiviti-aktiviti seni dan budaya. Penguasaan pemikiran kritis secara tidak langsung dapat membolehkan mereka mengaplikasikan pemikiran tersebut dalam kehidupan harian mereka. Mereka menjalankan kehidupan yang amat murni. Pemikiran kritis yang diamalkan dalam segala kegiatan harian turut menampakkan satu keserasian dengan alam sekitar. Ini amat berbeza dengan situasi dunia hari ini. Dunia kini lebih suka dan giat mengganggu sistem ekologi dunia. Kebanyakan ciptaan baru yang merupakan rekaan sains dan teknologi walaupun mempunyai niat baik tetapi turut menyumbang ke arah kesemestaan alam sekitar.

Rujukan

- Ainon Mohd, & Abdullah Hassan. (2003). Belajar berfikir. Pahang: PTS Publication & Distributor Sdn. Bhd.
- Balasundaram Pillai. (1945). *Naladiyar Thiruvullam*. Chennai: The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Tinnevely Ltd.
- Beyer, B. K. (1988). *Developing a thinking skills program*. Boston: Allyn and Bacon.
- Chidambaranath, (1964), *Neethi Ilakkiyangkalil Ilakkiya Nayam*. Chennai: The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Tinnevely Ltd.
- _____, (1986), *Pathinen Keelkanakkum Tamilar Valvum*. Chennai: Sivagami Chidambaranar Ilakkiya Nilayam
- Devnath C, S. (1997). *Magilvodu Vala Naladiyar Kattum Valigal*. Chennai: Narmatha Pathippagam

- Ennis Robert H. (1995), *Critical Thinking*. New Jersey: Prentice Hall.
- Fisher, A. (2001). *Critical thinking: An introduction*. Cambridge: Cambridge University Press
- Fisher, A. & Michael Scriven. (1997). *Critical thinking - its definition and assessment*. USA: Edge Press.
- Herwindy, T. M. (2015). *Designing and Assessing Tasks to Develop Critical Thinking in EPL Classrooms*. Retrieved July 1, 2018, from <https://www.researchgate.net/>
- Iniyan. K. (1950), *Naladiyar Vilakkak Kataigal*. Chennai: The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Tinnevely Ltd
- Kamala Kandasamy. (2009), *Naladiyar Kattum Nalvalvu Pathai*. Chennai: Nivethitha Puthaka Poongka.
- Karthegees, P. (2017). Pemikiran kritis dan amalannya dalam masyarakat India berpendidikan Tamil di Malaysia berpandukan teks *Tirukkural*. Kuala Lumpur: Universiti Malaya.
- Osita, obina E. (2007). *Neglect of Girl Child Education: bridging the gap. A case study of a Nigerian agrarian northern community*. *International NGO Journal*, 2(2), 30–35.
- Palanivel Pillai Pe. (1947) . *Naladi Inbam*. Chennai: The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Tinnevely Ltd.
- Pathinen Kilkanakku – Sotpolivugal*. (1956). Chennai: The South India Saiva Siddhantha Works Publishing Society, Tinnelvely Ltd.
- Payan Carreira, Rita & Monteiro, Maria & Rainho, Conceição & Dominguez, Caroline. (2015). Learning Through Case Studies in Health Sciences: Proposal for Adaptation of the Frisco Guidelines. 10.13140/RG.2.1.1418.0968.
- Perjalanan Menuju Kebijaksanaan. (2018, February 28). Retrieved May 15, 2019, from <https://www.thepatriots.asia>.
- Pope G.U., & Ellis F.W. (1958). *Naladiyar with translation in English*. Chennai: The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society Tinnelvely Ltd.
- Pope, G.U. (1893). *The Nalatiyar or Four Hundred Quatrains in Tamil*. The Clarendon Press, Oxford
- Singaravelu Sachithanantham. (2013). *Thirukkural*. Kuala Lumpur: Uma Publications.
- Ramanathan Mi.Po. (1956). *Naladiyar Telivurai*. Chennai: Palaniappa Brothers.
- Vethagiri Mudaliyar. (1936). *Naladiyar Moolamum Urayum*. Chennai: Vitya Ratnagara Publication.

The Ancient Korean Tamil Connection via Heo Hwang-Ok Alias Chempavalam

Kannan Narayanan
Tamil Heritage Foundation,
Malaysia
drnkannan@yahoo.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

கொரியாவின் மக்கள் சரிதம் என்றும் கொரியாவின் விவிலியம் என்று பேசப்படும் "மூவேந்தர் கதை" (Samguk Yusa) ஒரு இந்தியத் தொடர்வைச் சொல்கிறது. இதன்படி இந்தியாவிலிருந்து வந்த ஓர் இளவரசி, கொரிய இளவலான கிம் சுரோவை மணந்து காயா எனும் அரசை நிறுவினாள் என்று வருகிறது. இந்தப் பெண் அயோத்தியைச் சேர்ந்தவள் எனும் தவறான ஒரு கணிப்பு ஒரு சரித்திரப் பிழைக்கு வித்திட்டிருக்கிறது. ஆயின், மொழி ஆய்வு, சரித்திரக் குறிப்புகள், செவி வழிச் செய்திகள், அகழ்வாய்வுகள் என பல தரப்பட்ட தரவுகள் அவள் தென் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஆய் குலப்பெண் என்று சுட்டுகின்றன. அது பற்றிய தகவல் பகிர்வும், விளக்கமும் இக்கட்டுரையைக் கட்டமைக்கின்றன.

Abstract

Ilyon's Samguk Yusa narrates a story of an Indian queen indicated as Heo Hwang-Ok marrying King Kim Suro formed a confederation of polities (tribal league) on the southern Korean coast called Garak or Kaya in 48 BCE. It existed until Silla subjugated the confederation between the years of 532-562. Since Heo Hwang-Ok declared herself as the princess of Ayuta, Kim Byung-Mo, an anthropologist from Hanyang University in Korea interpreted it as Ayodhya and established formal connections between India and Korea by erecting a memorial for her in Ayodhya. However, the Indian city now called Ayodhya was called Saketa in the ancient times and never had active maritime history in comparison to the Southern Indian Kingdoms of Chera, Chola & Pandiya. Additionally, the King of Ayodhya Bimlendra Mohan Prasad Mishra, who is otherwise referred to as 'Raja saheb', or sometimes more intimately as 'Pappu bhaiyya traces his roots back to Bhojpur's landlord, Sadanand Pathak in the 17th century. He being a Brahmin denies any connection with Korea, that too in a foregone age. But, Kim Byung Mo without considering an established ancient sea silk road forced his ancestry to Ayodhya and established 'sister-city' connection between Ayodhya and Gimhae in Korea. Though he claims 40 years of tracing this history, one wonders how he missed the real connection with the South. A close observation of the history of Southern India with all possible archeological evidences reveals that it is likely that Heo Hwang-ok sailed from one of the ports of Southern India known earlier to Greeks and Chinese.

Keywords: Tamil-Korea Link, Historical Tamil, Ancient Tamil, Tamil Heritage

திறவுச் சொற்கள்: தமிழ்-கொரியா இணைப்பு, வரலாற்று தமிழ், பண்டைய தமிழ், தமிழ் பாரம்பரியம்

Introduction:

The oral history of Korea-India connection narrated by the ancient Koreans had been recorded in Samguk Yusa (1). According to these legends, a damsel from India sailed all the way to Korea drove by a divine dream that she would marry a Korean prince. Ilyon, even registered the exact date of her arrival on Korean soil as 27th day of the 7th month (by the lunar calendar) of AD 48. He records further, "Today a party of red-sailed vessels arrived in Karak (Gaya) at the centre of which is Gimhae. Everybody descended from the boats. From among these one woman presented herself before King Suro and introduced herself. "I am the princess of Ayuta. My family name is Heo, my name is Hwang Ok, and I am sixteen years old."

Kim Byung-Mo, an emeritus professor of Anthropology and Archaeology at Hanyang University, Korea had interpreted the text "Ayuta" mentioned in Samguk Yusa as Ayodhya in North India based on phonetic similarity in an article entitled "Indian Ayodhya's twin-fish motif as evidence of its marriage-based relationship with Gaya" (2). Though Kim Byung-Mo explored the historical meaning of twin fish from Iran to Korea in his research, he simply ignored the long lasted kingdom of India namely Pandiya with twin fish as their royal emblem. He ignored the well-known sea trade route called "Silk Route" which connected the Roman Empire to Japan via India. Additionally, one derives the following message from his personal blog which explains the personal motivation behind this initiative. He states that he belongs to Gimhae Kim clan. In his youth because of his unusual black skin colour he had a psychological complex.

But when he learned in the school about the story of Kim Suro's international marriage with an Indian woman his sufferings disappeared without a trace. Though his skin was black, he surpassed his inferiority complex by knowing that it was due to a royal connection with India (2). Unfortunately, against his true wish he wasted his research, tracing his roots on a white skin belt in India instead of a black skin belt. The skin colour of people who live in northern hemisphere from Iran to Northern India to China and Korea is white or fair skin. On the other hand the maritime people who mastered the art of sea travel from time immemorial from Southern India are dark coloured. He should have focused on Silk route on Sea instead of Silk route by land.

Twin fish that connects worlds apart

Kim Byung-Mo further observes that “between India and Korea, the kingdoms of Ayuta and Karak, there is a definite connection of a cultural sort from the symbol “Ssangeomun”. The Ssangeomun refers to a design of two fish looking at each other. The paintings of a pair of fish drawn on the three gates standing before King Suro's tomb are such motifs. Not only at King Suro's tomb, but the motif also decorates Mt. Sineo's Eunha temple located in Gimhae city, the stone pagoda's of Hapcheon's Yeongam temple and remains in countless other ancient temples within the Karak kingdom's ancient territories. On the other hand, in other regions of the Korean peninsula, namely those formerly occupied by Goguryeo, Baekje, or Silla, there have been almost no such discoveries. Heo Hwang Ok announced that her national symbol was twin fish. Unfortunately, Kim Byung-Mo concluded that the queen came from Ayodhya in Uttar Pradesh because “some hundreds of fish symbols were engraved on the gates of Hindu temples, the gates of academies, government offices, military ranks, law enforcement helmets, transportation registration centres and the like were observed. At the heart of Ayodhya the paired fish motif was a defining symbol of the Uttar Pradesh region. Hence, Ayodhya, must be the country of Heo Hwang Ok”. Unfortunately, he failed to notice the date of those twin fish symbols in Ayodhya. For comparison see Fig.1 where twin fish symbols in Ayodhya are compared with that of Korea.

Figure 1. Kim Byung-Mo's fish similarities

Except for the phonetical similarity, Ayodhya might not have been the birth place of Heo Hwang OK because the name Ayodhya never existed at the time of her travel to Korea in 48 BCE. Instead, that city was referred as Saketa in those days and obviously no phonetical similarity can be traced (Ayuta vs Saketa). On the other hand, an ancient map of India of that period identifies a kingdom called “Kaya” in the south similar to the one established in Korea and Ayodhya was nowhere to be seen in the map [3].

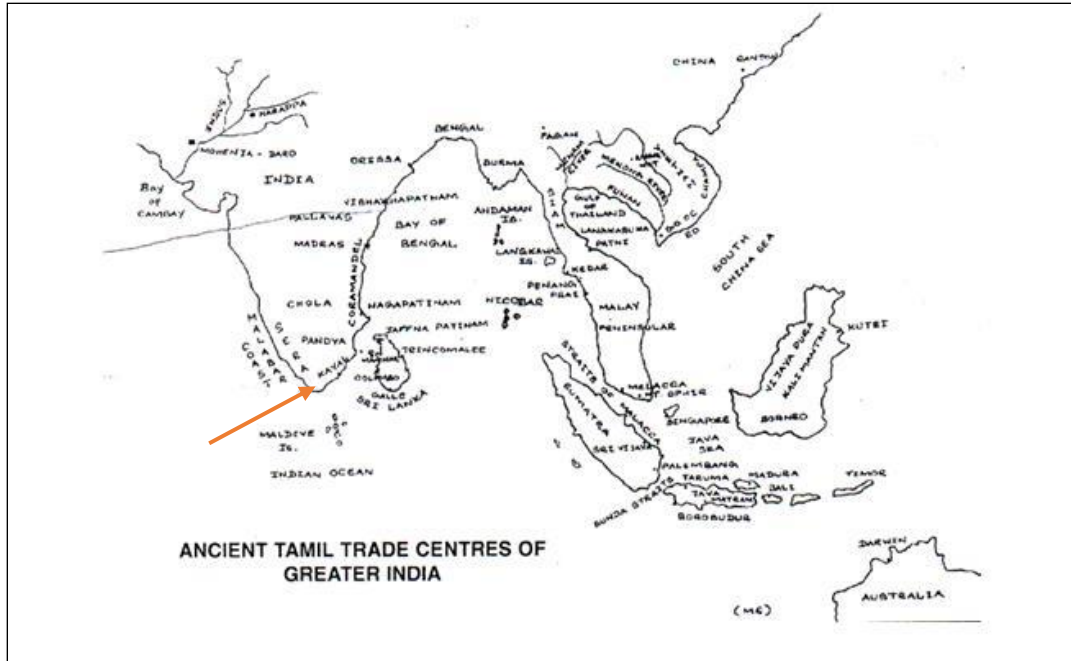

Figure 2: Ancient map of Tamil trade centres of greater India

In fact, one finds similarity between Ssangeomun of Gimhae, Korea and twin fish of Pandiyas of Southern India. Twin fish had been the official symbol of Pandian kingdom for time immemorial (4). Instead of registering the obvious connections, Kim Byung-Mo went on to search twin fish symbols in the middles east and in Christianity (2).

Figure 3: Fish symbols of Kaya compared with that of Pandiyas

Kim Byung-Mo writes further that fish motif could be seen at various locations in the broad expanse of land between India and Korea. He quotes, countless examples in Bangladesh's Dhaka, along the border between Myanmar and China, Yunnan's Kongmyeon, Sacheon's Anak, and along the Yantze River. He

simply, failed to date those symbols with reference to Heo Hwang Ok's arrival in Korea. Buddhism with its fish symbols has travelled far and wide (west and east), but much later than 48 BCE when Heo Hwang Ok landed in Korea. Most importantly, the fish symbols found in Uttar Pradesh was introduced by Muslim and British rulers at much later time (5). On the other hand, Pandiyas with twin fish as their national emblem had been mentioned even in the epic Ramayana to cite the antiquity (6).

Kim Byung-Mo constructs a complicated land route connecting Ayodhya with Korea via China, as if Chinese were any strangers to Tamils. Tamil inscriptions were found in China as sea trade partners of ancient connection (7-8). Thus Kim Byung-Mo's conclusion that Heo Hwang OK was from Ayodhya and she reached Korea through land route is false.

A tablet in Tamil was found in China (7)

Korean Buddhism and Tamil connections

According to the Korean historical sources Buddhism was first introduced to Korea when Fuchien, ruler of the former Chin dynasty of China sent in the year 372 BCE a monk namely Maranatha (n) together with an image of Buddha and other southern and northern Indian Buddhist scriptures to the kingdom of Koguryo when king Sosurim ruled. Koguryo is an ancient earlier to the three kingdoms of Korea. The monk Maranatha (n) and another monk popularly called Sundo (Sundhar) came from the Pandiya country of Tamil Nadu. Another interesting literature from Tamil country went to Korea was Kung i.e. Nikandu which is nothing but epistemological collection of words [10] It is a well-known fact that Zen Buddhism was spear headed to the east by a Tamil monk called Bodhi dharma of Pallava dynasty. Modern scholarship dates him to about the early 5th century. Buddhism flourished until the Choson dynasty (1392 – 1910), when Neo-Confucianism became the state ideology [9]. Bodhi dharma is referred as “Thalma” in Korea with respect. Obviously, Tamil was not alien to nations that followed Zen, especially Korea and Japan. In fact, the arrival of Maran Anantan (Maranaten) who was originally sent to China to teach Buddhism but was then transferred to Korea, made a great influence on Korean language and culture along with Buddhism, notes Raju Poundurai [10].

Linguistic similarities

Chinese writing has been known in Korea for over 2,000 years. It was used widely during the Chinese occupation of northern Korea from 108 BC to 313 BCE. The Korean alphabet was invented in 1444 BCE and promulgated it in 1446 BCE during the reign of King Sejong (r.1418-1450), the fourth king of the Joseon Dynasty. The alphabet was originally called Hunmin jeongeum, or "The correct sounds for the instruction of the people", but has also been known as Eonmeun (vulgar script, like கொண்டுந்தமிழ்) and Gukmeun (national writing). The modern name for the alphabet, Hangeul, was coined by a Korean linguist called Ju Si-gyeong (1876-1914). [11] Anybody familiar with Tamil (Indian) alphabetical system will not fail to notice that Hangeul is similar to Tamil in making a combination of vowel and consonant to derive a

letter. History tells that King Sejong gave a phonetical writing system to Korean language under secrecy for political reasons.

The Hangeul alphabetical system has even used the concept of zero developed by ancient Indians in an ingenious way. When 0 is added before a vowel, it has no sound, except that it's being used as a 'spacer' or 'white space'. However, when 0 is added after a vowel, then it gains a sound 'ang', in a way similar to its mathematical usage (0 has no value before a number but gains value after a number). Considering the close cultural ties between India and Korea, it is just anybody's guess that Tamil scholars (Buddhist monks?) being consulted in developing a phonetical lettering system for Korean language. Similarities between Tamil and Korean languages has been spoken by Christian missionaries in early twentieth century [12]. Recent proof is that thousands of Korean employees in Tamilnadu hired by various Korean companies, including Hyundai in Sri Perumpudur who vouch for the similarities. In an interview, a Korean employee reported to the press [13] that he has discovered 800 words similar between these two languages and his Korean wife could speak Tamil fluently. They also reported that Koreans feel comfortable in Tamilnadu than in the USA due to oriental mindset.

Tamil and Hangeul have several similarities. For example, there is no clear demarcation between sounds of 'cha' 'sa' 'sha' 'ja' – these sounds are marked by the same alphabet. This is true of 'ga' and 'ka' sounds as well. These observations along with the words for mother as 'amma' and father as 'appa' or 'come here' as 'idu wa' makes one to wonder about the linguistic links between Tamil and Korean. It is plausible that Buddhist monks from Tamilnadu or Korean monks familiar with Tamil were consulted during the development of Hangeul. There is an unspoken belief that Hangeul was developed essentially to accommodate proper rendering of Buddhist scripts, which were essentially derived from ancient Tamil lands.

It is important to look at closely the relationship between Tamil and Korea including historical, cultural, linguistic ties for a better appreciation of these apparently far too distant countries yet amazingly close to each other (14-15). This paper encourages scholars to do such a critical analysis.

References

1. Tae-Hung Ha (1972) Samguk Yusa Legends and History of the Three Kingdoms of Ancient Korea. Yonsei University Press, Seoul, Korea.
2. Kim Byeongmo's Archaeological Travels: Heo Hwangok's Route, from India to Gaya. (in Korean) <http://www.heo.or.kr/note7/board.php?board=freebd&page=2&command=body&no=113> (last accessed on June 24, 2020)
3. Nagarajan, V. The legend of Queen Heo Hwang-Ok - the first queen of Korea. Historizing her as the princess from India in *Historical, Archaeological, Linguistic, Cultural and Biological links between Korea and India - Kaya and Pandiya*. (Ed.) N. Kannan, Tamil Heritage Foundation, 2016. https://www.academia.edu/22505966/Historical_Archeological_Linguistic_Cultural_and_Biological_links_between_Korea_and_India_Kaya_and_Pandiya (last accessed on June 24, 2020)
4. London Swaminathan (2014) Research article No.1473-Tamil fish symbol; Dated 10th December 2014. <https://tamilandvedas.com/tag/pandyas-fish-symbol/> (last accessed on June 24, 2020)
5. ராஜா சுப்பிரமணியன், பாண்டியர் சின்னங்கள் in *Historical, Archaeological, Linguistic, Cultural and Biological links between Korea and India - Kaya and Pandiya*. (Ed.) N. Kannan, Tamil Heritage Foundation, 2016. https://www.academia.edu/22505966/Historical_Archeological_Linguistic_Cultural_and_Biological_links_between_Korea_and_India_Kaya_and_Pandiya
6. <https://ramanan50.wordpress.com/2014/12/09/cholas-pandyas-in-ramayana-times-cousins-from-manu/> (last accessed on June 24, 2020)
7. Narasiah, K.R. Maritime Trade. Palaniappa Publications, Konar Palace, 25, Peter's Road, Chennai 600 014. pp. 29, 30-43, 2005.

8. Ancient Chinese coins in South India. History of India. Indianetzone. http://www.indianetzone.com/22/chinese_coins_south_india.htm (last accessed on June 24, 2020)
9. Buddhism and the Trade Routes, 2006. Web source: http://www.asiasocietymuseum.org/buddhist_trade/koreajapan.html (last accessed on June 24, 2020)
10. Raju Poundurai, 2010. The Tamil influence on the early Korean language and culture. In Tamil as a classical language (ed.) Samuel, J. Institute of Asian Studies, Chennai, India. 297-311
11. Simon Ager, 2006. Origin of writing in Korea. Web source: <http://www.omniglot.com/writing/korean.htm> (last accessed on June 24, 2020)
12. Hulbert, Homer B. (1863-1949): Ind., NM/Seoul/1886-1907, 1948-49. Hulbert, A History of Korea, 1905; The Passing of Korea, 1906 "A Comparative Grammar of the Korean Language and the Dravidian Dialects of India" (1906).
13. <https://economictimes.indiatimes.com/how-hyundai-is-harmonizing-korean-work-ethic-in-the-indian-workplace/articleshow/36143832.cms> (last accessed on June 24, 2020)
14. Kannan, N. Tamil–Korean relationship https://www.academia.edu/16555174/Tamil_Korean_relationship (last accessed on June 24, 2020)
15. Julina, Korean and Tamil - historical link. https://aminoapps.com/c/k-drama/page/blog/korean-and-tamil-historical-link/7ens_Pu4ENgY40Wnxp7R4r6XQGKvmkW (last accessed on June 24, 2020)

The Early Temple Culture in the Life of the Tamils

Kanthasamy Nallusamy
Universiti Pendidikan Sultan Idris
Malaysia

Abstract

The temple culture has occupied a significance place in the life of the Tamils since the ancient times. The evolution of the temples has progressed Hinduism and its mode of worship. Beginning from the tree worship, it has developed a long way to a constructed temple adhering to the basic requirements of the religion. The objectives of this paper are to elucidate the meaning of various terms related to a temple and analyse the early evolution of temple worship and its effects. The qualitative approach undertaken encompasses the summative content analysis. This is suitable as the early evolution of temples and the traditional ways of worship pertaining to the cultural life of the Tamils are interpreted using words and the context of the same theme. The results show that the temple culture has a prominent position in the life of the Tamils. The early evolution of the temples was made possible by the rulers who undertook the construction of the temples with well-planned architecture that is still grandeur for the religion. However, temples are the basic attraction for the ordinary devotees who are quite incomprehensible of the philosophical aspects of the religion. The main impact of the temple worship has attracted the Tamils not only to offer prayers but simultaneously promote goodwill and unity among the human beings.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

கோயில் கலாச்சாரம் பண்டைய காலங்களிலிருந்து தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. கோயில்களின் பரிணாமம் இந்து மதத்தையும் அதன் வழிபாட்டு முறையையும் முன்னேற்றியுள்ளது. மர வழிபாட்டிலிருந்து தொடங்கி, மதத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப கட்டப்பட்ட கோவிலுக்கு நீண்ட தூரம் முன்னேறியுள்ளது. ஒரு கோயில் தொடர்பான பல்வேறு சொற்களின் பொருளை தெளிவுபடுத்துவதும், கோவில் வழிபாட்டின் ஆரம்ப பரிணாமத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் பகுப்பாய்வு செய்வதே இந்த ஆய்வின் நோக்கங்கள். மேற்கொள்ளப்பட்ட தரமான அணுகுமுறை சுருக்கமான உள்ளடக்க பகுப்பாய்வை உள்ளடக்கியது. கோயில்களின் ஆரம்ப பரிணாம வளர்ச்சியும், தமிழர்களின் கலாச்சார வாழ்க்கை தொடர்பான வழிபாட்டு முறைகளும் சொற்களையும் அதே கருப்பொருளின் சூழலையும் பயன்படுத்தி விளக்கப்படுவதால் இது பொருத்தமானது. கோயில் கலாச்சாரம் தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது என்பதை முடிவுகள் காட்டுகின்றன. கோயில்களின் ஆரம்பகால பரிணாமம், திட்டமிடப்பட்ட கட்டிடக்கலை மூலம் கோயில்களின் கட்டுமானத்தை மேற்கொண்ட ஆட்சியாளர்களால் சாத்தியமானது, அது இன்னும் மதத்திற்கு பெருமை அளிக்கிறது. இருப்பினும், மதத்தின் தத்துவ அம்சங்களை மிகவும் புரிந்துகொள்ள முடியாத சாதாரண பக்தர்களுக்கு கோயில்கள் அடிப்படை ஈர்ப்பாகும். கோவில் வழிபாட்டின் முக்கிய தாக்கம் தமிழர்களை பிரார்த்தனை செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல் ஒரே நேரத்தில் மனிதர்களிடையே நல்லெண்ணத்தையும் ஒற்றுமையையும் ஊக்குவிக்கிறது.

திரவுச் சொற்கள்: கோயில், கலாச்சாரம், தமிழர்கள், பரிணாமம், இந்து மதம்

Key words: Temple, Culture, Tamils, Evolution, Hinduism

Introduction

The most significant aspect of Hinduism exists in its temple culture. The Encyclopaedia Britannica celebrated the Tamils to be the greatest temple builders in the world.¹ All the arts and science of our ancients revolve around the temples. It is evident that image worship temple architecture is originally Dravidian which were then adopted by the Aryans after the assimilation of the two cultures.² The absence of image worship and temple construction in the Vedic works has already been proved. In the onward march of Hinduism, the Sanskrit people mingling with the Dravidians identified themselves with the temple culture. The great temples in a large scale are abundantly found only in South India. The Tamil proverb declares that one should not live in a habitat where there is no temple. Saint Appar in one of his hymns³ deploras that the village without a Tamil and devotees is nothing but a forest, thereby he hinted that living in a place without temple is just like living in a dense forest. All the four Saiva apostles have presented in their hymns a list of Saiva shrines for the easy remembrance of the devotees. The great Tamil poetess *Avaiyar* in one of her ethical epigrams clearly stated that temple worship was very good.

Rationale

Hindus all over the world worship and conduct pujas in three different environments - in the temples, in the house and in outdoor public spaces. They usually worship their favourite deities in these places. A minimum number of devotees understand that worship is only approved if we properly take care of the temple, otherwise the deity will abandon them. They make sure the priests who are permitted to dwell in the temple premise should take care of the cleanliness of the temple and conduct pujas regularly, sunrise, noon, sunset and midnight. The sanctity of the temple should be guarded at all times. They want the hymns to be sung so that the God will render salvation which is essential in overcoming sorrow and unhappiness. But for laypersons, who are in numerous do not understand the importance of temple, origin and the history of the temples, the temple culture, proper worship, and moreover the implications of temple worship. “We often worship in temples without knowing much about the significance of each of them. But it is important to acquaint ourselves with the mythology behind a temple, its significance and stories that relate to it. That would make our worship more meaningful.”⁴ Thus there is a need to briefly elucidate the main aspects with regards to temple worship so that all devotees could perform rites and worship in a more proper manner.

Objectives of the study

This is a very preliminary study with the following objectives:

- (i) To elucidate the meaning of a temple.
- (ii) To analyse the early evolution of temples and worship
- (iii) To relate the impact of temple worship

Research Methodology

This paper advocates the qualitative approach using summative content analysis. Since the main purpose is to understand the contextual meaning and use of words, various texts are referred and analysed. The focus is to discover the underlying meanings of the words with comparison from other texts of the same theme. Here the content analysis is undertaken to analyse the meaning of ‘temple’ in Tamil and the early evolution of temples and the traditional ways of worship pertaining to the cultural life of the Tamils by interpreting words and the context in which they are used—particularly their relationship to one another—to draw inferences about the underlying culture.

The Meaning of a Temple

What is a temple? What is its significance? Where is the need for having a temple? Such questions may arise in the minds of modern people. It is our duty to prose on life on the significance and necessity of the temples. A temple is a sacred place where the image of God is consecrated and worshipped. One of the *Meykanda Sastras* explains the significance of the temple through an analogy. Though the blood circulation

in a cow is found everywhere yet only from the udder the milk oozes out and the calf sucks it. So also the God is everywhere in the universe but His presence is felt only in the temple.

The need and necessity of a temple was already understood and adumbrated in the devotional and canonical works of Hinduism. The nature of human mind is rambling. It is in continuous fluctuation. Nobody can stop the flow of consciousness. The saints and seers of Hinduism through their personal experience discovered enormous power of the mind through concentration and contemplation. So the mind requires an object for its concentration and meditation and hence images are installed in the temples for the benefit of the religious people.

There are various words in Tamil to denote the temple. Each of them has a special significance. The word *kovil* or *koyil* literally means God's house. The word *ko* originally meant a king or a ruler. In course of time, the ruler of the whole universe, i.e. God was also named *ko* (கோமான்) and hence the place of His installation came to be known as *kovil*. Another word to denote temple is *kottam* (கோட்டம்). The root of this word is *kotu* (கொடு) which means the peak of a hill. Originally when the people lived in a mountainous region had their temple at the top of the hill. Most of such temples were dedicated to Lord Muruga, the God of the mountain. In the Sangam classics, we have many references to such temples. In *Purananuru*, the temple of Muruga is denoted by the phrase 'அணங்குடை முருகன் கோட்டத்து'⁵ It is crystal clear that 'Murugan Kottam' of this reference was well known during the Sangam period as a famous shrine of Lord Muruga. In *Cilappatikaram*, the meaning of 'kottam' was extended. So it denotes not only the shrine of Muruga but even other Gods including the holy persons of heterodox religions like Jainism used this term. The following passage lines deserves mention:

உச்சிக்கிழான் கோட்டம், ஊர்க்கோட்டம், வேல்கோட்டம்,
வச்சிரக் கோட்டம், புறம்பணையன் வாழ் கோட்டம்,
நிக்கந்தக் கோட்டம், நிலாக் கோட்டம், புக்கு எங்கும்
தேவீர்காள்! எம் உறு நோய் தீரும்' என்று மேவி⁶

(to the temple of the Sun who rises in the east, to the temple of the city-god, to the temple of the spear-god, to the temple of the Vajra, to the temple of the Deity who dwells outside the city (Aiyanar), to the temple of the Nigranthas, and to the temple of the Moon, and besought all these gods thus: 'O ye gods! Relieve me of my great trouble).'

The above temples are dedicated to the sun, the moon, the spear of Lord Muruga, Lord Siva, Tirtankara and others.

In the Sangam classics too, we come across another word, i.e. *nagar* (நகர்) to denote a temple. Nagar literally means a city or a town. But actually the word has been used by the Sangam poets to denote the temple of Lord Siva and also Muruga. In *Purananuru*, the line⁷ directly denotes the shrine of Lord Siva. Even the mighty kings used to circumambulate the *prahara* of the temple as recorded in the above poem. In *Paripatal* the reference 'செல்வன் நகர்' - temple of the Adhishesha⁸ denotes Thirumal in Irunthaiyur. The word *nagar* suggests that the temple was constructed with wide and large space with all provisions for the performing arts, viz. dance, music and drama in such a way to accommodate the large gathering of the devotees. Even during the period of the Bhakti movement, the same word continued to denote a great temple.

The word 'தழி' also indicates a temple. It is of two kinds. One is 'மண்தழி' i.e. a shrine built with earth. The other is 'கற்றழி' i.e. a temple constructed with stones. The word 'ஆலயம்' also denotes a Hindu temple. This is a Sanskrit word of a later period. It denotes a sacred place where the consciousness of a devotee is absorbed.

There are rich materials to the technical and spiritual aspects of temple building in *Tirumantiram*, the first Tamil agama. The Saiva agamas provide sufficient materials for the construction and consecration of the Siva temple. Similarly the *Pancharatra Agamas* of the Vaishnavites, the *Sakta Agamas* and

Kumaratantra prescribe the guide lines and regulations for erecting temples respectively for Tirumal, Sakti and Kumara. Though these agamas are written in Sanskrit, they contain the Dravidian concept unknown to the Vedas. The reason for presenting the spiritual and religious concepts in Sanskrit was to popularise them among the Aryans.

To the Saivites the word *koyil* simply meant Tillai (Cidambaram), where Lord Nadaraja performs His *Anantha Tandava*, i.e. the cosmic dance affecting the five-fold functions. Though there are many temples, this temple at Cidambaram is very dear and near to the Saivites from time immemorial. Saint Manickavacakar extols the glory of this temple in the following lines:

அனைத்து உலகும் தொழும் தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே⁹
(Him I saw at the hall of Tillai worshipped by all worlds)

This means the common hall at Tillai where the Lord of comic dance is enshrined has been venerated and worshipped by the whole world. Since Lord Nadaraja is universal and not regional, he is the absolute reality. Thus such statements carry weight. It is quite interesting that the alternant word for *koyil* is Cidambaram which is fully in accordance with the Saiva tradition.

To the Vaishnavites by the word *koyil* chiefly meant Tiruvarankam, where Lord Tirumal is his anantha cayanam form, (reclined in the serpent Adishesan is enshrined on the alvars poured out their devotional poems in praise of this God.

According to the tradition of the Saivites, there are 1008 temples devoted to Lord Siva. Similarly, the Vaisnava tradition upholds that there are 108 shrines of Tirumal. These temples of Saivism and Vaisnavism are the two prominent forms of Hinduism dotted everywhere in India from Kashmir to Kanyakumari. Nevertheless, the shrines of Siva immortalised by the Saiva apostles are also found in Sri Lanka. So it goes without saying that the followers of Saivism were greater than the Vaisnavites. Though we get frequent references to the existence of Hindu temples in the ancient Sangam classics and the Tamil epics, we are certain whether they are continued forever. The specialists in the discipline of temple architecture are of the opinion that the original temples contained pictures drawn on the wall of the shrine are carved in a timber should have perished. We have references even in the poems of Alvars that such temples continued to exist even in the medieval period. In Paripatal, graphic description of art galleries with rich paintings depicting some episodes connected with Indra, Kama and other minor Gods and also themes describing the constellation of astronomical importance. These pictures were meant to instruct the visitors to learn the morals behind the legends and to know the position of the movements of the planets. Though the evidence is literary, the message that it gives cannot be overlooked.

The Early Temples

The Hypaethral Temples

In the very ancient period, the people used to worship the trees thinking that they are the abodes of Gods and some spirits. We have already known that animism was one aspect of theism in the history of Hinduism. So the supernatural spirits that were associated with the sacred trees became the objects of worship by the common people. The trees with which divinity was attached were the banyan tree (ஆல்), pipal tree (அரசு), *bullet wood* tree (இளைஞ்சி), fig tree (இரத்தி), *burflower-tree* (கடம்பு), jackfruit tree (பலா), sirissa tree (வாகை), banni tree (வன்னி), *Ficus benjamina tree* (வெள்ளில்), Margosa/ neem tree (வேம்பு), and *Indian Kino* tree (வேங்கை). Even after the advent of proper Tamil culture, these trees continued their attraction from the devotees. For instance, kadampu and al are respectively associated with Lord Muruga and Lord Siva. Aracu is connected with Lord Vinayaga and vempu with the goddess Mari. Even during the times of Nayanmars the concept of ‘தலவிரிச்சா’ i.e. the sacred tree of a particular shrine was in vogue.

Thus in the initial stage of evolution of Hindu temples, there were hypaethral temples, which were otherwise called the open temples without any roof. However, the devotees constructed the shrine around the sacred tree and thus felicitated for the offerings and rituals of worship. Even in Buddhism, the bodhi

tree under which Buddha meditated, was worshipped by the Buddhists to be very sacred. So it is a common phenomenon not only in Hinduism but also in Buddhism.

The deep rooted cult of the worship continued in the temple country, even after great temples of Hindu cult were constructed. The pilgrimage centres, viz. the shrines became famous because of its significance of Sthala, tirtha, murti and Vruksham. Sthala refers to the temple, *tirtha*, to the temple tank and murti to the deity worshipped. A temple may also be associated with a tree, called the sthala *vriksham*. The sthala virikshams in Cidambaram, Jambukesvaram, Kanchi and Madurai are respectively the trees of tillai, naval, mango and kadampu. For instance the kadamba tree at the Madurai Meenakshi Sundaeswarar is the sthala *vriksham*.

The Roofed Temples

The second stage in the evolution of Hindu temples witnessed the roofed temples. It is a progress in the construction of temples to add under the roofed structures, platform, cult objects, images, icons, etc. The materials that were used in such temple construction were brick and timber. They were *exquisitely* depicted with paintings, plastering, carvings and stucco drawings. Since the materials were not durable they were not preserved. In the epic Manimekalai, there are references of such temples which were built with brick and imposing kopuras.

The Rock-cut Cave Temples

The third phase in the development of temple architecture is seen from the rock-cut cave temples which were originally Buddhists but the Hindu kings of the Calukya, Pallava and Pandya dynasties also followed to construct rock-cut cave temples. Though the historians and archaeologists argued that Mahendra Varma Pallava I was the first to excavate a cave temple for a Hindu God, even before him there were temples constructed by *Kochenkanan*, one of the early Chola kings, out of granite stone. Such references found in the hymns of Saint Appar, a contemporary of Mahendra Varma I, are worth mentioning:

பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் எழுபதினோ டெட்டும் மற்றுங்
கரக்கோயில் கடிபொழில்சூழ் ஞாழற் கோயில்
கருப்பறியற் பொருப்பனைய கொகுடிக் கோயில்
இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட் டேத்தும்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக் கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையுங் கோயில் சூழ்ந்த
தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீரும் அன்றே¹⁰

*(If the seventy-eight great temples of the Lord
Whose matted crest is adorned with the great flood Karakkoyil,
Gnaazharkoyil girt with well-protected Groves,
The hill-like Kokudikkoyil of Karruppariyal,
Hlangkoyil where with the chanting of the Rig Veda
The Brahmins hail and adore the Lord,
Manikkoyil, Aalakkoyil and every Tirukkoyil where Siva abides,
Are circumambulated and hailed in humble Adoration,
Evil karma will get annulled)*

In the above poem, there is a clear reference to the great monastery temples of Siva numbering 78, which has been attested by *Thirumangai Alvar*, who attributed them to be the construction of *Kochenkanan* Cholan. Alvar in *Periya Tirumozhi*¹¹ requests the devotees to go now to Naraiyur Manimadakkoyil, where *sembianko-chenganan* comes to offer worship (செம்பியன்கோச் செங்கணான் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே). Even the Indologists admitted the historicity of *Kochenkanan* Cholan as the first

to construct granite temple at an elevated place of the gajaprista type so that an elephant could not easily get into it (கோச்செங்கண்ணன் என்ற சோழ மன்னன் நிறைய சிவாலயங்கள் கட்டினான். அதில் மாடக்கோயில்கள் தான் அதிகம். மாடக்கோயில் என்றால் "யானையால் புக முடியாத கோயில்' என்பதாகும். இக்கோயிலும் ஓர் மாடக்கோயிலாகும்). As understood from the legendary anecdote of the previous birth of Kochenkanan when he was a spider sprawling its thread in the form of a net above the Sivalinga at Tiruvannaikka to avoid the fallen leaves not to touch the linga. The elephant was used to worship the same linga bringing water from the Kavery The latter thinking that the spider was profane to the worship, it tried to destroy it, but it entered into the nose of the elephant which could not bear the pain inflicted by the small spider and hence died also killing the insect. According to the legend, the Lord blessed the spider to be born as Kochenkanan in the next birth and hence the Chola built the many temples (மாடக்கோயில்கள்) of the gajaprista type thinking that the elephant could not enter the sanctum sanctorum of Lord Siva. Though it seems a myth, the references to Kochenkanan available from the hymns of Tirunana Campantar for his construction of granite temples could not be set aside.

In the aforesaid poem of St.Appar, the types of temples such as *Gnaazharkoyil* (ஞாழற் கோயில்), *Kokudikkoyil* (கொகுடிக் கோயில்) and *Aalakkoyil* (ஆலக் கோயில்) received their names due to the significance of the *Sthala Vriksha* (a monumental tree that is indigenous to every historical Hindu temple). *Ilangkoyil* (இளங்கோயில்) deserves some elucidation. It is known as *balalaya* (temporary structure to accommodate a deity when its inner shrine is under repair). Before renovating a temple the presiding god is placed in a fresh small shrine called *ilangkoyil*. The last line of the hymn, *Saint Appar assumes that sincere temple worship would dispel the evils, thus gaining the Lord's grace* (கரக்கோயில், இளங்கோயில், கொகுடிக் கோயில், மணிக்கோயில், ஞாழற்கோயில், ஆலக் கோயில், திருக்கோயில் என ஏழு வகையான ஆலயங்கள் உள்ளன).

In *Tirumantiram*, there are many references to the temple construction. Since it is the Tamil Agama, it provides sufficient guidelines for the design and plan of constructing a temple. According to Saiva Siddhanta, there are three realities viz. *pati* – God, *pacu* – soul and *paca* –bond. Since Tirumular was a great exponent of Saiva Siddhanta, he revealed the ancient practice of the Tamils in constructing a temple in such a way as to accommodate the replica of all the three realities within the temple complex. He describes that the gracious *Sivalinga* that is installed in the *karpa graha* denotes the super Lord Pati. The mount *nandi* placed in front of the Lord denotes the second reality *pacu*, i.e. soul. Behind the mount (*vahana*) there is the *palipita* (பலிபீடம்).

So according to Tirumular, the temple is symbolic indicating the spiritual progress of the soul after removing the bonds represented by the *palipitam* directly having the vision (*darshana*) of the Lord. Thus we get a clean picture in the interpretation of the temple structure in the light of the basic principles of Saiva Siddhanta. The poem under reference is given below:

ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்
ஆய பசுவும் அடல்ஏ நெனநிற்கும்
ஆய பலிபீடம் ஆகும்நற் பாசம்ஆம்
ஆய அரன்நிலை ஆய்ந்துகொள் வாரகட்கே¹²

(The Pati (Lord) is the blessed Siva Linga,
The Pasu (Jiva) is the mighty bull in front stands,
The Pasa (Bond) is the altar;
Thus in the temple
The Lord stands
For them that searching see).

In another poem, Tirumular indicates the significance of *Vimana* and *Sivalinga*. According to him, the *vimana* denotes *stula linga* (ஸ்தூல லிங்கம்) attracting the eyes of the devotees even at a distance. According

to the Saiva tradition the vision of gopura, i.e. gopura darisanam was enough to give the benefits of worshipping the God himself. The Sivalinga installed in the karpa graham is known as Sadasiva. It is the sukshma linga. The palipita is called Bhadra Linga. Thus the whole structure both internal and external presents the personification of Lord Siva to the devotees. The poem in the *Tirumantiram* under reference is quoted here:

தூய விமானமும் தூலம் அது ஆகுமால்
ஆய சதாசிவம் ஆகும் நல் சூக்குமம்
பாய பலிபீடம் பத்திரலிங்கம் ஆம்
ஆய அரன் நிலை ஆய்ந்து கொள்வார்கட்கே¹³

(The Vimana pure is the Sthula Linga
The Sadasiva enshrined is Sukshma Linga
The Bali-peeta is Bhadra Linga
Thus it is for those who Siva's Form seek).

The above poem throws much light in the significance of the various parts of the temple as prevalent during the period of Tirumular. He was basically and a great yogi. It may seem strange that he recommended the temple worship for the devotees. It is not so. He has also presented many thoughts on internal worship which is meant for the matured souls. In one of the poem, he delineates the various aspects of inner worship (அக வழிபாடு). According to him, the whole body is the temple, the heart is the karpa graham. The animating soul which is pervaded by Lord's grace is Sivalinga. The mouth is the entrance. The five senses are the lamps lit in the temple of the body. Such is the depiction of inner worship of Tirumular. The poem under reference is quoted here:

உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம
வெள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்க்கோ புரவாசல
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவனே சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலன்ஐந்தும் காளா மணிவிளக்கே¹⁴
(For the Bounteous Lord
This heart is the sanctum holy,
The fleshly body is temple vast
The mouth is the tower gate;
To them that discern,
Jiva is Sivalinga;
The deceptive senses but the lights that illumine).

So it is clear that the inner worship has its own value in Hinduism. The path of yoga has been recommended as one of the means to realise God. Perhaps the prescription for the temple construction as found in *Tirumantiram* should have been in existence during the period of Kotchenkanan, the earliest Chola monarch to construct the magnificent *mada koyil* with granite stones.

However, epigraphic evidences are taken to be the authentic evidence for tracing the evolution of the construction of the durable temples. Hence, Mahendravarman Pallava I (600 – 630 A.D.) has been considered to be the pioneer to raise durable temples by cutting the rocks. In one of this inscriptions, it is clearly mentioned that he was the first monarch to construct temples without using lime mortar or wood which are perishable.

Mahendra Varma was initially a follower of Jainism. So he first excavated a temple in the rock at Trichy dedicated to the Jaina Saint, Ciramunivar and hence the place is named Cirappalli.¹⁵ But after his conversion to Saivism by Saint Appar, he converted the same temple into a Saiva shrine. He was the first to introduce rock-cut structure. For the first time the shrine-cell, i.e. *karpa graha* was first located followed

by Ardhamandapam and also Mukhamandapam. The *mandapam* type of temples owe their existence to Mahendra. Such temples are ten in number. The noteworthy shrine is located at Mandakapattu, dedicated to Trimurthi, i.e. a temple for the worship of Siva, Vishnu and Brahma. He has also constructed a cave temple at Pallavaram. The same type of temple for Lord Siva was excavated by him at Mamandur. The larger cave temple at Vallam was also dedicated to Lord Siva. Another cave temple at Dalavanur is called Satrumallesvaralaya. It is essential to note that *Satru Malla* (a warrior who overthrows his enemies) is a honorary title for Mahendra Varma and hence the temple was named after him.¹⁶

The Pallava monarch was not parochial. He exhibited religious toleration. As a result he also excavated a cave temple at Mahendravadi dedicated to Maha Vishnu. The temple is also named after him, i.e. Mahendra Vishnu Graha. In most of the rock-cut temples, the special feature was the *mandapam* with at least four pillars and pilasters. The pillars are all massy though they are short. They are square in section at the base and top with the middle of the octagonal shape with curved ends and other special features. The shrine doors are guarded by the sculptures of two armed Dwarapalakas, one on each side. The Dwarapalakas are gate-keepers. This is also a new feature in the temple architecture. In some of the temples, there are more than one shrine cells. The Pallavaram cave temples possess five *karpa grahas* (Pancha Pandava Temple).

However, most of the *karpa grahas* do not contain either a rock-cut *linga* or *linga pitha*. The absence of *linga* in the sanctum sanctorum is also noticed in the cave temples excavated by the Pandya, Muttaraiya and Calukiya rulers. In these temples no sculptures of the deity are found. The specialists pointed out that the mural paintings of the God at the back wall of the *karpa graha* became the object of worship. After they suggested that the image is stucco or lime mortar painting or wooden panel with carving should have been the object of worship. Another striking feature of the temples excavated by Mahendra was the absence of other kinds of sculpture in the *mandapas*, except the sculpture of Dwarapalakas.

Narasimhavarman I (630 – 668 A.D.) the illustrious son of Mahendrarvarman and his successors Mahendrarvarman II (668 -670 A.D.), Paramesvaravarman I (670 – 695 A.D.) and Narasimhavarman II (700 – 728 A.D.) inherited the tradition of temple architecture inaugurated by Mahendrarvarman Pallava. They contributed to the perfection and beauty of the temple architecture.

Some of the cave temples excavated by them are the *Orukkal Mandapam*, the *Kotikal mandapam at Mahabalipuram*, the *Narasimha* cave temple at Singaperumalkoil, the rock cut cave temple of Sri Ranganathaswami in Singavaram, the *Panchapandava Cave Temple* at Mahabalipuram and Atiranachanda Cave Temple at Saluvankuppam which are all found in the Kanchipuram District of Tamil Nadu.

The cave temples at Singavaram and Singaperumalkoil are dedicated to Tirumal, the *Kotikal Mandapam* to Durga and the remaining temples to Siva. The Siva cave temples do not contain a rock-cut *linga* in the *karpa graha*. But the Vishnu cave temples have stucco figures in the *karpa graha* which in due course were modernised. The Durga Cave Temple like the Siva Cave Temples does not have any sculpture of Durga in the *karpa graha* though on either side of the *mandapam* the female Dwarapalakas are excavated. Quite interestingly the last of these cave temples, viz. Atiranachanda Mandapam of Narasimhavarman II or popularly known as *Rajasimha Pallava*, possesses a bas-relief panel of Siva in His *Sōmaskanda Murtha*, i.e. *Uma and Skanda are sitting beside Siva*. The specialists traced the introduction of such a bas-relief panel in the *karpa graha* instead of stucco relief, are traditional painting or wood carving of the presiding God to the time of Paramesvaravarman I.

Even Mahendrarvarman I, who replaced the wooden and brick temples by creating cave temples, was unable to alter the traditional painting or wooden figure in the *karpa graha* by a rock-cut *linga* or similar object of worship. At the end of the century, Paramesvaravarman I for the first time made innovations in temple building which included the carving of the main God as a bas-relief on the hind wall of the *karpa graha*. After him, *Rajasimha* introduced stone-*linga*, being a black polished one planted in the *karpa graha* before the *Somaskanda* relief on the back wall. Thus for the first time, the installation of Siva-*linga* in the sanctum sanctorum was introduced by *Rajasimha Pallava*, as evidenced from his temple known as Atiranachanda Mandapam. It is really an advanced feature in the temple architecture. *Rajasimha* is a contemporary of Saint Sundarar.

Though the temples of the later Pallavas resembled in many aspects those of Mahendravarman in design and other general features, each of them has some individual and significant features. The pillars and pilasters became thinner and taller with an oblong section in the temples of later Pallavas. Most of them have a single *karpa graha* cut into back walls with the front portion projecting towards the *mandapam*.

The Pallavas played an important role in the evolution of Hindu temples in the ancient period. However, the latter dynasties such as the Pandyas, *Mutharaiyars* and the Cholas made significant contribution to the advancement of the architecture of Hindu temples spreading over a period of 350 years ((900 – 1350 A.D).

The Impact of Temple Worship

- i. Hinduism is way of life. This religion guides every step of a devout Hindu to be drawn towards it. The devotee is deeply influenced in his thinking, behaviour and attitude towards himself, others and the world. Once the Hindu devotee reaches the peak of his religiosity and spirituality, he is inseparable from his thoughts of God. The character and the behaviour are moulded by the belief in Hinduism. He attains the source of knowledge, inspiration, guidance, philosophy and righteous conduct. Though not familiar with the scriptures, the ordinary devotee is always conscious of his conduct and well-being because of the temple worship. He believes in the idea of *dharma* and endeavours to uplift his morality, religious duty and obligation towards the other human beings. He believes in god, and moreover wants to do good thereby avoiding sins or evil.
- ii. Temple is a sacred place. Though prayers can be performed in other places, peace, *purity and the presence of God is only available at the temple. The temple provides an idol as a medium to achieve salvation and oneness with God. For an ordinary person, the philosophy of the religion and the definition of god may be incomprehensible. That is why we come across the concept of plurality. There are numerous gods with many names in Hinduism. When one sings of the greatness of his favourite God, he will definitely give Him numerous forms and names to greet him. This is not peculiar to Hinduism, as many other religions too give various felicitations to their god. However, when a devotee involves in deep prayers and offerings, he tends to move away from pluralism to monism.*
- iii. *God is not seen by the naked eye because He is hidden in all and pervades everything. When a devotee enters the temple, he experiences his God, seeing Him in everything and treating His forms, aspects and manifestations. He considers this world is a sacred place because of the omnipresence of god. A staunch devotee must see god everywhere and in all things. He is willing to sacrifice and gradually detaches himself from the material world to be with the Creator. He craves for liberation and a blissful life.*
- iv. The temple is not only a place of worship, but also an avenue to mix with others to promote peace, prosperity and unity. The temple promotes social awareness. There exist differences and distinctions in one's self and have to be removed, not only to achieve self-realization but also union with other fellow beings. Human beings are subjected to the impurities of gunas, egoism, desires, attachment, delusion, etc. Unless they are removed through self-purification, one cannot cultivate nearness to God.
- v. Hinduism has developed tremendously because of the evolution of temples, as seen in our analysis in this article. Before worshipping God in the temples, the Hindus have worshipped many objects such as trees, plants, rivers, lakes, snakes, hills, the various planets, some stars, constellations, the sun, the moon and so on. The Hindus only realized God through temple worship. A temple consists of many sections and each has its religious meaning. Today the Hindus believe in one God though the pantheon is still accepted. We witness prayers being performed to the triple gods, Brahma,

Vishnu and Siva with their consorts. Worshipping the divine mother, Shakti, is still prevalent. Many Hindus worship the *Navagrahas* or the nine planets in the temple mainly to ward off adversity and evil influences.

The Main Findings

- a. The word “temple” from the Latin word “templum” originally signified any holy enclosure or building that is screened from the eyes of the profane. But in Tamil, there are many words to denote a temple but each has a different meaning.
- b. Trees have been instrumental for temple worship at the beginning stage. Each tree is sometimes designated with a particular deity.
- c. The roofed temples paved the way for the *progress in the construction of temples*.
- d. *Mahendravarman I introduced the rock cut temples. They were seen in Mamandur, Trichy, Vallam, etc.*
- e. Narasimhavarman 1 introduced the Monolithic Rathas and Mandapas. Mono means One; Lithic means Rock. This means that the entire structure is built using one Single rock. They were seen in Mamallapuram.
- f. Rajasimha introduced the structural temples. The temples are those built using soft sand rocks. One of the famous monuments of that king is the Kanchi Kailasanatha Temple.
- g. The Gopuras were not an essential feature of the early temples. At the Kailasanatha there is just a suggestion of a *Gopura- dwara*. It was only by about 11th century that tall, colossal and overwhelming *Gopura* emerged as a unique feature of the South Indian temple architecture.
- h. The Kailasanatha temple is perhaps the biggest sandstone temple structure in the world. Among the ancient temples in Kanchi, the Kailasanatha is the only temple whose structure has not been meddled with or re-constructed. It still retains its pristine form and structure.

Conclusion

The stone or metal deity images in Hindu temples and shrines are not mere symbols of the Gods. They are the form through which their love, power and blessings flood forth into this world. The Tamils all over the world have planned their religious life based on the temple culture. Religion and culture are inseparable. Similarly, all Tamils believe religion is the code of ethics for peaceful life. A blissful life is certainly achievable through prayers performed in a temple.

Footnotes

¹ *The Encyclopaedia Britannica*, (Chicago, Encyclopaedia Britannica, 2007), 305.

² Radhakrishnan Sarvepalli, *The Hindu View of Life*. (London: George Allen and Unwin Ltd, 1998), 41.

³ Tirumurai, 6.95.5

⁴ Anantapadmanabhachariar, M.V. *Significance of Temples*. (Chennai: The Hindu, 2013).

⁵ Purnanuru, 299:6

⁶ *Cilappatikaram*, 1.9: 11-14

⁷ Purananuru, 6:18

⁸ Paripatal, 49

⁹ Thiruvagam: Kandapathu: 31. 2

¹⁰ Tirumurai, 6.71: 5

¹¹ *Periya Tirumozhi*, 1498

¹² Tirumantiram, 2411

¹³ Tirumantiram, 1718

¹⁴ Tirumantiram, 1823

¹⁵ Nilakanta Sastri, K. A. *A History of South India* (4th ed.). (New Delhi, India: Oxford University Press, 2008) 382–383

¹⁶ Aravamuthan, T.R. *Portrait Sculpture in South India*. New Delhi: Asian Educational Services, 1992)

References

- Aravamuthan, T.R. (1992). *Portrait Sculpture in South India*. New Delhi: Asian Educational Services.
- Radhakrishnan, Sarvepalli. (1998). *The Hindu View of Life*. London: George Allen and Unwin Ltd.
- Sastri, K.A.N. (2008). *A History of South India* (4th ed.). New Delhi, India: Oxford University Press.
- Sivasankari. (2017). *Knit India through Literature Volume 1 - The South*. Pustaka Digital Media.
- Srinivasan, K.R. (1993). *Cave-temples of the Pallavas*. New Delhi: Archaeological Survey of India.
- The Encyclopaedia Britannica*. (2007). Chicago: Encyclopaedia Britannica.

Developing confident speakers of Tamil Language in Singapore

Shamira Banu d/o Ali-Saafri
Nanyang Technological University
School of Social Science

Seetha Lakshmi
(Associate Professor)
National Institute of Education

Abstract

Singapore emphasizes a lot on the acquisition of Mother Tongue language due to its role in preserving traditional values. However, a language shift from Mother Tongue towards English is noticeable amongst people from all ethnic groups, especially the Tamil-speaking Indians. This language shift can be detrimental to the survival of Tamil language in Singapore. Therefore, the current study aims to explore the various sociocultural factors such as home, school and community and their effects on Tamil proficiency amongst the youths. 10 youths were interviewed and 50 youths were surveyed. The study found 5 main themes from the interview which include 1) Identity and Culture, 2) Events and Celebrations, 3) Media, 4) Motivation and encouragement and 5) Stereotypes and Values. The main findings from the survey are (1) children whose parents are very supportive of them learning Tamil, would grow up to become confident Tamil speakers, (2) children with very supportive Tamil teachers would grow up to become confident Tamil speakers, and lastly, (3) children are more likely to become confident Tamil speakers when they are highly exposed to Tamil language through community factors such as media and community events. A few ideas have also been proposed to ensure that more children would start developing interest in Tamil Language and therefore, start speaking confidently in the future.

ஆய்வுக் சுருக்கம்

பாரம்பரிய மதிப்புகளைப் பாதுகாப்பதன் பங்கு காரணமாக தாய்மொழி மொழியைப் பெறுவதில் சிங்கப்பூர் நிறைய வலியுறுத்துகிறது. இருப்பினும், தாய்மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்தை நோக்கி நடைபெறும் மொழி மாற்றம் அனைத்து இனத்தவர்களிடையேயும், குறிப்பாக தமிழ் பேசும் இந்தியர்களிடையே காணப்படுகிறது. இந்த மொழி மாற்றம் சிங்கப்பூரில் தமிழ் மொழியின் பிழைப்புக்கு தீங்கு விளைவிக்கும். எனவே, இந்த ஆய்வானது வீடு, பள்ளி மற்றும் சமூகம் போன்ற பல்வேறு சமூக கலாச்சாரக் காரணிகளையும், இளைஞர்களிடையே தமிழ்ப்புலமை மீதான பற்றினையும், அவற்றின் விளைவுகளையும் ஆராய்வதை நோக்கங்களாகக் கொண்டுள்ளது. இதற்காக 10 இளைஞர்கள் நேர்காணல் செய்யப்பட்டனர்; மற்றும், 50 இளைஞர்கள் ஆய்விற்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். அவர்களிடையே பின்வரும் துறச்சார்ந்த வினாக்கள் கேட்கப்பட்டன; இவற்றுள் 1) அடையாளம் மற்றும் கலாச்சாரம், 2) நிகழ்வுகள் மற்றும் கொண்டாட்டங்கள், 3) ஊடகம், 4) உந்துதல் மற்றும் ஊக்கம் மற்றும் 5) ஸ்டிரியோடைப்ஸ் மற்றும் மதிப்புகள் ஆகியவை அடங்கும். கணக்கெடுப்பின் முக்கியப் கண்டுபிடிப்புகள் பின்வருமாறு அமைகின்றன; (1) பெற்றோர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்க மிகவும் ஆதரவளிக்கும் குழந்தைகள், நம்பிக்கையுள்ள தமிழ் பேசுபவர்களாக வளர்வார்கள், (2) மிகவும் ஆதரவான தமிழ் ஆசிரியர்களைக் கொண்ட குழந்தைகள் நம்பிக்கையுள்ள தமிழ் மொழி பேசுபவர்களாக வளர்வார்கள், கடைசியாக, (3) ஊடகங்கள் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகள் போன்ற சமூக காரணிகளின் மூலம் குழந்தைகள் தமிழ் மொழியை அதிகம் வெளிப்படுத்தும்போது அவர்கள் நம்பிக்கையுள்ள தமிழ்ப் பேசுபவர்களாக மாற வாய்ப்புள்ளது. அதிகமான குழந்தைகள் தமிழ் மொழியில் ஆர்வத்தை வளர்க்கத் தொடங்குவார்கள் என்பதையும், எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கையுடன் பேசத் தொடங்குவதையும் உறுதிசெய்ய சில யோசனைகள் முன்மொழியப்பட்டுள்ளன.

திறவுச் சொற்கள்: தமிழ் மொழி, நம்பிக்கையான பேச்சாளர்கள், குழந்தை பருவ அனுபவங்கள்

Keywords: Tamil Language, confident speakers, childhood experiences

Introduction

Singapore is a multilingual society that has embraced a bilingual education policy since 1959. This policy entails a strong emphasis on the acquisition and usage of English as well as one's respective Mother Tongue language. Although English, Chinese, Malay, and Tamil are recognized as official languages in Singapore, English enjoys the most privileged position as it is the language of law, administration, education, commerce, science, technology, and global communication (Curdt-Christiansen, 2016; Tupas, 2007). English has been implemented as the medium of education across all subjects while Mother Tongue has been relegated to the position of second language (Saravanan, Lakshmi, & Caleon, 2007) whereby only a limited curriculum time is allocated to it.

Despite the increasing global demand for English, Singapore still emphasizes on the acquisition of Mother Tongue due to its role in preserving and strengthening traditional values and a sense of belonging (Sim, 2016; Lakshmi, 2012; Gopinathan & Mani, 1983). In fact, campaigns are held annually to promote people to speak in their own Mother Tongue language. Yet, a language shift from Mother Tongue towards English is noticeable among all ethnic groups (Curdt-Christiansen, 2016; Zhao & Liu, 2008), especially the Tamil-speaking Indians (Dixon, 2005; Rajan, 2014). According to Singapore Department of Statistics (2015), 44.3% of Indians spoke English most frequently at home, while the rest of the 37.7% used mainly Tamil. In fact, as compared to 2010, the use of English as the main spoken language at home has increased by 3.9% among Indian youths aged 15-24.

This language shift can be detrimental to the survival of Tamil language in Singapore due to its existing status. Tamil is a minority language among the four official languages in Singapore. This is due to the ethnic composition of Singapore where Indians take up only a total of 9.1% of all residents (Singapore Department of Statistics, 2015). This 9.1% of Indians are inclusive of Tamil and non-Tamil speakers from South Asia. Therefore, the number of Tamil speakers in Singapore is significantly lesser as compared to those who speak other mother tongue languages. This claim is further supported by Saravanan (1993) who explained that the prestigious status of English, the numerical dominance of Chinese speakers and the currency of Malay as a regional language allow these languages to thrive in Singapore, leaving Tamil to be in a precarious position. Therefore, this highlights the need for Tamil-speaking Indians to actively speak in Tamil to ensure that Tamil remains a living language in Singapore. Researches have shown that the ability to do well in a language is dependent on a complex combination of home and school variables that may vary from child to child (Li, 2007). Hence, this study aims to explore the various factors that contribute to how confidently youths speak in Tamil, specifically focusing on the sociocultural factors during their childhood.

Exploring the sociocultural factors would deepen our understanding about the role that exposure plays in determining how confident an individual becomes in speaking Tamil. Exposure refers to the total amount of time an individual has had contact with a language, may it be in verbal or written form, formal or informal ways of communication (Magno et al., 2009). According to Gathercole, Thomas, and Hughes (2008), language acquisition is highly dependent on the level of exposure to the language. The amount of input received is strongly related to a child's proficiency in it. The greater the input a child gets, the better the performance on language skills such as vocabulary, reading and writing (Duursma, Romero Contreras, Szuber, Proctor, Snow, August, & Calderón, 2007). Having high exposure to both English and Tamil allow the children to become proficient in both the languages in the future. Consequently, these children would grow up to become confident English and Tamil speakers. This is mainly because having a greater vocabulary knowledge allows an individual to better understand and use the language more confidently. Therefore, it is important to explore the environment of youths outside school, such as home and community, to better understand their level of exposure to Tamil language.

SCHOOL FACTORS AND USE OF TAMIL LANGUAGE

Even though the Singapore government claims bilingualism as a cornerstone of its education system, students do not get equal exposure to English and their Mother Tongue. Mother Tongue is usually taught as a subject for two to four hours weekly whereas English is taught as a subject as well as the medium of instructions for all the other subjects as mentioned earlier (Curdt-Christiansen, 2016). For some students,

the curriculum time allocated to second language in school is the only period where they are exposed to that language. This is due to several reasons such as the influence of English in society, and the limited use of that language at home (Lakshmi, 2012). In addition, a prescriptive, language-cantered attitude tend to dominate in schools, making Tamil more of a ‘classroom language’. This subsequently decreases the likelihood of it being used for daily conversation outside school (Saravanan, 1993). This further emphasizes the need for ethnic languages, especially Tamil, to be taught in an engaging way so that students become more interested in that language and converse in it more frequently. Therefore, teachers play an imperative role in shaping the children's motivation in the acquisition of the ethnic language. Tamil teachers have to be engaging as well as motivate their students to speak freely in class so that they can become more confident in speaking and expressing their opinions in the classroom.

A student's motivation is highly affected by the difficulty of the language and many students tend to feel that Tamil is difficult. One of the reasons for it is because Tamil is characterized as a diglossic language (Britto, 1986). There are two main varieties of Tamil – the formal variety or Written Tamil (WT) and the spoken variety of Standard Spoken Tamil (SST). SST is used by educated Tamil speakers to communicate in informal and home settings. Although there are community groups based and geographical locations based dialects, SST is an acceptable variety within the Spoken Tamil varieties. In contrast, WT is used in formal situations and in writing which requires formal training as it involves a more complex method of expression which can be difficult for students with a weak background in Tamil.

In Singapore, SST has long been in use by Tamil speakers. It is the variety that is being used among individuals in work settings, Tamil movies and dramas in India as well as Singapore. SST was recommended in 1996 by the Singapore Indian Development Association (SINDA) Tamil Education Review Committee (Arun, 1996). However, SST was not adopted in the classroom setting until recently in 2006, following the review of the Tamil language curriculum and pedagogy in 2005. Ministry of Education introduced its Primary Syllabus in 2008 and it provided the explanation and need for the use of SST in Tamil classroom. This change was made due to the inability of the students from English-speaking homes to use SST as they had been exposed to only the WT variety of Tamil taught in classrooms. In fact, many students had complained that it was difficult for them to speak in Tamil due to the difference between WT which was being taught in classrooms and SST which was used in other settings. Therefore, through this change, MOE aimed to bridge the gap between the different varieties to increase the number of students speaking in Tamil outside classrooms and develop them into confident and effective bilinguals. The study done by Lakshmi (2012) showed that the students enjoyed using SST more than WT and this has reduced the stress associated with learning Tamil. However, despite the changes in the curriculum, language shift is still apparent amongst Tamil students. This may highlight the need for Tamil teachers to be more inspiring and to conduct their lessons in a more exciting way. It may also highlight the need for a realignment of the Mother Tongue curriculum with the present-day concerns, where more focus is given to reading and oral communication. This allows the acquisition of Tamil language to be more relevant to the youths’ practical lives, making it easier for them to speak in Tamil more confidently and frequently. It is not only important for teachers to educate their students for good grades but should also promote a lifelong usage of the Tamil language by providing them with a literacy-rich environment in class and engaging them in language-rich interactions and activities.

FAMILY FACTORS AND USE OF TAMIL LANGUAGE

Parental involvement

Parental involvement strongly influences children’s language acquisition and abilities. Having active parent-child interaction, which includes reading to the children and having structured lifestyle with rules regarding television (TV) watching would help in the development of children’s literacy skills. This is supported by Dixon et al. (2012) who recommended early childhood educators to provide parents with picture books to encourage them to interact with their children in both languages in order to provide them with greater exposure and input in both languages.

In a study that used Tamil, Chinese and Malay families in Singapore, Saravanan (2001) found that

when mothers used English as the main language at home, their children's Mother Tongue language proficiency was negatively affected. On the other hand, a study done by Duursma et al. (2007) showed that proficiency in English did not require parental use of English at home in the US. However, proficiency in Spanish required both social support from home and school. He explained that the low social status of Spanish in the US has led to a lesser exposure to the language. Since the input for Spanish is less available outside home in the US, home support is crucial for its development. Similarly, Tamil students in Singapore have fewer opportunities to use the language outside home and Tamil class due to the low numerical strength of Tamil-speaking individuals. Therefore, family support is important for children's development of Tamil.

A study done by Li (2007) which examined the effects of the home variables in the acquisition of second-language, highlighted that the parents' inability to provide quality support and involvement in a language impacted the children's learning experiences. In this study, four Chinese immigrant families in Canada were studied and the findings highlighted that children gained more exposure to English language when their parents tried to build a social network in their community, especially with the English-speakers. Examples of such social network established by one of the families were being part of the bible study group, attending piano classes taught by English-speaking teacher and attending Christmas parties. These allowed the parents and children to get more exposed to English language as well as learn more about the culture of the language. On the other hand, parents who did not know English, were unable to initiate reading and writing at home and were unable to understand the children's school activities that were in English. This study then showed that the parents' inability to speak a language can directly interfere with the children's exposure to the language outside school, which subsequently affects their ability to excel in it. Hence, children whose parents have not taken Tamil language as their Mother Tongue might be at a disadvantage. This is because they have a lesser overall understanding of the language and its culture. In addition, parents who do not build a social network with the Tamil-speaking community for their children could be preventing their children from acquiring sufficient knowledge about Tamil and its culture.

Socioeconomic status

Many researches have shown that a family's socioeconomic status (SES) can be related to the acquisition of the languages. SES is usually conceptualized as a combination of family income, parents' education level, and job status (Dixon et al. 2012). Income becomes the means for having access to more language learning resources or experiences such as books, movies and the ability to hire tutors to improve the performances in both first and second languages. Hence, students from higher SES households could have a greater advantage over those from lower SES households mainly due to the increased accessibility and exposure to resources. Consequently, children from low SES enter preschool with low levels of language and literacy skills (Lindholm-Leary, 2014). Researches have also shown that children from high SES households tend to have a larger vocabulary and are more likely to perform better in schools (Dixon et al. 2012). Parental income is also highly correlated to their own education level. It is highly likely for parents who are well educated to earn more and hence, their children are more likely to have greater exposure to language learning resources. Subsequently, these children would be stronger in both the languages as compared to children of less-educated parents.

Parental attitudes

Although the primary school curriculum claims to have an 'equal' emphasis on subjects – English, Mother Tongue, Mathematics, and Science, the demand for English proficiency is higher than that of Mother Tongue as it directly affects children's academic performance. Hence, parents would rather prefer their children to spend more time on other subjects than to spend time on their Mother Tongue (Lakshmi, 2012). In fact, most parents believe that high exposure to ethnic languages can interfere with children's competence in English (Linguistic Society of America, 2019). Therefore, these parents are hesitant to expose their children to their ethnic language and converse in it. In a study done by Curdt- Christiansen (2016), a few Singaporean bilingual families' daily conversations were recorded and analysed. Focus group sessions were also held to find out about the views that parents had on languages. The results showed that some parents

strongly believed that exposure to ethnic languages could interfere with their children's competence in English. Therefore, they deliberately chose English in their daily linguistic practices even though they knew that it was going to affect their child's proficiency in his Mother Tongue language (Curdt-Christiansen & Sun, 2016). However, other researches have shown that speaking in ethnic language at home had no effect on the children's competency in English as long as they get the same level of exposure for both languages (Dixon et al. 2012; Linguistic Society of America, 2019). Dixon et al. (2012) also explained that even though it is more common for bilinguals to be more dominant and capable in one language over the other, it is indeed possible for people to be highly proficient in both English and ethnic language. Therefore, it is important for parents to speak to their children in Tamil language in order to ensure that they get sufficient exposure to both these languages and subsequently be proficient and confident when speaking in them.

Community

Community plays an important role in children's language acquisition. Community factors may create many opportunities for bilingual children to enhance their use of ethnic language.

Societal support

Singapore is one of the multilingual societies that places high value on maintaining Mother Tongue languages. Many organizations have attempted to increase youths' appreciation for their ethnic languages as well as tackle the issue of declining number of Tamil speakers. For example, in 1996, SINDA requested the MOE to establish a committee to review the teaching and acquisition of Tamil language for which the MOE responded by forming the Tamil Language Review Committee (TLRC). TLRC was set up to identify the various measures to improve the acquisition of Tamil language. This led to the high emphasis on cultural activities and on linguistics skills, and the provision of more opportunities for the students to acquire better proficiency in Spoken Tamil to address the declining use of Tamil in Singapore (Saravanan, Lakshmi, Caleon, 2008). Another prominent initiative by the government is the formation of Tamil Language Council (TLC) in 2000. TLC was formed under the auspices of the Ministry of Information, Communications and the Arts (MICA) to promote awareness and greater use of Tamil language amongst Singaporeans. It aims to popularize the Tamil language amongst the youths.

Student organizations in Universities

In the recent years, many student societies in Universities have been formed with the main aim of celebrating and promoting Tamil language through various cultural events. Examples of such organizations are Nanyang Technology University Tamil Literary Society (NTU TLS) and National University of Singapore Tamil Language Society (NUS TLS). These student societies have organized several events for youths and children such as Vanigavettai and Kuriyeedu Vilaiyaadu. Vanigavettai is an entrepreneurship programme organized by the Tamil Representative Council Youth Wing and the NTU Tamil Literary Society to provide youths with a platform to gain guidance from industry experts on starting up companies as entrepreneurs whereas Kuriyeedu Vilaiyaadu is a computation thinking and game designing workshop for Primary 5 students.

By organising these events, the student organisations in universities are constantly trying to help youths to understand the importance of Tamil language while getting them to learn new skills that are necessary in this dynamic world.

Role models

Having political office holders, leaders and celebrities speaking in Tamil confidently in public can inspire the younger generations to overcome their hesitance to speak in Tamil. An example of a prominent figure would be the Minister of Communication and Information, Mr. S. Iswaran who speaks fluent Tamil. He represents an emerging group of prominent Tamil speakers. Another prominent figure would be the minister of Home Affairs and Law, Mr. K. Shanmugam who has given speeches in Tamil, which includes National Day Messages. These politicians and Tamil speaking celebrities have raised the status of the language by

speaking it with command in public and to the media. This further encourages the younger generation to look up to these figures and be more confident when speaking Tamil (Sriganesh 2018).

Media

In Singapore, Tamil language is maintained by three main media platforms – radio, television and newspaper (Rajan, 2014; Saravanan, 1993). These platforms have undergone significant changes in response to the advancement of technology in the modernized Singapore to better promote Tamil language and ensure Tamil remains to be a living language in Singapore.

Television. On 19th October 2008, ‘Vasantham’ television channel was launched. The channel was dedicated to Indian programmes which are predominantly in Tamil. The air time devoted for Tamil and other Indian languages increased exponentially from about 29 hours to 68 hours per week (Sankaran & Pillai, 2011). This extension of air time was a milestone that paved the way for bolstering Tamil language, making it as prolific as the Malay channel in terms of air time (Rajan, 2014). This allowed Tamil speakers to gain access to Tamil programmes produced in South India via cable television, leading to higher exposure to Tamil. Many local programmes have also been broadcasted in Vasantham for people of all age groups to watch and enjoy.

Radio. The Tamil radio station, Oli 96.8 FM, is currently a 24-hour broadcast service which was previously allocated only a 4 hours’ time-slot. This media platform has played a significant role in promoting Tamil language. Oli 96.8 FM has also organized many events to promote the use of Tamil such as Tamizhil oru sutrula. Tamizhil oru sutrula is a learning journey planned for primary school students arranged by the radio jockeys to boost primary school students’ interest in the language.

Newspaper. Tamil Murasu is Singapore’s only Tamil language newspaper, which was launched in 1935. The former editor of Tamil Murasu summed up one of main purpose of Tamil Murasu is to ‘preserve Tamil language especially for the younger generation’ (AsiaOne News September 4 2010). Therefore, these three platforms have created many initiatives beyond their basic objectives to further promote Tamil language amongst the youths.

The current study aims to find out more about how various sociocultural factors could affect one’s confidence when speaking in Tamil language. By conducting interviews and surveys, this study wants youths to reflect on their childhood experiences with regards to the Tamil Language as well as reflect on their current ability to speak in Tamil. The interview and survey mainly focus on these three research questions:

- What is the role that family play in motivating children's acquisition and usage of Tamil?
- What is the role that teachers play in motivating students’ acquisition and usage of Tamil?
- How do community factors affect children's motivation in the acquisition and usage of Tamil?

Methods

Participants

Participants were mainly recruited from various tertiary institutions. 50 participants were recruited – 10 of the participants were interviewed and all 50 participants were surveyed. They were all selected through convenience sampling. The ages of the participants ranged from 21 to 25. The participants were all Singaporeans who had taken Tamil as their Mother Tongue language. Both confident and non-confident Tamil speakers were recruited in this study.

Apparatus And Materials

In order to gain breadth and depth, both interviews and surveys were conducted to collect qualitative and quantitative data respectively. The data was collected online.

Interview

Participants were required to read through the PDF version of the informed consent form and had to sign on them if they agreed to participate in the study. After signing on the informed consent, the semi-structured qualitative interviews were carried out. The interviews were conducted to better understand the various sociocultural factors that contribute to participants' level of confidence when speaking in Tamil. A total of 10 Tamil speaking youths with different level of proficiency in Tamil language were interviewed. Responses were obtained on several aspects of their childhood experiences such as (1) home, (2) school, and (3) community factors.

Survey

The survey was then disseminated to 50 Tamil speaking youths. Participants were required to read through the PDF version of the informed consent form and had to sign on them if they agreed to participate in the study. After signing on the informed consent, the participants were given the online survey which consisted of 34 questions covering 5 main components. This included (1) Proficiency in Tamil language, (2) Exposure to Tamil language, (3) Role of parents, (4) Role of teachers and, (5) Attitude towards Tamil language.

Proficiency in Tamil language. The questions under 'Proficiency in Tamil language' were self-constructed. These questions aimed to understand the participants' level of confidence when speaking in Tamil. There was a total of 5 questions in this section. The examples of items created were "My friends would describe me as a confident Tamil speaker" and "I would not hesitate to speak in Tamil to my Tamil speaking friends". The proficiency in Tamil language was measured on a 5-point Likert scale on how much they agree to the statements (1= Strongly Disagree to 5= Strongly Agree).

Exposure to Tamil language. The questions under 'Exposure to Tamil language' were self-constructed. These questions aimed to understand the extent to which the participants were exposed to Tamil language when they were younger. There was a total of 5 questions in this section. The examples of items created were "I had/have Tamil speaking friends." and "As a student, I had Tamil tuitions". The exposure to Tamil language was measured on a 5-point Likert scale on how much they agree to the statements (1= Strongly Disagree to 5= Strongly Agree).

Role of parents. The questions under 'Role of parents' were self-constructed. These questions aimed to understand the level of encouragement that the participants got from their parents when they were younger. There was a total of 9 questions in this section. The examples of items created were "My parents always encouraged me to speak in Tamil" and "My parents have always preferred me to spend more time on other subject than Tamil". The role of parents was measured on a 5-point Likert scale on how much they agree to the statements (1= Strongly Disagree to 5= Strongly Agree).

Role of teachers. The questions under 'Role of teachers' were self-constructed. These questions aimed to better understand the participants' experiences with their Tamil teachers. There was a total of 8 questions in this section. The examples of items created were "I had very supportive Tamil teachers" and "My Tamil teachers were very patient with me while clearing my doubts in Tamil". The role of teachers was measured on a 5-point Likert scale on how much they agree to the statements (1= Strongly Disagree to 5= Strongly Agree).

Attitude towards Tamil language. The questions under 'attitude towards Tamil language' aimed to understand the participants' overall attitude towards speaking in Tamil. There was a total of 7 questions in this section. The examples of items created were "Everyone should use Tamil regularly with other Tamil speakers" and "Being able to speak Tamil is an advantage in the present time". The attitude towards Tamil language was measured on a 5-point Likert scale on how much they agree to the statements (1= Strongly Disagree to 5= Strongly Agree).

Design

This quantitative aspect of this study had a non-experimental design which used correlational analysis to mainly find out about the relationship between 1) youths' level of confidence when speaking in Tamil and their level of exposure to the language during childhood, 2) the encouragement youths received from their parents and their level of confidence when speaking in Tamil, 3) the youths' experience with their Tamil teachers and their level of confidence when speaking in Tamil and, 4) the youths' attitude towards Tamil language and their level of confidence when speaking in it.

Results

The current study aims to find out more about how various sociocultural factors could affect one's proficiency in Tamil language. By conducting interviews and surveys, this study aims for youths to reflect on their childhood experiences with regards to the Tamil Language as well as find out more about their current ability to speak in Tamil.

Interview

From the interviews, a total of 5 themes were generated 1) Identity and Culture, 2) Events and Celebrations, 3) Media, 4) Motivation and encouragement and 5) Stereotypes and Values.

Survey

There were a total of 50 Tamil speaking youths aged from 21 to 25 who participated in this study. They were all recruited through convenience sampling. None of the participants' data was excluded in this study. There were no missing data. The data were analysed using the Statistical Package for the Social Science (SPSS) software.

Reliability Analysis

Reliability analysis on the 5-item scale on Proficiency in Tamil language revealed that it has good internal consistency reliability, Cronbach's alpha, $\alpha = .908$. Reliability analysis on the 5-item scale on Exposure to Tamil language revealed that it has good internal consistency reliability, Cronbach's alpha, $\alpha = .810$. Reliability analysis on the 9-item scale on Role of parents revealed that it has somewhat good internal consistency reliability, Cronbach's alpha, $\alpha = .770$. As deletion of any question does not result in a drastic increment in the Cronbach's alpha and all questions are deemed relevant in measuring the role that parents play in their children's level of proficiency in speaking Tamil, all items in that scale were therefore retained. Reliability analysis on the 8-item scale on Role of teachers revealed that it has good internal consistency reliability, Cronbach's alpha, $\alpha = .954$. Reliability analysis on the 7-item scale on Attitude towards Tamil language revealed that it has good internal consistency reliability, Cronbach's alpha, $\alpha = .888$.

Correlation Analysis

Every individual's responses on all the 34 items were averaged to form the composite score for each respective component of the survey which were used in correlational analysis.

A Pearson product-moment correlation coefficient was computed to investigate the hypothesized relationship between the key variables of the study (refer to Table 1). Proficiency in Tamil language and Exposure to Tamil language were very strongly and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .761, p < .01$. Proficiency in Tamil language and Role of parents were moderately and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .579, p < .01$. Proficiency in Tamil language and Role of teachers were very strongly and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .668, p < .01$. Proficiency in Tamil language and Attitude towards Tamil language were very strongly and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .658, p < .01$.

Exposure to Tamil language and Role of parents were very strongly and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .708, p < .01$. Exposure to Tamil language and Role of teachers were very strongly and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .631, p < .01$.

Exposure to Tamil language and Attitude towards Tamil language were very strongly and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .640, p < .01$.

Attitude towards Tamil language and Role of parents were very strongly and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .633, p < .01$. Attitude towards Tamil language and Role of teachers were very strongly and positively correlated, which was statistically significant, $r(50) = .632, p < .01$.

Table 1 Pearson Correlation of the key variables

	Proficiency in Tamil language	Exposure to Tamil Language	Role of parents	Role of teachers	Attitude towards Tamil language
Proficiency in Tamil language	-	.761**	.579**	.668**	.658**
Exposure to Tamil Language	.761**	-	.708**	.631**	.640**
Role of parents	.579**	.708**	-	.685**	.633**
Role of teachers	.668**	.631**	.685**	-	.632**
Attitude towards Tamil language	.658**	.640**	.633**	.632**	-

**.

Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

Discussion

Interview

About 10 Tamil speaking youths were interviewed to find out more about their opinion on the declining rate of Tamil language. Questions about childhood sociocultural factors were asked to find out how these factors affected their level of confidence in speaking Tamil. From the interviews, a total of 5 themes were generated 1) Identity and Culture, 2) Events and Celebrations, 3) Media, 4) Motivation and encouragement and 5) Stereotypes and Values.

Identity and Culture

A lot of the interviewees viewed Tamil language as part of their identity. They believed that accepting Tamil as part of identity allows people to display a strong sense of language loyalty, whereby they start speaking in Tamil more often. This would then subsequently lead to a greater confidence when speaking in it.

Events and Celebrations

A lot of the interviewees suggested that the use of Tamil language can be proliferated when more youths participate in cultural events organised within and outside of school. They believe that organising such events would allow youths to have a greater knowledge about the importance of Tamil and its culture. A better appreciation for the culture might lead to a greater use of the language.

Media

Many of the interviewees agreed that the multimedia platforms play an important role in reaching out to the Tamil community. In fact, a handful of them felt that media platforms such as Vasantham and Oli 96.8 FM are doing a great job at promoting the use of Tamil language in Singapore. However, a few of them felt that these multimedia platforms should develop programmes of better quality to attract more Tamil speakers to watch and listen to them. Despite these opposing views, all of them agreed that these multimedia platforms lead to a greater exposure to the language. They also agreed that these platforms are necessary for youths to speak Tamil confidently.

Motivation and Encouragement

All the interviewees strongly felt that in order for more youths to start speaking in Tamil, they should be given sufficient level of support, motivation and encouragement from their parents, teachers and community. This includes giving equal importance to both English and Tamil and being less critical and more patient during language acquisition. When high emphasis was given for English, the children's attitude towards Tamil was negatively affected whereby they start undermine the importance of Tamil language.

Stereotypes and Value

One of the common issues that interviewees had regarding Tamil language was the preconceived notion that Tamil was a language of a lower social status. Many felt that they were uncomfortable using Tamil in public due to the negative stereotype that surrounds the language. Some also felt that speaking in Tamil was uncommon and might be considered socially unacceptable.

A few interviewees also felt that learning Tamil was not going to benefit them in their future in aspects such as career and self-development.

Survey

A reliability test was run to find out the reliability of the scale that was used. The reliability test showed that the variables had high internal consistency reliability. Therefore, these scales are consistent and can be replicated.

Pearson correlation was used to find out the relationship between the key variables such as 1) Proficiency in Tamil language and Exposure to Tamil language, 2) Proficiency in Tamil language and the Role of parents, 3) Proficiency in Tamil language and the Role of teachers, 4) Proficiency in Tamil language and the Attitude towards Tamil language, 5) Exposure to Tamil language and the Role of parents, 6) Exposure to Tamil language and the Role of teachers, 7) Exposure to Tamil language and the attitude towards Tamil language.

Additional correlational analyses were done between 1) Role of parents and the Attitude towards Tamil language, 2) Role of teachers and the Attitude towards Tamil language to find out if they were interlinked. This study aims to find out the role that sociocultural factors play in affecting youths' level of confidence when speaking in Tamil language. Therefore, factors such as exposure, parents and teachers were studied along with the attitude towards Tamil language to better understand the relationship between them.

The overall results showed a positive and significant correlations between all the factors, highlighting that they are all interlinked. As this was a non-experimental, correlational study, causations cannot be assumed. Children whose parents supported their children's acquisition of Tamil language are more likely to provide them with necessary exposure and encourage them to do well in their Mother Tongue, which could have led to a good proficiency in Tamil language. Likewise, students with supportive, encouraging and motivating teachers who urge them to do well and learn from mistakes, are more likely to inspire their students to speak confidently in Tamil. Students are also more likely to be confident Tamil speakers when their learning took place over exciting activities and events, allowing them to have greater exposure to Tamil language and its culture.

One of the key findings is that the correlation between Exposure and Proficiency in Tamil language was the highest as compared to the correlations between any other pairs of the key variables. This highlights the importance of exposure to a language. Past researches have supported the findings as they have indicated that language proficiency and fluency are determined by the level of language exposure (Sheela & Ravikumar, 2016; Lubega, 1979).

A few key findings from the survey is that 86% of the participants agreed or strongly agreed when they were asked if they liked watching Tamil TV shows or movies. This highlighted the importance of media in the lives of youths. Their existing preference for shows and movies highlighted that these media

platforms had a better reach to the local Tamil youths. Therefore, this emphasises the need for more Tamil shows and movies catered just for children and youths to watch.

Another key finding from the survey is that 44% of the participants agreed or strongly agreed whereas only 22% disagreed or strongly disagreed when they were asked if their parents preferred them to spend more time on other subjects other than Tamil. This showed that some parents are indeed more concerned about the other examinable subjects as compared to Tamil language. The parents' attitude towards Tamil language can greatly affect the children's proficiency in the language which might eventually affect their level of confidence when speaking in Tamil language.

Hence, the main findings are (1) children whose parents are very supportive of them learning Tamil, would grow up to become confident Tamil speakers, (2) children with very supportive Tamil teachers would grow up to become confident Tamil speakers, and lastly, (3) children are more likely to become confident Tamil speakers when they are highly exposed to Tamil language through community factors such as media and community events.

Suggestions

Based on the responses from the survey and interview, a few recommendations have been suggested to combat the issue of declining rate of confident Tamil speakers.

1. Having more children and youths' centric films, short films and TV shows might help to increase the number of confident Tamil speakers in Singapore. Due to the advancement of technology, many youths are being exposed to Tamil language through different platforms of media. Specifically, through the interview and survey, it is evident that youths are more inclined towards watching Tamil TV shows and movies. Therefore, local TV channels such as Vasantham should broadcast good quality Tamil shows and movies that are appropriate for children and youths. In addition, a study done by Cho and Krashen (2000) highlighted that ethnic-language television viewing played a crucial role in determining the children's competence in speaking their ethnic language. Hence, more TV shows and movies should be produced and broadcasted in local channels for Tamil-speaking Singaporean youths to watch and develop their proficiency in Tamil language. Vasantham has been broadcasting shows such as 'Primary Six', 'San Genie', 'Janani D/O Madhavan' and 'Mat YoYo'. Having more of these children and youths-centric shows would further increase the probability of them watching the shows. This would subsequently allow these children and youths to be more confident in speaking Tamil.
2. In the interview, many respondents highlighted the effectiveness of competitions in attracting Tamil youths. They mentioned that youths are more inclined to participate in events that include competitions and challenges. This includes many types of competitions that allow children and youths to showcase their talents such as drawing, singing, story-telling, acting, role playing, poetry writing and many others. Competitions should reflect and highlight the importance of Tamil language and its culture. An example stated by Sriganesh (2018), is the competition called 'Edhugai' organised by the famous music composer Shabir. Edhugai is a song writing competition for the youths and its objective is to increase the youths' interest in Tamil language by bringing students of varying levels of linguistic and music abilities together to create an original work. Taking part in these competitions would also expose youths to more Tamil speakers with similar interests and talents. This would further increase their overall exposure to Tamil language. Therefore, these youths are more likely to become proficient Tamil speakers in the future.
3. Changing the stereotypes and negative notions regarding Tamil language in Singapore is a key step towards developing confident Tamil speakers. In the interview, participants mentioned that it is important to change the negative perception about Tamil in Singapore. Since there are lesser opportunities for youths to speak in Tamil, one of the interviewees mentioned that it might not be socially acceptable for them to be speaking in Tamil language in public as compared to Mandarin

speakers who are more likely to speak in Mandarin in public. In fact, speaking in Mandarin is deemed as socially acceptable and common in Singapore. Changing stereotypes can be very difficult. Schools can make it compulsory for all the students to learn the basic words of all four main languages in Singapore. Most people are aware of basic Mandarin and Malay words. However, lesser people could understand Tamil words. This initiative would allow all students to develop a better appreciation for Tamil language. In addition, leadership programmes can be conducted for Tamil students so that they would be better equipped with leadership skills for the future. When there are many Tamil speakers representing schools, universities, or even political parties, these negative stereotypes associated with Tamil language would be less likely to be prevalent.

4. It is extremely important to inculcate appreciation for Tamil language and its culture. Many respondents, regardless of their level of confidence in Tamil language, mentioned that they consider Tamil language to be very important because it is part of their identity. However, some of them mentioned that the lack of opportunities to use Tamil language outside class, prevents them from practicing the language and becoming proficient or confident in it. This highlights the need for Tamil language and its culture to be taught outside school. Tamil teachers should try their best to make the class fun and exciting. They can share stories, literary works and histories about prominent figures in Tamil language such as Bharathiyar and Auvaiyar to make the classes interesting. They can also organise events and activities outside school during weekends or holidays to teach the students about Tamil culture, especially during festive periods such as Pongal, Deepavali and Tamil New Year. Making it compulsory for students to attend these events would benefit them in a long run. They would become more knowledgeable about Tamil culture and start appreciating their cultural heritage and moral values as well as accept Tamil language as part of their identity. In Singapore, Malays have always been known to display a strong sense of language loyalty because they tend to consider their language to be an enduring symbol of identity (Gopinathan & Mani, 1983). Likewise, perhaps if more students start considering Tamil language as part of their identity, they might start taking Tamil language more seriously and be less hesitant when speaking in it. Hence, teachers should develop the students' proficiency in Tamil as well as transmit the relevant culture and traditional values. Another key point made by one of the interviewees is the importance of publicity. Many organisations have organised events for the residents to celebrate during festive period. However, most of these events are not hugely publicised. Therefore, the lack of awareness of these events have led to a low turnout rate. Due to this, the expected benefits of these events have not been achieved.
5. One of the interesting suggestions given by one of the interviewees is for schools to focus on developing a strong foundation in oral skills at lower primary level and then subsequently proceed on to teaching the overall linguistic skills at the upper primary level. This would allow students to be proficient Tamil speakers as teachers have helped to build their oral skills from the very beginning of their schooling years. This might be a better approach towards developing Tamil proficiency. This is because, in the interview, those who had a good grasp of spoken Tamil, usually found it easier to learn the overall language. Therefore, instead of focusing on the oral skills just a few days before oral exams, this approach could be considered in order to ensure that students become confident Tamil speakers as well as be proficient in the overall Tamil language.
6. Parents could practise 'one-parent-one-language' style of language acquisition. This style of learning has been adopted in many households with parents who give equal importance to both English and Mother Tongue languages. This would ensure that children get equal exposure to both the languages and therefore, be proficient in both languages. This might also help children to develop the perception that both the languages are equally important.

Limitations

There are a few limitations to this study. (1) All the analyses done in the quantitative part of the study were all correlational; therefore, no causal relationship could be established, (2) The data were all self-reported and (3) the participants were asked to answer questions about their childhood factors. Therefore, this required them to reflect on the past, which can be subjected to memory distortions.

Future Studies

Future studies can study the sociocultural factors longitudinally because these factors are constantly changing and are dynamic. Future studies can be conducted using an experimental design so that causation can be established between the factors that were examined in this study.

Conclusion

As a bilingual society, it is important for Singapore to show equal importance to both English and all three Mother Tongue languages. Due to the low numerical strength of Tamil speakers, Tamil language is in a precarious state in Singapore. In order to ensure its existence in the future, more opportunities should exist for people to use them and greater value should be given to the language. Even though the government has constantly been trying to combat the issue of declining rate of confident Tamil speakers, changes implemented should focus more on involving children and youths as many childhood sociocultural factors can have a lasting impact on children's linguistic ability and confidence in Tamil language.

Acknowledgement

I would like to acknowledge the funding support from Nanyang Technological University – URECA Undergraduate Research Programme for this research project.

Reference

- Arun, M., (1996). Report of the Tamil Education Review Committee. Singapore: Singapore Indian Education Development Association (SINDA).
- Singapore Department of Statistics (2015). Retrieved 27 June 2020, from <https://www.singstat.gov.sg/-/media/files/publications/ghs/ghs2015/findings.pdf>
- Lakshmi, S. (2012). The Impact of Standard Spoken Tamil in Singapore Tamil Classrooms. *Journal of the National Council of Less Commonly Taught Languages Vol. 11 Spring, 2012*, 111.
- Cho, G., & Krashen, S. D. (2000). The Role of Voluntary Factors in Heritage Language Development: How Speakers Can Develop the Heritage Language on Their Own. *ITL-International Journal of Applied Linguistics*, 127(1), 127-140.
- Britto, F. (1986). *Diglossia: A study of the theory with application to Tamil*. Georgetown University Press.
- Saravanan, V., Lakshmi, S., & Caleon, I (2007). Attitudes towards Literary Tamil and Standard Spoken Tamil in Singapore. *International Journal of Bilingual Education and Bilingualism*, 10:1, 58-79, DOI: 10.2167/beb366.0
- Tupas, T. R. F. (2011). English-knowing bilingualism in Singapore: Economic pragmatism, ethnic relations and class. *English language education across greater China*, 46-69.
- Saravanan, V. (1993). Language and social identity amongst Tamil-English bilinguals in Singapore. *Language, Culture and Curriculum*, 6(3), 275-289.
- Mueller Gathercole, V. C., Mon Thomas, E., & Hughes, E. (2008). Designing a normed receptive vocabulary test for bilingual populations: A model from Welsh. *International Journal of Bilingual Education and Bilingualism*, 11(6), 678-720.
- Curdt-Christiansen, X. L., & Sun, B. (2016). Nurturing bilingual learners: Challenges and concerns in Singapore. *International Journal of Bilingual Education and Bilingualism*, 19(6), 689-705.
- Curdt-Christiansen, X. L. (2016). Conflicting language ideologies and contradictory language practices in Singaporean multilingual families. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 37(7), 694-709.

- Rajan, R. (2014). Tamil language in multilingual Singapore: Key issues in teaching and maintaining a minority language. In *Critical perspectives on language education* (pp. 189-208). Springer, Cham.
- Tamil Murasu unveils new look at 75th anniversary concert. Asia one news. (4 September 2010). <http://www.asiaone.com/News/AsiaOne+News/Singapore/Story/A1Story20100904-235593>.
- Li, G. (2007). Home environment and second-language acquisition: the importance of family capital. *British Journal of Sociology of Education*, 28(3), 285-299.
- Sim, C. (2016). Bilingual policy. Online: http://eresources.nlb.gov.sg/infopedia/articles/SIP_.
- Magno, Carlo, Assessing the Level of English Language Exposure of Taiwanese College Students in Taiwan and the Philippines (March 2009). *Asian EFL Journal*. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1429345>
- Singapore Department of Statistics (2015). Retrieved 27 June 2020, from <https://www.singstat.gov.sg/-/media/files/publications/ghs/ghs2015/findings.pdf>
- Zhao, S. & Liu, Y. (2008). Home language shift and its implications for language planning in Singapore: from the perspective of prestige planning. *The Asia Pacific-Education Researcher*, 16(2), 111-126.
- Duursma, E., Romero-Contreras, S., Szuber, A., Proctor, P., Snow, C., August, D., & Calderón, M. (2007). The role of home literacy and language environment on bilinguals' English and Spanish vocabulary development. *Applied Psycholinguistics*, 28(1), 171-190.
- Gopinathan, S., & Mani, A. (1983). Changes in Tamil language acquisition and usage in Singapore: A case of subtractive bilingualism. *Asian Journal of Social Science*, 11(1), 104-117.
- Dixon, L. Q. (2005). Bilingual education policy in Singapore: An analysis of its sociohistorical roots and current academic outcomes. *International Journal of Bilingual Education and Bilingualism*, 8(1), 25-47.
- Dixon, L. Q., Zhao, J., Quiroz, B. G., & Shin, J. Y. (2012). Home and community factors influencing bilingual children's ethnic language vocabulary development. *International Journal of Bilingualism*, 16(4), 541-565.
- Sriganesh. (2018). Beyond Munneru Vaaliba: Reinvigorating the Tamil language in Singapore – Singapore Policy Journal. Retrieved 27 June 2020, from <https://spj.hkspublications.org/2018/02/25/beyond-munneru-vaaliba-reinvigorating-the-tamil-language-in-singapore/>
- Lindholm-Leary, K. (2014). Bilingual and biliteracy skills in young Spanish-speaking low-SES children: Impact of instructional language and primary language proficiency. *International Journal of Bilingual Education and Bilingualism*, 17(2), 144-159.
- FAQ: Raising Bilingual Children. *Linguistic Society of America*. Retrieved 3 January 2020, from <https://www.linguisticsociety.org/resource/faq-raising-bilingual-children>
- Sankaran, C., & Pillai, S. (2011). Transnational Tamil television and diasporic imaginings. *International Journal of Cultural Studies*, 14(3), 277-289.
- Sheela, S. K., & Ravikumar, K. (2016). The Importance of Exposure in Learning English as a Second Language Strategies to be Employed to Improve the Student's Language Exposure in the Context of Rapid Changes in the Field of Technology. *Research Journal of English Language and Literature*, 4(2), 770-774.
- Lubega, S. H. (1979). *The effect of the nature and amount of exposure on language learning: a study based on the English language proficiency of students in six Ugandan schools* (Doctoral dissertation, York University).
- Vanithamani Saravanan (2001). The Significance of Bilingual Chinese, Malay and Tamil Children's English Network Patterns on Community Language Use Patterns. *Early Child Development and Care*, 166:1, 81-91, DOI: 10.1080/0300443011660107

Appendix

Interview Questions

1. What is the language that you speak mostly at home with your family? Tamil or English. Why?
2. In 10 years' time, if you become a parent, what do you think are the actions needed to be taken to ensure that your children would develop an interest in Tamil and be confident Tamil speakers?
3. Researches have shown that the use of Tamil language has been declining in Singapore. What do you think are the possible reasons for this situation? ¹¹4. Do you think it's important to speak in Tamil? Why OR why not?
5. Would you describe yourself as a confident Tamil speaker? Why or why not?
6. How would you describe your experience learning Tamil when you were younger in terms of:
 - a. Difficulty of language:
 - b. Support from teachers
 - c. Support from parents
 - d. Curriculum
7. If you had the opportunity to become a Tamil teacher, what would you do to ensure that your students would develop an interest in Tamil and be confident Tamil speakers?
8. How do you think mass media channels such as Vasantham, Oli 96.8 FM and Tamil Murasu can improve itself to increase the number of people speaking in Tamil confidently?
9. What kind of efforts can be put in to sustain the Tamil language in Singapore? (Based on Home, School, Community)

SURVEY

Strongly Disagree	Disagree	Neutral	Agree	Strongly Agree
1	2	3	4	5

Proficiency in Tamil Language

1. I would not hesitate to speak in Tamil in front of a crowd.
2. My friends would describe me as a confident Tamil speaker
3. I tend to reply in English even when my friends/family members speak to me in Tamil
4. I would not hesitate to speak in Tamil to my Tamil speaking friends
5. I am a confident Tamil speaker

Exposure to Tamil Language

6. As a kid, I liked reading Tamil storybooks
7. I like watching Tamil TV shows/movies
8. As a kid, I had Tamil speaking friends
9. I spent a lot of time learning Tamil
10. As a kid, I was highly exposed to Tamil language

Role of Parents

11. My parents have always encouraged me to speak in Tamil
12. My parents would buy me Tamil assessment books/story books when I was a kid
13. As a kid, I had Tamil tuitions to improve my Tamil
14. My parents have always encouraged me to do well in Tamil
15. My parents view Tamil language as an important aspect of our culture.
16. My parents speak Tamil confidently
17. My parents have always preferred me to spend more time on other subject than Tamil
18. My parents have always believed that bilinguals have many cognitive benefits
19. My parents have always believed that exposure to ethnic language could interfere with my competence in English.

Role of Teachers

20. I had very supportive Tamil teachers
21. My Tamil teachers always motivated me to do well in Tamil
22. My Tamil teacher encouraged me to speak confidently in front of the class
23. I am always hesitant to ask for my Tamil teachers' help
24. I had a lot of fun in Tamil classes
25. My Tamil teachers have inspired me to speak in Tamil
26. My Tamil teachers were very patient with me while clearing my doubts in Tamil
27. My Tamil classes were very fun and enjoyable.

Attitude towards Tamil language

28. I like to speak in Tamil
29. Learning Tamil is important
30. Being able to speak Tamil is an advantage in the present time
31. All students should learn their Mother Tongue.
32. Learning Tamil will help to develop mind
33. Everyone should use Tamil regularly with other Tamil speakers
34. I learn Tamil to make good academic progress.

Critical Evaluation of the Narrative Song of *Muthalamman*

S.Kanamani Ganesan
Principal, Sri Kaliswari Collge
Sivakasi. 626189
India

Abstract

Critical Evaluation of the Narrative Song of *Muthalamman* aimed at studying the folklore songs that narrate the story of the seven sisters, highlighting the importance of the seventh sister Muthalamman. There is not even a single instance mentioning the name Angala Eswari within the song; hence, it is called as the narrative song of Muthalamman. *Angala Eswari Amman Kathai Paadal* is a war ballad sung, while performing *Kummi* during the month of *Masi* in *Therukattu Pongal*. It bears the elements of folk songs. It serve as evidence portraying the beauty of classical literature, with eleven sections in the structure of the ballad. The aim of the ballad is to prove that Saktham is equivalent to Saivism and Vaishnavism. It talks indirectly that female Gods are not inferior to the male Gods. Besides, the songs have a lot of social issues and ethnographical information have dealt in. The study show that the folklore songs were rich in information and message to the local community.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

ஏழு சகோதரிகளின் கதையை விவரிக்கும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் படிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட முத்தலம்மனின் கதை பாடலின் விமர்சன மதிப்பீடு, ஏழாவது சகோதரி முத்தலம்மனின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. பாடலுக்குள் அங்கலா ஈஸ்வரி என்ற பெயரைக் குறிப்பிடும் ஒரு நிகழ்வு கூட இல்லை; எனவே, இது முத்தலம்மனின் கதை பாடல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அங்கலா ஈஸ்வரி அம்மன் கதாய் பாடல் ஒரு போர் பாலாட் பாடியது, தெருகட்டு பொங்கலில் மாசி மாதத்தில் கும்மி நிகழ்ச்சியை நடத்தியது. இது நாட்டுப்புற பாடல்களின் கூறுகளைத் தாங்குகிறது. இது கிளாசிக்கல் இலக்கியத்தின் அழகை சித்தரிக்கும் சான்றுகளாக விளங்குகிறது, இது பதினொரு பிரிவுகளுடன் பாலாட்டின் கட்டமைப்பில் உள்ளது. சக்தம் சைவ மதத்திற்கும் வைணவத்திற்கும் சமமானது என்பதை நிரூபிப்பதே பாலாட்டின் நோக்கம். பெண் கடவுள்கள் ஆண் கடவுள்களை விட தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல என்று அது மறைமுகமாக பேசுகிறது. தவிர, பாடல்களில் நிறைய சமூகப் பிரச்சினைகள் உள்ளன, மேலும் இனவழித் தகவல்களும் கையாண்டுள்ளன. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் உள்ளூர் சமூகத்திற்கு தகவல் மற்றும் செய்தி நிறைந்தவை என்பதை ஆய்வு காட்டுகிறது.

திறவுச் சொற்கள்: நாட்டுப்புறவியல், தமிழ் கிளாசிக்கல் பாடல்கள், தமிழ் பாலாட் பாடல்கள், மதம் மற்றும் நாட்டுப்புறவியல்

Keywords: Folklore, Tamil classical Songs, Tamil Ballad Songs, Religion and Folklore

Introduction

The poem '*Angala Eswari Amman Kathai Paadal*' was documented as a manuscript by Mrs.M.Rajeswari in Sivakasi which in turn was collected by the autheress while she was a Reader in the Department of Tamil. The ballad extends upto 332 lines. The aim of this research paper is to evaluate the poetic beauty, the charm of folklore and the social aspects present in the same.(<https://kanmanitamil.blogspot.com/2019/11/blog-post.html>)

The specific song narrates the story of the seven sisters, highlighting the importance of the seventh sister Muthalamman. There is not even a single instance mentioning the name Angala Eswari within the song. So it is called as the narrative song of Muthalamman. It serves as the primary source. The other folklore and some of their compilation serve as the secondary source.

1.0 Elements of a ballad

1.1. This folk piece may be categorized as a war ballad for the performance art *kummi*.

The ballad begins with the musical note "*thaanaane thaanaane thaathanantham thaanaane*". It is also subtitled as "*Mulaipari Kummippattu*" i.e. song for the performance art *kummi* with the *mulaippaari* paid as a homage to the Amman. The musical note proves that this is a specific song for performing *kummi*.

It explains the war of the seven sisters with Mahishasuran (ll.- 16- 134) and their victory. Following this war a narration about the biowar between Lord Shiva and the seven sisters is also found in the ballad (ll.- 135– 176) The story runs as follows:

Mahishasuran, the son of a lady demon observed penance. He demanded Lord Shiva that he may not be opposed and killed by any man anywhere. Lord Shiva granted him the wish. His atrocities increased then and all the *devars* in heaven sought the help of Lord Vishnu who planned to create a female to kill him.

A virgin *naga* and her brother nagarajan were plucking flowers in the forest to perform *Sivapuja*. At that time Lord Vishnu passed them in his vehicle *garuda*. The virgin *naga* saw Him. As a result she got conceived immediately by this miraculous circumstance. Hence her brother abandoned her. She prayed to Goddess Parvathi during the tenth month. Parvathi in the form of a Brahmin Sorceress helped her deliver the children. The seven sisters were born and the lady *naga* entered the heavenly abode. i.e. *Sivaloga*.

All the seven virgins were agile and they could not stay idle. They wished to visit Lord Shiva to get a boon. On their way they crossed Yamadarma's residence. They killed his vehicle bison. As soon as they reached Lord Shiva's residence, they killed the milch cow at the entrance. Lord Shiva feared the seven sisters and sent Bairava to combat them. He was defeated and suppressed by them. Then Lord Shiva suggested the seven sisters to kill the demon Mahishasuran after which he would give them a boon.

The seven sisters slayed Mahishasuran to death and then came to Lord Shiva who gave Kaliamman; the eldest sister who is still believed to be the most powerful deity a cartful load of smallpox pellets which looked like corals and asked them to go to the world.

The seven sisters understood that they were cheated by Lord Shiva and threw back the smallpox pellets on Lord Shiva. He was infected severely. Goddess Parvathi sought the help of Lord Vishnu. Lord Shiva was fed with the cow's milk brought by Lord Vishnu. The small pox pellets got dried. Goddess Parvathi knelt down and begged alms in front of the seven sisters. Perspiration trickled down and it grew into a neem tree. She plucked the neem leaves and used them as a fan so that Lord Shiva could feel comfortable. The seven sisters took pity on Him and cured Him at last. They bade farewell to Lord Shiva and came to this world. Undergoing the worldly sufferings, she (the one Sakthi as a fusion of the seven sisters) lost her earwear (*katholai*) and even the sari. So she lost her temper and let the people suffer with smallpox. Then the people passified Her by celebrating *Pongal* and offering *mulaipari*.

1.2 There is another mythical story (A Singaravelu Muthaliyar - *abithaana chinthaamani*) which talks about another group of seven forms of Sakthi who came from the body of Lord Shiva when he took the mission of slaying the demon Anthagasuran.

2.0. Elements of folklore

2.1.0 Reiteration

2.1.1 The line '*en thaaye naagakanni*' is found twelve times in the passage that deals with the virgin *naga* getting ready to perform *Sivapuja*, crossing the months carrying the foetus in her womb and praying to Goddess Parvathi for help during the tenth month (ll.-).

2.1.2. To emphasize a subject matter it is reiterated. The virgin *naga* did not pluck the flowers for *Sivapuja* with her hand because the stalks of the flowers may get rotten. Again the poem repeats the same subject matter and says she did not pluck the flowers with her fingers because they may get rotten. (ll.- 44- 49)

The devotees pray to Muthalamman by growing *mulaipari* and performing *Kummi*. They ask her whether she could not hear the sound they are calling. It is expressed as

“*kuuppitta chaththamum thaan koyilukkuk kekkalaiyo*” (l.- 275).

Again the same matter is repeated as

“*azhaikkira chaththamum thaan aalayamum kekkalaiyo*” (l.-276).

There is no special meaning attached to the reiterated matter.

Similar punning during narration is found when the people call the deity Muthalamman to accept their offerings

“.....*azhaikkirom maathaave
varunthi azhaikkirene vanakkiliye vanthidammaa
kuuppittu naanazhachchen kuyilmozhiye vanthidammaa*” (ll.- 268- 270)

They seek Her blessings. They beg Her to have pity on them.

The subject matter of their prayer is repeated again in different metaphors which bear the same meaning.

“*kallaana ommanasu karaiyavenum inthaneram
irumbaana ommanasu ilakavenum inthaneram*” (ll.- 277- 278)

2.1.3 Repetition of words is also found. The word *vanam* is repeated eight times in the passage;

“*kongu peruththa vanam konraikal puuththa vanam
moongil peruththa vanam munivarkal aalum vanam
elakkai kaaykkum vanam iisvariyaal aanda vanam
chaathikkaay kaaykkum vanam thavamunivar aanda vanam*” (ll.- 53- 56)

It is describing the forest area in which the virgin naga plucked flowers for *Sivapuja*.

2.2 Reiteration of phrases found in other folk songs

The phrase “*maaraadi paasikaari*” (l.- 7) is found not only in the specific narrative song of Muthamman but also in ‘Chakkamma *padal*’ (ll.- 33& 71) (<https://kanmanitamil.blogspot.com/2020/07/blog-post.html>). This phrase means that; a chain of beads (A chain of black beads is still considered as an auspicious ornament.) is swinging on her chest.

2.3. Counting the data using arithmetic numbers

It is a common element found in folk songs. The sufferings of the lady *naga* are illustrated from the first month to the tenth month using the numbers one to ten (ll.- 68– 79). She delivered seven children and Goddess Parvathi became the nurse. The song enumerates the birth of Kaliamma, Mariamma, Muthumari, Rakkachi, Durgai Amman, Pechiamman and Muthalamman.

2.4.0 Convention of listing things

2.4.1 While narrating the bio-war between Lord Shiva and the seven sisters, the small pox boils were found all over the Lord’s body from head to foot. The list starts from his *uchi* i.e head, eyes, then chest, and at last the ankle (ll.- 147- 150).

2.4.2 Similarly while explaining the procedure of growing *mulaipari* (ll.- 400- 415) the ballad lists the following.

1 Green gram	5 Paddy straw
2 Cowpeas	6 Goat dung
3 Black eyed peas	7 Cow dung
4 Ear of pearl millet	8 Terrakota pot / bowl etc.

2.4.3 Various flowers like *mahizhambu*, different types of jasmines namely *aduku malli*, *thoduku malli*, and *picci* and roses are used while worshipping the Goddess (ll.- 217- 226).

2.5. The colloquial medium used

Colloquial Tamil is used in this song as it is found in any other folk song. *tāyi* is the colloquial form of ‘*taay*’ which means mother (l.- 157).

Lord Shiva is mentioned as *Karakandar* (l.- 21) meaning; God with the stain of venom in his throat; while literary Tamil denotes him as *Karāikkandar*.

ennurāne is the (1.- 18) colloquial form of *ennukiraan* meaning; thinking .

pūdam is the (1.- 329) colloquial form of *piidam* which means the place where offerings are given to Gods and Goddesses in a temple.

ceyyaraanaam (ll.- 20 & 22)

vaaraaraam (1.- 24)

are the colloquial forms of *ceykiṛaanaam* and *varuḥiraaraam* respectively. The fact that *cullaiyile* (1.- 415) is the colloquial form of *cuulaiyile* is proved as *cuulai* is the furnace where all the pots designed from mud are burnt to get vessels. *kusavanāru* (1.- 225) is the colloquial form of *kuyavanār*.

2.6.0 Lexical transmutations

2.6.1 Owing to the usage of colloquial Tamil there are some words for which we have to strive hard to find the meaning. One such problem is to comprehend the meaning of the word ‘*ottaaram*’ (1.- 66 & 87). The word is used more than once in this folk piece with the prefix *kaadu* (forest). So it is clear that *ottaaram* is a tree. It may be *odai maram* > *otaram*. This refers to a thorny tree found in the dry forest areas of Tamilnadu. As *otaram* means arrogance and robustness people used the transmuted form to denote the forest with dry thorny trees.

2.6.2. It is quite interesting to find out the meaning for the phrase ‘*pacarisi vanathileyum*’ (1.- 17). Due to lexical transmutation of the phrase; *paca rishi vanatileyum* which means a green forest where *rishis* dwell to do penance; it is sung as *pacarisi vanatileyum* which means a forest of rice which is got from raw paddy before boiling. In colloquial Tamil *pacca* means green. *Pacca vanam* denotes the fertility, abundance of water and the density of the forest. *Rishi* is the Sanskrit word for *munivar* who is doing penance. People of Tamilnadu have mistaken *rishi* for *risi* because there are no /s/ and /s/ phonemes in Tamil.

2.7. Regional dialect

There are some regional Tamil words found in this folk song due to the usage of colloquial Tamil. *kottaam petti* (1.- 214) a handicraft made from palm leaves is used as a cup. *kendi* (1.- 163) denotes the feeding cup in which milk is given to the infants.

The name Bairavan mentioned as Vairavan is a common change found in the region of Virudhungan and Tirunelveli districts. The /b/ becomes /v/.

kakkam is the regional usage denoting armpit (1.- 159).

2.8. Spelling mistakes

As the ballad was documented by illiterate people it bears many mistakes in spelling, a common feature in folk songs.

urumi kottu (1.- 255) is the wrongly documented form while *urumi kottu* is the right form. It denotes the music of the percussion instrument *urumi*. *urumi* means roaring of a lion or tiger which does not suit here.

The words *idatu puram* and *valatu puram* (ll.- 15, 85& 260) are wrongly documented which have different meanings because *puram* denotes a town or city; a residential area. But *idatu puram* and *valatu puram* are the correct forms which denote the left side and right side respectively.

The word *nadupaal* (1.- 162) is a drastic mistake because it should be *madipaal* as it is secreted by a cow. *nadupaal* has no meaning in it as nobody can get the centremilk.

The name *Muthalamman* as found in the ballad is itself incorrect. It should be *Muthalamman* (*muthu + aal + amman*) which means the *amman* who cures the small pox boils with water droplets which resemble a pearl.

2.9 Hyperbolic expressions

A common folk element found frequently in a folk song is the hyperbolic expression. The virgin *naga* used a golden pin and a silver pin to select the incomparable flowers to be used for *Sivapuja* (ll.- 46& 48)

Lord Vishnu brought four hundred milch cows to supply milk for Lord Shiva who was suffering from smallpox. (l.- 162)

3.0 Aesthetic elements

3.1.0 Imagery

Metaphors and similes the offsprings of imagery excel the poetic beauty in any literature.

3.1.1 Similes

The sprouts of *mulaippari* are compared to a silver chariot due to their pale colour (ll.- 235- 238).

“*pacca mutha thaneduththu Pavalam pola koduththaare*”(l.- 141)

means Lord Shiva gave the fresh small pox boils which look like corals to Kalamman. The resemblance of the small pox boils and the corals is due to the colour. Of course it is the colour of the boils which help people to identify the infection. Thus the simile originates and adds to the aesthetic excellence in the narration.

3.1.2 Oxymoron

Beside the simile the phrases ‘*paca*’ and ‘*pavalam*’ result in an Oxymoron i.e *muran todai* meaning green and red respectively. The colour green and red take place in the consecutive lines and add beauty.

3.1.3 Metaphors

Metaphoric expressions are present to add beauty to the narration. They ask Muthalamman that she should bless them by changing her heart of stone. Again they say she should bless them by changing her heart of iron (refer- 2.1.2).

3.1.4 Epic simile

The beauty of Muthalamman is highlighted by saying that her beauty belongs to the famous birth place of Sri Rama; the city of Ayodhya. It resembles the many such similes found in the classical Tamil i.e Sangam Literature.

3.2. Assonance and Alliteration

eduhai and *monai* are found invariably throughout the ballad. Starting from

“*tonti kanapatiye Kantanuku munpiranta*” (l.- 1)

assonance is present in many instances. Alliteration is more dominating than assonance. For example in the passage from ll.- 3- 8 there are one assonance and three alliterations.

3.3 Elaborations

Elaborating the events, nature and appearance are found in the ballad as they are present in any literature uplifting the aesthetic beauty. The cult of Muthalamman is elaborated (refer 8.1). The forest in which the virgin *naga* and her brother plucked the flowers is also elaborated (refer 2.2).

The song gives special importance to Muthalamman by elaborating her appearance during birth (ll.- 97– 105). The seventh sister Muthalamman was born with the percussion instruments *pambai* and *udukai*. She had a stick in her hand and anklets in her feet. She had her hair in the form of *chadai*.

The devotees receive the blessings of all the seven sisters at the end of the *puja*. (ll.- 279- 302). They describe all the Ammans in different attire.

Kalamman with saffron sari
 Mariamman with yellow sari
 Rackachi with maroon sari
 Durgaiamman with red sari
 Pechiamman with green sari
 Muthalamman’s sari was as bright as a pearl

The process of growing *mulaipari* is described elaborately (ll.- 211 -238). It is kept in a clean place where there is no place for direct sun rays. The sprouts grow in a pale colour. The sprouts may be seen on the third day itself. The growing sprouts look like silver chariot i.e. *velli ratam* on Friday (*vellikkilamai*). The secondary roots may grow on Saturday itself before the pongal celebration. On Sunday the sprouts grew strong even with tertiary roots.

4.0. Structure of the ballad

4.1. The first unit in the ballad is the rhythm to be followed while performing the *kummi*. The tune is written in the first line.

4.2. The second unit is the invocation to Lord Ganapathy followed by the same to Goddess Chakkammal, Lord Murugan and finally Goddess Saraswathi (ll.- 1 -12).

4.3. The third unit is the statement that the story of Kalamman and Mariamman is to be sung thereafter and it seeks the support of Goddess Eswari (ll.- 13-15).

4.4. The fourth unit is the story of the seven sisters (ll.- 16- 134) slaying Mahishasuran.

4.5. The fifth unit is that part of the story of the seven sisters which proves that they are more super powers than Lord Shiva (ll.- 135 – 146).

4.6. The sixth unit deals with the method of treating a small pox infected patient i.e. Lord Shiva, Goddess Parvathi and Lord Vishnu treated Him till recovery (ll.- 147 - 174).

4.7. The seventh unit describes the seven sisters reaching the world and the temples built for each of the six elder sisters except the seventh one and festivals celebrated in honour of them each year (ll.- 175 - 200)

4.8. The eighth unit elaborates the unique nature of the seventh sister who is worshipped at the junction where three roads meet and the fresh new altar built for *puja* (ll.- 201 – 207).

4.9. The ninth unit speaks elaborately the methodology of growing *mulaippaari* and how the celebration for Muthalamman begins (ll.- 208 – 242).

4.10. The tenth unit describes the cult of Muthalamman; the building of the new *sanctum sanctorum* by common folk in the junction of streets. Description of the celebration procedures include decorations, prayers by people to let them live happily as married women with husbands i.e. *sumangali* (ll.- 243– 302).

4.11. After deciding that the next celebration will be conducted in the forthcoming calendar year during the waxing of the moon, the song lists the various popular Amman temples all over Tamilnadu (ll.- 303- 328).

4.12. Finally the song ends with the auspicious *mangalam* (ll.- 329- 332)

5.0. The names Muthalamman, Mariamman and Muthumari are derived forms.

5.1. The name Muthalamman is derived from the small pox boils. The small pox boils are called *muthu* in colloquial Tamil. The boils have droplets of water within them. Water is also called *aal* in many Tamil phrases.

(eg.) a. Aalavai is the name of Meenakshi Sundaeswarar Temple in Madurai. It is called so because it is near a water source; the banks of River Vaigai.

b. Courtaalam is called so because there are many springs which are otherwise called waterfalls. So the special deity worshipped for curing smallpox is named Muthalamman. The name is a derivative from *muthu* and *aal* meaning droplets of water in the small pox boils.

5.2. Mariamman is the specific deity who is worshipped to get rain as her name denotes the rain which is called *maari* in Tamil.

5.3. Muthumari is the deity named after her power to give rain and control smallpox.

6.0. Confluence of different religions

The ballad illustrates that Saktham i.e. the cult of Sakthi, is equivalent to Saivism and Vaishnavism. It accepts Ganapathyam i.e. worship of Ganapathy and Gowmaram i.e. worship of Kumaran alias Murugan.

6.1. Lord Shiva was won by the seven sisters in the bio war. He was dependent on Goddess Parvathi and the seven sisters to get rid of the small pox boils. Lord Vishnu created the seven sisters through the virgin *naga* and was unable to execute the task undertaken by the seven sisters. People asked Lord Shiva about worshipping the seven sisters to get rid of smallpox and it was Lord Shiva who directed the people to construct temples for the six elder sisters with special prayers during all the six periods of a day and an annual celebration.

6.2. The ballad starts with the invocation to Lord Ganapathy to help perform the folk art *kummi* narrating the story of the deities Mariamman and Kaliamman. The invocation part of the ballad praises Lord Murugan also stating that he is enshrined in Tiruchendur and will give chaste Tamil language to sing the folk song. Religious tolerance among Saivism, Vaishnavism, Ganapathyam, Gowmaram and Saktham is taught by the story of seven sisters in this ballad.

7.0. Feministic views

Feminism binds the events in the story of the seven sisters. There is scope for a separate and elaborate deep study about the feministic elements present in the song.

7.1 The demon Mahishasuran's wish to Lord Shiva that he should not be opposed or killed by any man implies immortality (ll.- 27- 30). That women can be more valourous than men is the moral taught by the story of the seven sisters. When the seven sisters went to Lord Shiva to get a boon; He was scared to meet them (ll.- 110- 118). Lord Shiva created Bairavan to control the seven sisters. But the seven sisters controlled Bairavan. Lord Shiva escaped by asking them to kill Mahishasuran (ll.- 119- 137).

The sisters were shrewd enough to understand the complex nature of Lord Shiva and proved their talent and capacity by making him unhealthy and cry for help (ll.- 138- 153). Goddess Parvathi helped Lord Shiva recover his health. Then the seven sisters blessed Him to recover from illness (ll.- 154- 174). The story of the seven sisters proves that women are not in any way inferior to their male counterparts. Thus through this story Gender parity is established.

7.2 Even in the story of Lord Shiva fighting with Anthahasura (A. Singaravelu Muthaliyar - ibid-p.1290.) seven forms of Sakthi originated from His body with specific vehicles and weapons to slay down the asura

Brahmi with Vedas on *annam*
 Maheshwari with *pinaham* on *rishabam*
 Vaishnavi with spear on peacock
 Gowmari with *chakra* on eagle
 Varahi with plow on lion
 Chamundi with *vajra* on elephant
 Indrani with *sulam* on *pey*

This shows that mythology illustrates the importance of Sakthi as an equivalent counterpart of saivism and vaishnavism

8.0. Cult of Muthalamman

8.1. No separate temple is built for Muthalamman anywhere. She is worshipped during the month of *Masi* (February - March) at the meeting place of three roads by common folk. When children and people are infected by smallpox, chicken pox or mums they propitiate the anger of Muthalamman and her six elder sisters. They make an announcement of the celebration in the residential quarters and grow *mulaipari* in pot shards, a symbol of the Amman cult. The cow dung and cattle dung are spread on which the cow peas, black eyed peas, pearl millet and paddy are sown. They sprout on the third day. Virgins and auspicious ladies (those who live with their husbands) bathe and make themselves ready for *Kummi*. They decorate their residential areas and surroundings. A new terrakota image is made for the celebration each year using wet clay. It is created either by skilled people or by common folk. The festival is celebrated with *Pongal* on Tuesday only. The streets are decorated with neem leaves. The temporary *sanctum sanctorum* is tied with sugar canes and mango leaves. They offer chicken or cock, rice *kolukattai* (a snack done from rice flour either by adding sweet or salt.) eggs and drumsticks. The well grown *mulaipari* is carried on the heads of ladies who come around the streets with the orchestra of *urumi* and other percussion instruments. *Kaatholai* (an ornament worn by people in the historical period to grow their earlobes long) made from palm leaves are kept along with turmeric powder and kumkum. *Panakaram* (a beverage done by fireless cooking using tamarind, lemon juice, palm jaggery and dried ginger) and neem juice are offered separately. *Tulluma* (hand-made raw rice flour mixed with sugar cane jaggery, and cardamom) and opened Tender coconut are also offered. Newly created *piidam* (Altar) is decorated with lemon garlands flowers and yellow color *Chithadai* (a mini sari; almost half the length of a sari.) *Kumbam* (a pot often considered as a female) is decorated with a bunch of coconut and flowers at the top (Il.- 241- 300).

9.0. Convergence of the seven sisters as one Amman

9.1.0 The seven sisters and Parvathi are part and parcel of one Sakthi.

9.1.1 Angala Eswari is one of the names attributed to Goddess Parvathi. The ballad praises ‘*en taaye iisvariye*’ in 43 lines. Eswari is the common name for all goddesses in Saivism and Saktham. Within the ballad the seventh sister Muthalamman is also mentioned as ‘*en taayi iisvari*’ in two instances (Il.- 290& 298).

9.1.2 By worshiping Muthalamman the devotee gets the blessings from all the seven sisters (Il.- 281- 290). Even Mariamman and Kalamman are worshiped during the month of *Masi* in *Therukattu Pongal* (Mariamman Pongal is celebrated in the specific temple during the month of *Panguni* i.e. April. Kalamman is worshipped in the specific temple during the month of *Chithirai* i.e. May.)

9.1.3 The ballad enlists the various forms of Amman- Badrakali, Chakkamma and Mariamman in Sivakasi and other places in Tamilnadu. Mariamman in Irukangudi, Samayapuram, Kannapuram, verkadu, koviyanoor, Palayam, and Kadumpadi. They are considered as one at the end of the song.

9.2. The concept is prevalent in Tamilnadu even now. The film song written by the poet Kalidas and sung by the playback singer Chithra in the film *Purushalatchanam* lists the 101 ammans worshipped by the people of Tamilnadu in various places. The list includes Angala Eswari, AthiParasakthi, Mariamman, Kalamman, Durgaiamman, Pechiamman and Muthumari also. The specific form of Lord Siva as Arthanari and the literary character Paanjaali are also added to the list. The song illustrates that all the Amman forms are a part of Thayamma; the Mother Goddess (Annexure- 1).

10.0. Social elements in the ballad

10.1. Land encroachment is the theme of the story of seven sisters. The problem dealt in the story is the clash between Brahmins and the Kshatriyas; the rulers.

While Mahishasuran was ruling a green dense forest area many *rishis* started encroaching his frontiers for observing penance. To fight with them successfully he sought the help of Lord Shiva and received an immortality boon. In the opponent party all the *munivars* and *devars* sought the help of Lord Vishnu to kill Mahishasuran. Goddess Parvathi the sister of Lord Vishnu took the form of a Brahmin sorceress to help Him execute His plan for supporting the *rishis*. Here it is clear that the conflict is between the Brahmins and the rulers. Lord Shiva created Bairavan from the *Darpai*; a type of grass used by the people following the vedic cult during *puja*, any auspicious occasions and rituals. He sent him to control the seven sisters.

10.2. Though the seven sisters helped the Brahmins indirectly, they faced a lot of problems invariably from all sections of people after reaching the world. They lost their *katholai* in the dry thorny forest i.e. *otaaram* forest; an area for the unprivileged people. They lost even their saris in the *tillaivanam*; a green forest; an area of the privileged people. The lexican says that *tillai* is a tree. It also denotes Chidambaram where Thillaiambalam is situated. Lord Shiva in the form of Natarajan is enshrined there. The lyrics of Tevaram talks about the three thousand brahmin families which lived there. As the seven sisters suffered there; they got angry and started punishing the people with smallpox infection. She was cooled down by the common people.

10.3. The cult of Amman was accepted by the third varna i.e. vasyas who are otherwise called as chettiers. They took the responsibility of sculpting a new terrakota amman each year. The manual labourers who do not follow the vedic cult also follow the Amman cult.

Inference:

Angala Eswari Amman Kathai Paadal is a war ballad sung, while performing *Kummi* during the month of *Masi* in *Therukattu Pongal*. It bears the elements of a folk song. Beauty of classical literature is also found. There are eleven sections in the structure of the ballad. In addition to the story, it talks about the cult of Muthalamman. Religious tolerance is found embedded in the song. The aim of the ballad is to prove that Saktham is equivalent to Saivism and Vaishnavism. It talks indirectly that female Gods are not inferior to the male Gods. The names of the deities Mariamman, Muthumari and Muthalamman are derived forms. Land encroachment is the theme of the story.

References

1. A Singaravelu Muthaliyar - *abithaana chinthaamani* -Asian Educational Sevices, New Delhi, & Chennai- 2005
2. *kazhakath thamizhakaraathi*- 19th edition- 2004
3. <https://kanmanitamil.blogspot.com/2020/07/blog-post.html>
4. <https://kanmanitamil.blogspot.com/2019/11/blog-post.html>

Annexure- 1

1. Kolavizhiyamma
2. Rajakaliyamma
3. Palayathamamma
4. Bangaru Mariamma
5. Muthumariamma
6. Badrakaliyamma
7. MundaKanniamma

8. Kanniamma
9. Kothai
10. Yosathai
11. Deivanai
12. Roopathi
13. Visalatchi
14. Soundambigai
15. Virupatchi
16. Sundara Neeli
17. Soundara Mali
18. Valliamma
19. Alliamma
20. Selliamma
21. Kolliamma
22. Angalamma
23. Chengalamma
24. Muppathamma
25. Veppathamma
26. Sankari
27. Umaiyatha
28. Manmari
29. Panmari
30. Sellaai
31. Singari
32. Silambayi
33. Maruvathuramma
34. Meenakshi Devi
35. Ponni
36. Akilanda Eswari
37. Thirupathur Gaumari
38. Thiruvanaika Amma
39. Mangadu kamatchi
40. Malaiyala Bagavathi
41. Tanjavur Mari
42. Kanyakumari
43. Malaiyallur Shenbagam
44. Mayilapur Karpagam
45. Kanniga Parameswari
46. Jegathambal
47. Gurukulathamma
48. Durgai Amma
49. Mukuli Amma
50. Kulungai Amma
51. Ellaiyamma
52. Gangai Amma
53. Nachiamma
54. Petchiamma
55. Moogambiga
56. Yogambiga
57. Alamelamma

58. Vaigolamma
59. Tanjaiamma
60. Veerapadavettamma
61. Bairavi
62. Thenatchi
63. Thirupatchi
64. Ammayi
65. Brammayi
66. Alagamma
67. Kanagamma
68. AthiParasakthi
69. Periamma
70. Theppakulathamma
71. Theradi Poovamma
72. Mandaveli Amma
73. Arthanari Amma
74. Jothi Amma
75. Vadivudai Amma
76. Thiripura Sundari
77. Vengadu Mayamma
78. Kasthuri
79. Thayamma
80. Urumari
81. Ulagamma
82. Uthiratcha Thilagamma
83. Unnamalai Amma
84. Bannari Amma
85. Maheswari
86. Sarpa Rajeswari
87. Logeswari
88. Yogeswari
89. Jegatheeswari
90. Parameswari
91. Buvaneswari
92. Rajeswari
93. Abirami
94. Sivagami
95. Arulmari
96. Mahamayi
97. Mamundi
98. Samundi
99. Panjali
100. Athayi
101. Solaiyur Mahamayi

SPECIAL TRIBUTE TO EMIRITUS PROFESSOR DR.S.SINGARAVELU

IN MEMORIAM

Emeritus Prof. Dr. Singaravelu Sachithanatham (22 December 1936 – 13 January 2020)

Emeritus Prof. Dr. Singaravelu Sachithanatham is a personality I got to know when I did my undergraduate studies at the Faculty of Arts and Social Sciences in 1985. During the first year, students were given the option to choose 3 departments and I chose Indian Studies as my third option besides History and Malay Studies. I took his course entitled “The Ramayana Tradition in Southeast Asia” which besides dealing with history also focused on values that one could impart from the characters in the Ramayana epic. I enjoyed his lectures and tutorials because it was well structured and he was well versed in the subject matter. There was no room for jokes and this created a tensed atmosphere in the lecture hall. He would ask students to leave his class if they were found chatting or not paying attention to his lecture.

There were certain values I admired in him. He was always on time for his lectures and tutorials. All the assignments were thoroughly read and returned to the students well before the exams. One could see how meticulous he was based on corrections made by pencil on every page of the essay along with his comments. I still cherish the undergraduate essay for which I got a “B” grade.

I got to know him better when he became Emeritus Professor in 2004. We used to meet up quite often to discuss academic matters and listen to his views on the standard of academia in the faculty compared to the 60s and 70s. I guess he reflected the common grouse of the more senior and retired academics on the condition of the present. He decided not to come to the Faculty when he found it difficult to ascend the stairs to his room at the Indian Studies Department. It was sad to note he passed away on 13 January 2020. If one were to look back at his role in the university, one could recognize he left a mark in many fields and it would be a difficult task for the others to walk in his footsteps.

Tertiary Education

Prof. Singaravelu received his tertiary education in a number of institutions of higher learning. He received his Bachelor of Arts degree (Economics, History and Tamil) from the University of Madras (Chennai) in 1957; Bachelor of Arts degree (Economics, History and Indian Studies) from University of Malaya in Singapore in 1959; Bachelor of Arts with (First Class) Honors degree (Indian Studies) from the University of Malaya in 1960; Master of Arts from University of Malaya in 1965 and Ph.D. from the same university in 1981. His Master thesis was entitled “Social Life of the Tamils in the Classical Period” and his Ph.D. was on “The Ramayana Tradition in India and Southeast Asia”. Once retired, he pursued his law degree

and was awarded Bachelor of Laws (LLB) Honors degree from the University of London in 1989 and Certificate of Legal Practice (CLP) of the Malaysian Legal Profession Qualifying Board in 1991.

Academic Career

Prof. Singaravelu served the University Malaya in Kuala Lumpur as Graduate Assistant in the Department of Indian Studies (1960-1961); Assistant Lecturer (1963-1966); Lecturer (1966-1975); Associate Professor (1975-1980); Professor (1980 -1994) and Professor Emeritus from 2004. During the thirty-one years (1963-1994) of service as a full-time academic staff of the university Prof. Singaravelu served as the member of the Senate (for 25 years from 1969 to 1994). He also carried out administrative duties as the Head of Department of Indian Studies for fifteen years from 1969 to 1984.

He also served as the representative of the Department of Indian Studies on the various Sub-committees of the Faculty, such as the Undergraduate Studies Committee and Graduate Studies Committee. He was also a member of the Board of Studies established by the Senate for the purpose of restructuring the Faculty.

Membership of Learned Societies

Prof. Singaravelu was an active member of the Association for Asian Studies, Ann Arbor, Michigan, USA; Ikatan Arkiologi Malaysia, Bangi, Selangor; The International Association of Tamil Research; The Malaysian Branch of the Royal Asiatic Society, Kuala Lumpur; The Malayan Historical Society, The Malaysian Society for Asian Studies and the Siam Society, Bangkok, Thailand.

Advisory Services

Prof. Singaravelu served as a member of the Advisory Council on Culture, Ministry of Culture, Youth and Sports, Government of Malaysia (1979-1992); member of the Panel for Hadiah Cerpen, sponsored by the Malayan Banking Berhad and Dewan Bahasa dan Pustaka (1987 to 1992) and also as member of the Panel Hakim for Hadiah Sastera Malaysia (1984).

Teaching

Prof. Singaravelu had the requisite proficiency that enabled him to use Tamil, English and Bahasa Malaysia as the medium of instruction for the courses he taught for the undergraduate students in the first, second and third years. As for the use of Bahasa Malaysia as the medium of instruction, he was one of the pioneering lecturers who undertook to teach Indian Studies courses such as that on Tamil Culture and Civilization in Bahasa Malaysia in 1969 especially to meet the needs of students from the national stream entering the university in that year. Since then, he taught several more courses in Bahasa Malaysia for the second and third year students. This initiative on the part of Singaravelu and his colleagues enabled the Department to enroll more students and to offer Indian Studies courses to any student willing to pursue them.

Another important innovation introduced by him with the cooperation of his colleagues in the department and the Faculty was to open the Indian Studies courses to students majoring in other disciplines or departments so as to enable them to pursue the courses as electives and also enable students in the Faculty to major in two disciplines or subjects (e.g. History and Indian Studies) which proved to be useful for various career-prospects including teaching in the secondary schools of Malaysia.

In addition to offering course on various aspects of Indian Culture and Civilization, Prof. Singaravelu also offered courses on special disciplines such as “Temple Architecture and Sculpture in India and Southeast

Asia”. The courses, although relating to Indian culture and traditions-were generally oriented towards the Malaysian and Southeast Asian context.

Research

Prof. Singaravelu’s research is focused not only on Indian Culture and Civilization but also on their adoption, adaptation and acculturation in the societies of Southeast Asia during the centuries-old cultural relations between India and Southeast Asia. He carried out research on Tamil Culture and Civilization under the supervision of his mentor Professor Xavier S. Thani Nayagam, the first Professor of Indian Studies in the University of Malaya. He researched the earliest known Tamil literary sources of the classical period for knowledge about the social life of the Tamils which he analysed with the help of modern anthropological theories applied to the Classical Tamil Literary period for the first time.

Prof. Singaravelu went on to research cultural relations between India and Southeast Asia. His one-year-long sabbatical programme in the School of Oriental and African Studies (SOAS), University of London, 1967-1968 enabled him to carry out additional research in the field of cultural contacts between India and Southeast Asia in the pre-modern era. His second sabbatical programme of nine months (March – November 1974) in the Department of Asian Studies, University of Winsor, Ontario, Canada enabled him to establish contacts with several indologists as well as scholars carrying out research on the history and cultures of Southeast Asian countries and to make use of extensive library facilities in Canada and USA.

International Conferences

Prof. Singaravelu actively participated in international conferences where he presented learned papers on various aspects of cultural relations between India and Southeast Asia. The subsequent publication of the papers in the conference proceedings and learned journals helped to disseminate the vast knowledge obtained through his researches to interested scholars in the world.

From 1966 to 1992, Prof. Singaravelu presented learned papers in no less than 25 international conferences held in countries such as Australia, Germany, India, Indonesia, Japan, Philippines, Singapore, Sri Lanka, Thailand and USA.

Most of his papers are published in learned journals such as *Asian Folklore Studies*; *Journal of the Malaysian Branch of the Royal Asiatic Society (JMBRAS)*, *Journal of the Siam Society*, *Journal of Tamil Studies (Madurai, India) and Tamil Civilization*.

Publications

Prof. Singaravelu’s prolific writings which have also included a number of books continue to be of relevance to present day Malaysian society. A number of them is a must read for us to understand how the country has dealt with the outside world and how the past and the present have interacted without any conflict. His notable publications are, “The Rama Story in the Malay Tradition”, *JMBRAS*, Vol. 54, No. 2, 1981; “The Ambassadorial Mission of Laksamana Hang Tuah from the Kingdom of Malacca to the Kingdom of Vijayanagaram in South India”, *Tamil Studies*, 1982; “The Malay-Tamil Cultural Contacts with special reference to the festival of Mandi Safar”, *Tamil Civilization*, Vol. 2, No. 2, 1985; “The Malay-Tamil Cultural Contacts”, *Asian Folklore Studies*, Vol. 45, No. 1, 1986 and “Some Aspects of Syncretism between Hindu Religious Belief and Indigenous Malay Folk-belief in Peninsula Malaysia”, *Brahmaviya Golden Jubilee Volume*, Chennai India, 1986.

In all this publication, Prof. Singaravelu has demonstrated convincingly that the Southeast Asian countries and its people did not lose their own identity by adopting some of the Indian cultural traditions

on a selective basis and adapting them to their own cultural and environmental needs. This is indeed a significant departure from the earlier traditional view among some of the orientalist and Indian historians who had freely and often mistakenly used such terms as “colonization” and “indianization” (of Southeast Asian countries) when they referred to the -subject of India’s cultural relations with Southeast Asia in pre-modern times.

From the immense contributions made by Prof. Singaravelu, it can’t be denied he has helped to place University of Malaya and the Department of Indian Studies on the scholarly map of the world. It will be a tall order for the Department to retain the high academic standards achieved by him. May his soul rest in peace.

Associate Professor Dr. Sivachandralingam Sundara Raja

Department of History, Faculty of Arts & Social Sciences
University of Malaya

JABATAN PENGAJIAN INDIA

Jabatan Pengajian India telah ditubuhkan sebagai sebuah Jabatan di dalam Fakulti Sastera dan Sains Sosial di Universiti Malaya pada tahun 1956. Kini Jabatan ini menawarkan kursus dalam dua aliran, iaitu, Aliran A yang terdiri dari kursus-kursus yang berkaitan dengan Bahasa dan Kesusasteraan Tamil dan Aliran B, yang terdiri dari kursus-kursus mengenai aspek-aspek persejarahan dan sosio-budaya masyarakat India dan masyarakat orang-orang keturunan India di Malaysia pada zaman purba, pertengahan dan moden. Kursus-kursus Aliran A diajar dalam Bahasa Tamil, manakala kursus-kursus Aliran B diajar dalam Bahasa Malaysia bagi tempoh selama 7 semester untuk Sarjana Muda Sastera (B.A). Kursus-kursus ijazah dasar yang ditawarkan oleh Jabatan ini juga diambil pelajar-pelajar sebagai subjek elektif yang mengambil mata pelajaran lain. Jabatan ini juga menyediakan rancangan pembelajaran untuk ijazah-ijazah Sarjana Sastera (M.A) dan Kedoktoran (Ph.D) melalui penyelidikan.

மலாயாப் பல்கலைக்கழகக் கலை-சமூக அறிவியல் புலத்தின் ஒரு துறையாக இந்திய ஆய்வியல் துறை 1956-ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இளங்களைப் பட்டத்திற்கான மூன்றரை ஆண்டுகாலப் படிப்பில் இத்துறை இரு பிரிவுகளிலான பாடங்களை வழங்கி வருகின்றது. தமிழ் மொழி, இலக்கியம் ஆகிய பாடங்கள் முதற்பிரிவில் உள்ளன. மலேசிய இந்திய சமூகம் உள்ளிட்ட இந்திய சமூகத்தின் பழங்கால, இடைக்கால, தற்கால வரலாற்று, சமூகப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் தொடர்பான பாடங்கள் மலேசிய மொழியான மலாய்மொழியில் வாயிலாகப் பயிற்றுவிக்கப்படும் இரண்டாம் பிரிவில் உள்ளன. இத்துறை பட்டப்படிப்பிற்கு அளிக்கும் பாடங்களை ஏனைய துறைகளில் பயிலும் மாணவர்களும் விருப்பப் பாடங்களாக ஏற்றுப் பயில்கின்றனர். பொருளாய்வின் மூலமாக முதுகலை, முனைவர் (கலாநிதி) ஆகிய உயர்பட்டங்களைப் பெறுவதற்குக் கல்வித்திட்டங்களையும் இத்துறை வழங்குகின்றது.

The Department of Indian Studies was established as a department of the Faculty of Arts and Social Sciences of University of Malaya in 1956. The department is offering two streams of courses, namely Stream A and Stream B, courses on Language and Literature and Socio-Culture, respectively. The former is related to courses in language and literature. It is thought in the medium of Tamil language. The latter is related to courses in Socio-cultural aspects of Indians in Malaysia and general. It is thought in the medium of Malay language. The A Stream courses expose students to various aspects of language and literature of Tamil and its development covering various periods; the ancient, medieval, and modern through these courses. The B Stream courses expose students to various aspects of historical and socio-cultural of the Indians in Malaysia and its developments of the Indians throughout various eras; ancient, medieval and modern. The department also offers undergraduate and postgraduate programmes. The undergraduate degree, B.A., could be obtained within three to four years. The postgraduate degrees, M.A and Ph.D by research, usually take two to three years, minimum.

Jabatan Pengajian India telah ditubuhkan sebagai sebuah Jabatan di dalam Fakulti Sastera dan Sains Sosial di Universiti Malaya pada tahun 1956. Kini Jabatan ini menawarkan kursus dalam dua aliran, iaitu, Aliran A yang terdiri dari kursus-kursus yang berkaitan dengan Bahasa dan Kesusasteraan Tamil dan Aliran B, yang terdiri dari kursus-kursus mengenai aspek-aspek persejarah dan sosio-budaya masyarakat India dan masyarakat orang-orang keturunan India di Malaysia pada zaman purba, pertengahan dan moden. Kursus-kursus Aliran A diajar dalam Bahasa Tamil, manakala kursus-kursus Aliran B diajar dalam Bahasa Malaysia bagi tempoh selama 7 semester untuk Sarjana Muda Sastera (B.A). Kursus-kursus Ijazah dasar yang ditawarkan oleh Jabatan ini juga diambil pelajar-pelajar sebagai subjek elektif yang mengambil mata pelajaran lain. Jabatan ini juga menyediakan rancangan pembelajaran untuk Ijazah-Ijazah Sarjana Sastera (M.A) dan Kedoktoran (Ph.D) melalui penyelidikan.

மனையம் பக்கைலக்கிழகக் கலை-சமூக அறிவியல் புலத்தில் ஒரு துறையாக இந்திய ஆய்வியல் துறை 1956-ஆம் ஆண்டு நிறுவுவதற்காகப் பட்டத்திற்கான மூன்றரை ஆண்டுகாலப் பயிற்சி இத்துறை இரு பிரிவுகளினை பாடங்களை வழங்கி வருகின்றது. தமிழ் மொழி, இலக்கியம் ஆகிய பாடங்கள் முதற்பிரிவில் உள்ளன. மலையலி இந்திய சமூகம் உள்ளிட்ட இந்திய சமூகத்தில் பழங்கால, இடைக்கால, தற்கால வரலாற்று, சமூகம் பண்டாட்டுக் கறுகள் தொடர்பான பாடங்கள் மலையலி மொழியான மலாய்மொழியில் வாய்லாகப் பயிற்றுவிக்கப்படும் இரண்டாம் பிரிவில் உள்ளன. இத்துறை பட்டப்படிப்பிற்கு அளிக்கும் பாடங்களை ஏனைய துறைகளில் பயிலும் மாணவர்களும் விருப்பப் பாடங்களைக் கற்றுப் பயில்கின்றனர். பொருளாய்வின் மூலமாக முதுகலை, முனைவர் (கவர்திதி) ஆகிய உயர்பட்டங்களைப் பெறுவதற்குக் கல்வித்திட்டங்களையும் இத்துறை வழங்குகின்றது.

The Department of Indian Studies was established as a department of the Faculty of Arts and Social Sciences of University of Malaya in 1956. The department is offering two streams of courses, namely Stream A and Stream B, courses on Language and Literature and Socio-Culture, respectively. The former is related to courses in language and literature. It is thought in the medium of Tamil language. The latter is related to courses in Socio-cultural aspects of Indians in Malaysia and general. It is thought in the medium of Malay language. The A Stream courses expose students to various aspects of language and literature of Tamil and its development covering various periods; the ancient, medieval, and modern through these courses. The A Stream courses expose students to various aspects of historical and socio-cultural of the Indians in Malaysia and its developments of the Indians throughout various eras; ancient, medieval and modern. The department also offers undergraduate and postgraduate programmes. The undergraduate degree, B.A., could be obtained within three to four years. The postgraduate degrees, M.A and Ph.D by research, usually take two to three years, minimum.